

373.1A6

ว 797 4

ร. 3

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนชั้นปีที่ 2

โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร

ปริญญาโท

ของ

อุษณรัตน์ เชาว์วิวัฒน์

13 ส.ค. 2537.

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

เมษายน 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

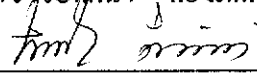
187533

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

(รศ.ดร.คมเพชร จัตรสุกุล)
ทศพร ทองแก้ว กรรมการ
(อาจารย์ศึกษา ทองักดี)

คณะกรรมการสอบ

(รศ.ดร.คมเพชร จัตรสุกุล)
ทศพร ทองแก้ว กรรมการ
(อาจารย์ศึกษา ทองักดี)

(อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ) กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง) คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ๑ เดือน เมษายน พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จัตรสุภกุล ประธานที่ปรึกษาและควบคุมการวิจัย อาจารย์ทัศนาก ท่องภักดี กรรมการที่ปรึกษา และ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ กรรมการ ที่ได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาสิตะพันธุ์ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง อาจารย์พรรณพิศ วาณิชยการ และอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัย รวมทั้งกรุณาให้คำปรึกษานในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี อาจารย์อรุณศรี กุมท ผู้ช่วยศาสตราจารย์เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว และอาจารย์มัทกานต์ โรพารัตน์เมธี ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษานในการวิจัยครั้งนี้ตั้งแต่ต้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์พรเลิศ แสงทวีเลิศ อาจารย์อำพล และขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่าน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือสนับสนุน ตลอดจนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ด้วยดีเสมอมา และขอขอบใจนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพระรามหฤทศโนบลย์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2535 ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์วัลลภ นิยมรัตนธรรม ที่กรุณาให้ข้อมูลเกี่ยวกับการให้ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดุขมิ ใยเหล้า ที่กรุณาให้คำปรึกษาเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ และขอขอบพระคุณ คุณสุรภรณ์ อันสวน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติของแบบสอบถามงานวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการ หัวหน้าศูนย์วิทยุสามห่วง กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา และเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ ที่กรุณาให้ข้อมูลที่มีความสมบูรณ์แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.อาพน คุณมาลี กิตติอาพน ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เครื่องคอมพิวเตอร์ในการพิมพ์ จนกระทั่งงานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอกราบขอบพระคุณ คุณสุรชัย ท้วมสมบูรณ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์เครื่องเทปบันทึกเสียงในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์จันทร์เพ็ญ เนียมอินทร์ และขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ
ชาวแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ทุกคน ที่ให้ความห่วงใยและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อเขาวน คุณแม่สมบูรณ์ เขาววิวัฒน์ ผู้ซึ่งให้ชีวิต
และจิตวิญญาณ แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณ คุณพระณี เงินนารชก คุณพัฒนพล จารุสมิต คุณสุริยะ ราชยงค์
และครอบครัวเขาววิวัฒน์ ที่ให้การสนับสนุนทุนในงานวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนเป็นกำลังใจในการทำ
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

อุดมรัตน์ เขาววิวัฒน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ.....	10
ความหมายของทัศนคติ.....	10
องค์ประกอบของทัศนคติ.....	12
พัฒนาการของทัศนคติ.....	14
ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ.....	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาท.....	18
ความหมายการทะเลาะวิวาท.....	18
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทะเลาะวิวาท.....	19
สาเหตุที่นักเรียนก่อการทะเลาะวิวาท.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาท.....	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	30
ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	30
ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	32

หลักการสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	32
หลักพื้นฐานในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	33
จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	34
หลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	35
ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	36
ขนาดของกลุ่ม.....	37
บทบาทผู้นำกลุ่ม.....	37
บทบาทของสมาชิก.....	38
ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.....	40
 3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	 44
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45
วิธีดำเนินการทดลอง.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า.....	 54
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และการแปลผล.....	54
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	54
 5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	 56
บทย่อ.....	56
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	56
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	56

บทที่	หน้า
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	56
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	57
วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	58
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	58
ข้อเสนอแนะ.....	63
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	63
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย.....	63
บรรณานุกรม.....	65
ภาคผนวก.....	72
ภาคผนวก ก.....	73
ภาคผนวก ข.....	140
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	151

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	55
2	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท.....	149
3	แสดงระดับคะแนนการตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทและคะแนนเฉลี่ย..	150
4	แสดงลำดับคะแนนดิบของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่ม หลังการทดลอง.....	150

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 องค์ประกอบของทัศนคติ.....	13
-----------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เนื่องจากประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านสังคมมาก กล่าวคือ มีการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรม การเกษตร และการส่งออกมากขึ้น จึงมีผลทำให้แนวทางการประกอบอาชีพของประชาชนมีแนวโน้มไปในกลุ่มอุตสาหกรรมและอาชีวศึกษามากขึ้น เมื่อสังคมมีการขยายกิจการทางภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม รวมทั้งตลาดแรงงานในต่างประเทศที่มีความต้องการแรงงานระดับช่างฝีมือ ช่างเทคนิคเป็นจำนวนมาก ทำให้มีอาชีพต่าง ๆ หลากหลายให้เลือกทั้งงานราชการ รัฐวิสาหกิจ เอกชน และธุรกิจส่วนตัว คำนึงในการประกอบอาชีพของบุคคลในสังคมจึงเปลี่ยนไป กล่าวคือเห็นความสำคัญของกลุ่มอาชีพ ช่างอุตสาหกรรม ธุรกิจและอาชีวศึกษาว่า เป็นกลุ่มอาชีพที่งานท้ออย่างแน่นอน อีกทั้งเงินเดือนก็สูง และสวัสดิการที่ดี (กรมอาชีวศึกษา. 2535 : บทนำ) ซึ่งสอดคล้องกับ ก่อ สวัสดิพานิช (2534 : 1) กล่าวว่า ปัจจุบันสังคมได้ตระหนักถึงความสำคัญของการอาชีวศึกษามากขึ้น มีผู้นิยมเรียนอาชีวศึกษามากยิ่งขึ้น เพราะเรียนจบแล้วมีโอกาสได้งานทำมาก ประกอบกับรัฐบาลเองก็ประจักษ์ในความสำคัญของการอาชีวศึกษา ที่สามารถตอบสนองและสนับสนุนการพัฒนาประเทศไทยได้ จึงได้สนับสนุนงบประมาณเพิ่มมากขึ้นทุกปี เพื่อผลักดันให้งานอาชีวศึกษาบรรลุผลสำเร็จตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ

ในทำนองเดียวกัน บุญเทียม เจริญยิ่ง (2534 : 1) ได้กล่าวว่า กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นหน่วยงานซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบจัดการเรียนการสอนรายวิชาชีพ โดยมีนโยบายที่สำคัญ คือ มุ่งเน้นการผลิตกำลังคนให้ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานและท้องถิ่น ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ กรมอาชีวศึกษาได้พัฒนาการเรียนการสอนเปิดหลักสูตรใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นตามความต้องการของตลาดแรงงาน และขยายการเปิดรับสาขาที่ขาดแคลนในสถานศึกษาที่มีความพร้อมอีกหลายแห่ง นอกจากนี้ บังอร รุฬพงศ์ (2523 : 4) ก็ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เนื่องจากความต้องการกำลังคนระดับอาชีวศึกษามีมากและกรมอาชีวศึกษาไม่สามารถที่จะผลิตได้ทัน เป็นเหตุให้โรงเรียนอาชีวศึกษาของเอกชนได้เปิดรับนักเรียนมากขึ้น เป็นการแบ่งเบาภาระให้กับรัฐบาลและสนองความต้องการของตลาดแรงงาน จึงจำเป็นต้องให้ความสนใจเอาใจใส่ต่อปัญหาของนักเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วย

โดยเฉลี่ยนักเรียนอาชีวศึกษาจะมีอายุระหว่าง 16 - 20 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เป็นวัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งกายและใจ และเป็นวัยที่ต้องปรับตัวมากเพราะเป็นวัยที่กำลังหันสภาพความเป็นเด็กก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (เดโช สนวนานนท์. 2514 :93) ถ้าหากว่าเด็กวัยรุ่นสาวนี้ปรับตัวไม่ได้ก็จะมีปัญหามาก เช่น ปัญหาไม่เรียนหนังสือ ปัญหาทะเลาะเถียงเพื่อน ทะเลาะวิวาทเป็นอาชญากร อันเป็นปัญหาต่อความเดือดร้อนให้แก่ชุมชนโดยทั่วไป (ฝน แสงสิงแก้ว. 2510 : 90 ; อ้างอิงมาจาก ภัทรกานต์ เฝานบุญเกิด. 2530 : 2) โดยทั่วไปวัยรุ่นชอบคบหาสมาคมกับเพื่อน และมักจะเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นจะขาดเสียมิได้ ในการทำอะไรทุกอย่าง มักต้องอาศัยเพื่อน ปัญหาจึงปรากฏเสมอว่า ถ้าหากไปรวมกับกลุ่มเพื่อนไม่ดีก็อาจจะนำไปในทางที่เสีย แม้เด็กบางคนจะไม่อยากทำอะไรที่ไม่ดี แต่เมื่อเพื่อนชวนสับประมาท หรือกลัวเพื่อนโกรธจนต้องยอมปรับตัวเข้ากับเพื่อน ก็อาจจะทำอะไรที่ไม่ดีไปด้วย (สุธา จันทน์เอม. 2527 : 118 - 119) ดังจะเห็นได้จาก การยกพวกก่อการทะเลาะวิวาท เป็นต้น

ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนอาชีวศึกษามีมานาน มักจะออกมาในรูปของการก่อการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันอยู่เป็นประจำ ซึ่งในเรื่องนี้ สมศักดิ์ เกียรติยานุสรณ์ (2533 : 33 - 37) พบว่าการก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันส่วนใหญ่ จะก่อเหตุกันนอกสถานศึกษามีการปะทะกันเป็นกลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่ ในบางครั้งมีการเตรียมล่วงหน้ามาก่อน ทำให้มีการพกพาอาวุธ ซึ่งส่วนมากมักจะอ้างเหตุผลว่า เป็นการพกพาอาวุธเพื่อป้องกันตนเอง การพกพาอาวุธ ส่วนใหญ่จะพบในลักษณะ มีคแบบต่าง ๆ เช่น คัทเตอร์ ในบางรายก็มีการดัดแปลงจากอุปกรณ์การเรียนมาใช้เป็นอาวุธได้ เช่น พู่ตเหล็ก ไม้ตี สำหรับอาวุธร้ายแรงที่พบก็มี วัตถุระเบิด อาวุธปืน เป็นต้น โดยจัดเตรียมไว้ทำร้ายซึ่งกันและกันจนได้รับบาดเจ็บ บางรายถึงกับเสียชีวิต ซึ่งเรื่องนี้ สุภา มาลากุล ณ อยุธยา และคนอื่น ๆ (2520 : 1) กล่าวว่า มีนักเรียนอาชีวศึกษาตีกันถึงเสียเลือดเนื้อและชีวิตเกิดขึ้นบ่อย ๆ นับแต่ปี พ.ศ.2513 เป็นต้นมา ทำให้พ่อแม่ที่มีลูกกำลังจะจบมัธยมศึกษา ถึงกับมองสถาบันอาชีวศึกษาว่า เป็นแหล่งผลิตนักเลงอันธพาล และพ่อแม่ต่างก็มีความคิดเห็นที่จะเบี่ยงเบนความสนใจ ที่จะเข้าเรียนต่ออาชีวศึกษาของลูกไปด้านอื่นเสีย เพราะเกรงว่าถ้าเข้าไปสถาบันอาชีวศึกษาแล้ว จะต้องพลอยตามพวกเพื่อนไปด้วย

นอกจากข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ และคำกล่าวของบุคคลที่พูดถึงเรื่องการทะเลาะวิวาท ยังมีตัวเลขที่น่าสนใจแสดงผลการควบคุมนักเรียน นักศึกษา ประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพจาก กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 - กุมภาพันธ์ 2533 พบว่า ข้อหาก่อ การทะเลาะวิวาทรวมทั้งสิ้น 1118 คน (สุวัฒน์ ตันตระกูล. 2533 : 72) นอกจากนี้ ยังมีสถิติ นักเรียนนักศึกษาก่อความไม่สงบก่อการทะเลาะวิวาท และการชุมนุมประท้วงในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีงบประมาณ 2532 - 2534 (กองสารวัตรนักเรียน. 2534 : ก - ง) ดังต่อไปนี้

ปีงบประมาณ	จำนวนครั้ง	เดือนที่เกิดเหตุ	วันที่เกิดเหตุ	ช่วงเวลา
	(เท่าที่รวบรวมได้)	มากที่สุด	มากที่สุด	
2532	82	มิถุนายน	พฤหัสบดี	16.00-17.00
2533	62	ธันวาคม	พุธ	16.00-17.00
2534	156	สิงหาคม	ศุกร์	16.00-17.00

จากสถิติดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า นักเรียนนักศึกษาจะก่อการทะเลาะวิวาทในช่วง ระหว่างเปิดเทอม วันที่เกิดเหตุมากที่สุดคือ วันพุธ พฤหัสบดี และวันศุกร์ และช่วงเวลาระหว่าง 16.00 - 17.00 น. ซึ่งเป็นเวลาเลิกเรียนและเดินทางกลับบ้าน และจากสถิติจำนวนครั้งที่ เกิดเหตุปีงบประมาณ 2534 สูงขึ้นกว่าปีงบประมาณ 2533 เกือบ 3 เท่า จะเห็นได้ว่าแนวร่วม การก่อการทะเลาะวิวาทจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ลดน้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับ ภาพล พินิจ (2518 : 37) ที่กล่าวว่า นักเรียนนักศึกษาของสถาบันต่าง ๆ ก่อการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันถึงแม้ เจ้าหน้าที่จะตำรวจ จะได้ทำการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้นักขึ้นก็ตาม แต่การก่อการทะเลาะ วิวาทยกพวกตีกันนั้นหมู่นักเรียนนักศึกษา ก็ยังไม่ลดน้อยลง ยังคงระบาดแพร่หลายหนักขึ้นอยู่นั่นเอง ดังนั้นจึงเป็นปัญหาที่ต้องเร่งช่วยกันปรับปรุงแก้ไขเพื่อลดการทะเลาะวิวาทให้ค่อย ๆ หายไป และ ลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไม่เกิดขึ้นอีกเลย

จากปัญหาที่ต้องเร่งช่วยกันปรับปรุงแก้ไขดังกล่าว ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด (2530 : 3) ได้ข้อมูลจากแบบสอบถามผู้บริหารโรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร

จำนวน 50 โรงเรียน รวมผู้บริหารจำนวน 50 คน ในต้นปีการศึกษา 2528 ปรากฏว่าปัญหาที่ต้องแก้ไขเป็นอันดับที่หนึ่ง คือนักเรียนหนีเรียน และปัญหาอันดับที่สอง คือ นักเรียนก่อการทะเลาะวิวาท ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นปัญหาเรื้อรังและร้ายแรงจนยากแก่การแก้ไขได้ ส่วนสาเหตุอย่างหนึ่งของนักเรียนนักศึกษาก่อการทะเลาะวิวาท กองสารวัตรนักเรียน (2526 : 1) ได้ระบุว่านักเรียนกระทำไปเพราะเหตุผลที่ว่า ต้องการให้เพื่อนยอมรับตนเองเข้ากลุ่ม หรือต้องการแสดงความสามารถ เพื่อบอกปณิธานต่ออย่างอย่างไว้ หรือเพียงจูงใจหมายอย่างเดียวของตนคือ ต้องการเป็นคนเก่ง คนสำคัญ มีคนยกย่อง มีคนรัก เป็นต้น ซึ่งการที่จะตอบสนองความต้องการของวัยรุ่นเพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติของวัยรุ่นนั้น วัชร ทรัพย์มี (2526 : 399) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่ตรงกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ นอกจากนี้พลังของกลุ่มยังสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้อย่างถาวร ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้ เคลแมน (Kelman. 1963 : 339 - 433) ได้กล่าวสรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อยู่ข้อหนึ่งว่าสามารถช่วยให้บุคคลเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมได้ และ โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติให้ยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตนเอง และพยายามแก้ไขปัญหานั้น ก่อนที่จะเป็นปัญหาที่รุนแรง ส่วนพองพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นการช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนได้รู้จักตัวเอง เข้าใจตัวเอง สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลของวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ คมเพชร จัตรสุกกุล (2522 : 86 - 87) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะช่วยส่งเสริมให้สมาชิกเกิดความรับผิดชอบตนเอง ปรับปรุงตนเองและแก้ปัญหาดตนเอง ตลอดจนทำให้สมาชิกรู้สึกจำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมที่ดีขึ้น

จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ ผู้บริหารโรงเรียน และอาจารย์ฝ่ายปกครองของโรงเรียนพระรามหกเทศบาลนครบุรีรัมย์ ทุกท่านให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนภายในโรงเรียนนั้น สาเหตุเนื่องจากพื้นฐานไม่เคารพผู้อื่น (เป็นเกลียว) ส่วนการทะเลาะวิวาทของนักเรียนภายนอกโรงเรียน กับนักเรียนโรงเรียนอื่นนั้น สาเหตุเนื่องจากมีการท้าทาย ยั่วเย้า ทะแกล้งกันและกัน ขว้างปาสิ่งของใส่กัน ตลอดจนมีการใช้ภาษาทำทาง อันเป็นสัญลักษณ์ในการขวนทะเลาะวิวาท นอกจากนั้นนักเรียนที่มักก่อการทะเลาะวิวาทโดยส่วนใหญ

จะเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นปีที่มีอาณานิคม มีสมัครพรรคพวกมาก มีรุ่นน้องอีกทั้งยังมีประสบการณ์อยู่โรงเรียนมา 1 ปี ย่อมรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ มาบ้างพอสมควร และยังเป็นช่วงของวัยที่กำลังหัวโจกมักทำตัวเป็นผู้นำในการทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ ซึ่งในปีการศึกษา 2535 นี้ ได้เกิดปัญหาการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน อย่างน้อย 13 ครั้ง ซึ่งปัญหาทั้งหมดดังกล่าวนี้ ทางโรงเรียนก็ได้พยายามสอดส่องดูแลอย่างใกล้ชิด โดยมีการใช้มาตรการเข้มงวดเพื่อป้องกัน และแก้ไขไม่ให้เกิดปัญหาขึ้น ซึ่งอาจจะกลายเป็นปัญหาที่รุนแรงต่อไปได้

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนโรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยีนี้ ยังคงเป็นปัญหาที่ผู้บริหาร และฝ่ายปกครองของโรงเรียน ได้ให้ความสนใจในการป้องกัน และแก้ไขปัญหามีอยู่อย่างต่อเนื่อง

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการทดลองใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มาปรับทัศนคติของนักเรียนอาชีวศึกษาในสถานศึกษาเอกชนแห่งนี้ ซึ่งเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อการทะเลาะวิวาท โดยทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ผู้บริหารสถานศึกษา อาจารย์ อาจารย์แนะแนวและบุคลากรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้มองเห็นความสำคัญของการแก้ไขปัญหาคาเทอะละวาท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะได้มีการส่งเสริมให้มีการรักษาแบบกลุ่มไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากขึ้นต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร ที่มีชื่อปรากฏอยู่บัญชีรายชื่อ ของนักเรียนที่เคอะละวาทจากฝ่ายปกครอง จำนวน 43 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร ที่มีชื่อปรากฏอยู่บัญชีรายชื่อ ของนักเรียนที่เคอะละวาทจากฝ่ายปกครอง จำนวน 16 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสัมภาษณ์เพื่อสอบถามความสมัครใจเข้าการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่าย อีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีปรับทัศนคติต่อคาเทอะละวาท โดยแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

3.1.2 การให้ข้อเสนอแนะ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคิดต่อการทะเลาะวิวาท

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการเพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน มีความไว้วางใจกัน มีความอบอุ่นและเกิดความรู้สึกคุ้นเคยเป็นกันเอง เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มได้แสดงความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ เพื่อพิจารณาหาแนวทางการแก้ไขปัญหานั้น ๆ ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 เริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกไว้วางใจ มั่นใจ ได้รับการยอมรับ และสามารถแสดงความรู้สึกออกมาอย่างเสรี ปราศจากความกดดันใด ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีความจริงใจ มีการยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไข และมีความเข้าใจผู้รับคำปรึกษา

1.2 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำ การเรียบ การใช้คำถามปลายปิด การตีความหมาย การทำให้เกิดความกระจ่าง การให้กำลังใจ และการสรุปความ

1.3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่ผู้รับคำปรึกษา ภายหลังที่ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเอง และทราบว่า จะดำเนินการต่อไปอย่างไร

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลอง

2. การให้ข้อเสนอแนะ หมายถึง วิธีการที่นักเรียนได้รับรู้ข้อมูลที่มีเนื้อหาสาระอันเป็นประโยชน์กับนักเรียน เพื่อนำไปใช้ในการปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนไปทางลบ ในการให้ข้อเสนอแนะแต่ละครั้ง จะดำเนินการดังนี้

2.1 ผู้วิจัยแจกข้อเสนอแนะได้แก่ เอกสาร วิดีทัศน์ เทปบันทึกเสียง

2.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

2.3 ให้นักเรียนสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาข้อสนเทศ

2.4 ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มควบคุม

3. ทักษะคิดต่อการทะเลาะวิวาท หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรมที่นำไปสู่การโต้เถียงด้วยวาจา และได้ใช้กำลังกาย หรืออาวุธ ตลอดจนวัตถุสิ่งของอื่น ๆ ที่นำมาใช้แทนอาวุธเข้าทำร้ายซึ่งกันและกัน จนได้รับความเสียหาย ซึ่งวัดโดยใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ผู้ที่ตอบได้คะแนนมาก จะมีทัศนคติที่ดีต่อการทะเลาะวิวาท ผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อย จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการทะเลาะวิวาท

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

สำหรับเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในบทที่ 2 ผู้วิจัยขอเสนอหัวข้อต่าง ๆ

ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ
 - 1.1 ความหมายของทัศนคติ
 - 1.2 องค์ประกอบของทัศนคติ
 - 1.3 พัฒนาการของทัศนคติ
 - 1.4 ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาท
 - 2.1 ความหมายการทะเลาะวิวาท
 - 2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทะเลาะวิวาท
 - 2.3 สาเหตุที่นักเรียนก่อการทะเลาะวิวาท
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาท
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.2 ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.3 หลักการสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.4 หลักพื้นฐานในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.5 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.6 พลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.7 ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 3.8 ขนาดของกลุ่ม

- 3.9 บทบาทผู้นำกลุ่ม
- 3.10 บทบาทของสมาชิก
- 3.11 ประโยชน์และคุณค่าของการทำให้คาบเรียนแบบกลุ่ม
- 3.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คาบเรียนแบบกลุ่ม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ

1.1 ความหมายของทัศนคติ

เมื่อพูดถึงความหมายของทัศนคติ แล้วเราจะพบว่า คำว่า ทัศนคติ หรือ Attitude นี้มีคำจำกัดความที่ต่างกันออกไปมากมาย แล้วแต่ใครจะเป็นผู้เขียนหรือพูดถึง แม้แต่นักจิตวิทยาสังคมเองก็ไม่ได้มีความเห็นพ้องกันในความหมายของทัศนคตินี้ (นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2529 : 131) ดังตัวอย่าง เช่น

อลสเตอร์ (ลัวน สายยศ. 2517 : 118 ; อ้างอิงมาจาก Allport. 1935 : 810) ได้กล่าวถึง ทัศนคติซึ่งเป็นความพร้อมของประสาทและจิตใจไว้ว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาพของความพร้อมทางจิต ซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาพความพร้อมนี้จะเป็แรงที่จะกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับ เทพเวอร์ (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. 2533 : 9 ; อ้างอิงมาจาก shaver. 1977 : 796) ได้กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาพความพร้อมของจิตใจ และประสาท ซึ่งเกิดจากการได้รับประสบการณ์อันมีผลโดยตรงต่อการตอบสนองของบุคคลต่อสรรพสิ่ง และสถานการณ์ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น และนอกจากนี้ ส.วาสนา ประวาลพฤษ์ (2524 : 1) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติหมายถึง ความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงปฏิกิริยาออกมาต่อสิ่งเร้าหนึ่ง ๆ อย่างค่อนข้างจะคงที่ และการแสดงออกนี้จะไม่มีปรากฏให้เห็นถ้าไม่มีสิ่งเร้าเกิดขึ้น

แมคโดนัลด์ (McDonald. 1959 : 564) ได้กล่าวถึง ทัศนคติซึ่งเป็นความโน้มเอียงของจิตใจ ไว้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงของความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมทางหนึ่งทางใด ซึ่งสอดคล้องกับ นอร์ธ และ แชปแมน (ฐิพ อ่อนโรคงูง. 2518 : 6 ; อ้างอิงมาจาก North & Chapman. 1973 : 464) ที่ได้กล่าวถึง ทัศนคติว่า หมายถึง แบบแผน หรือ กระสวน

ของพฤติกรรมความคาดหวัง หรือแนวโน้มของการตัดสินใจในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสังคม

นิวคอมป์ (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. 2533 : 10 ; อ้างอิงมาจาก Newcomb. 1954 : 128) ได้กล่าวถึงทัศนคติซึ่งเป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่คนเราได้รับ อาจมากหรือน้อยก็ได้ ทัศนคติแสดงออกได้ทางพฤติกรรมซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ แสดงออกในลักษณะพึงพอใจเห็นด้วยหรือชอบ ถ้าคนมีลักษณะต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งทำให้เกิดความเบื่อหน่ายชักช้า อยากหนีให้ห่างจากสิ่งนั้น ลักษณะนี้ เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิเสธ หรือ ถ้าจะแบ่งให้ละเอียดก็อาจจะมີทัศนคติอีกแบบหนึ่ง คือ รู้สึกเฉย ๆ ไม่ถึงกับชอบหรือเกลียดชัง เรียกว่า ทัศนคติแบบกลาง ส่วน กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2527 : 172) ได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงสภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะตอบสนองต่อบุคคล หรือสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งใน 2 ลักษณะ กล่าวคือ แสดงความพร้อมที่จะเข้าไปหาเมื่อเกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่า ทัศนคติที่ดีหรือทางบวก หรือ แสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่า ทัศนคติที่ไม่ดีหรือทางลบ นอกจากนี้ ไพบาล หวังพานิช (2523 : 146) และ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531 : 112) ได้ให้ความหมายสอดคล้องกันว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ การเรียนรู้ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ไปในทิศทางหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้

นอกจากนี้ยังมีความหมายของทัศนคติ ซึ่งเป็นสภาพทางจิตใจ เช่น ก่อ สวัสดิพานิช (สตีลย์ วงศ์สุวรรณ. 2527 : 179 ; อ้างอิงมาจาก ก่อ สวัสดิพานิช. 2513) ได้กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาพทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์ อันทำให้บุคคลมีท่าทีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ส่วน สุณีย์ วีระดากร (2525 : 153) ได้ให้ความหมายทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาพทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์ อันทำให้บุคคลที่มีท่าทีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจแสดงท่าทีออกมาในทางที่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย

จากความหมายดังกล่าว อาจจะสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาพความพร้อมทางจิตใจ และความรู้สึกนึกคิดของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ อันเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ในทิศทางบวก หรือลบก็ได้

1.2 องค์ประกอบทัศนคติ

เชพเวอรี่ (Shaver. 1977 : 168 -170) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของทัศนคติไว้

3 ด้าน คือ

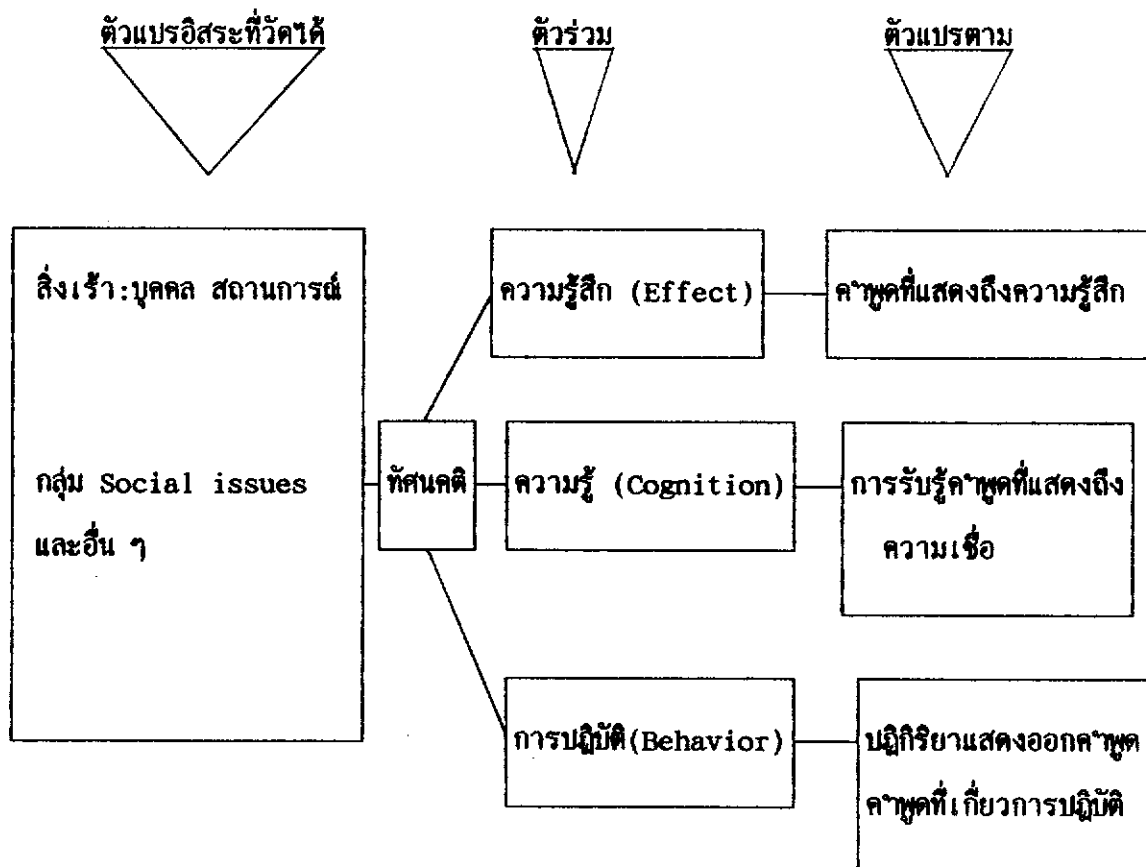
1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลที่เกี่ยวกับวัตถุหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งด้านความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งเหล่านั้นด้วย
2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าที่เขารับรู้ อาจจะเป็นไปทางดีหรือไม่ดี ถ้าบุคคลมีความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลก็จะไม่ชอบต่อสิ่งนั้น ถ้าบุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดก็จะเกิดความชอบต่อสิ่งนั้น
3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มที่จะกระทำ (Behavioral Component) หมายถึง ความโน้มเอียงของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความรู้สึกของตน หรือไม่ยอมรับ ปฏิบัติ หรือไม่ปฏิบัติ

นอกจากนี้ จิมแบนโร และ เอ็บเบเซน (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2527 : 183 - 184 ; อ้างอิงมาจาก Zimbardo and Ebbesen. 1970) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ถ้าจะอธิบายถึง ทัศนคติอย่างลึกซึ้งละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จะแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกหรือความคิด (The Cognitive Component) คือ การที่บุคคลมีความรู้สึกนึกคิด หรือมีมโนคติ (Concept) เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง รวมทั้งความเชื่อต่าง ๆ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น นักเรียนได้รับข่าวว่าครูประจำชั้นคนใหม่ใจดีมาก ฉะนั้นเมื่อเขาเห็นหน้าครูประจำชั้นครั้งแรก ก็คิดในใจว่าครูคนนี้ต้องใจดี ซึ่งอาจจะใจดีจริงตามคำเล่าลือ หรืออาจไม่ใจดีจริงก็ได้
2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (The Affective Component) คือการที่บุคคลมีการประเมินค่า ประมาความรู้สึก ความชอบหรือการสนองตอบทางอารมณ์ของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น นักเรียนที่คิดว่าครูใจดี จะเริ่มมีความรู้สึกชอบครูก่อนที่จะครูจะแสดงความจริงใจ
3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (The Behavioral Component) คือการแสดงของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น เด็กที่คิดว่าครูใจดี จึงเกิดความชอบและในที่สุดจะแสดงพฤติกรรมโดยการเข้าไปหาครูคนนั้น หรือยิ้มทักทาย หรือทำความเคารพอย่างอบอุ่น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางด้านความรู้ องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก และองค์ประกอบทางด้านแนวโน้มที่จะกระทำ หรือด้านพฤติกรรม จะมีความสัมพันธ์กันหรือสอดคล้องกัน

โทรแอนดิส (ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2520 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Triandis. 1971 : 3) ได้เสนอแผนภูมิองค์ประกอบของทัศนคติ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบของทัศนคติ

1.3 พัฒนาการของทัศนคติ

ปราณี รามสูต (2531 : 165 - 166) ได้กล่าวว่า ทัศนคติมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากกำเนิด หากแต่เกิดเนื่องมาจากประสบการณ์ หรือการเรียนรู้ สิ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติของบุคคล นั้น อาจจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ อาจเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวบุคคลนั้น ลักษณะประจำตัวของ คน ๆ นั้น หรืออาจเป็นสิ่งที่อยู่ห่างไกลตัวออกไปก็ได้ อาจสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ว่า ทัศนคติของบุคคล เกิดจากสิ่งต่อไปนี้คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก
2. การศึกษาเล่าเรียน
3. ประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ในสิ่งแวดล้อมหนึ่ง
4. วัฒนธรรมภายในสังคม เช่น ความเชื่อทางศาสนา การให้คุณค่าต่อสิ่งต่าง ๆ

แนวคิด หรือหลักในการดำรงชีวิตของสังคมนั้น ๆ

5. รับการถ่ายทอดมาจากบุคคลอื่น หรือจากสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่
6. การรับรู้จากสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์
7. ลักษณะส่วนตัว หรือบุคลิกภาพของบุคคลนั้น เช่น ถ้าเป็นคนที่คล้อยตามคนอื่นโดยง่าย

นับเป็นตัวของตัวเอง สิ่งแวดล้อมก็ย่อมมีอิทธิพลต่อทัศนคติของเขามาก แต่ถ้าเป็นตัวของตัวเองมาก สิ่งแวดล้อมก็มีอิทธิพลต่อทัศนคติของเขาน้อย คือทัศนคติของเขามักโน้มเอียงไปตามความคิดเห็น ตั้งเดิมของตัวเอง หรือถ้าเป็นคนมองโลกในแง่ดี ชอบผูกมิตรกับคนทั่วไปอยู่แล้ว ก็มักจะมีทัศนคติในทางที่ดีกับเพื่อน หรือกับบุคคลที่ตนเกี่ยวข้อง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทัศนคติของบุคคลนั้นเกิดจากการอบรมเลี้ยงดู การศึกษาเล่าเรียน ประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ของแต่ละคน วัฒนธรรมภายในของสังคมที่ต่างกัน จึงมีผลทำให้ได้รับการถ่ายทอดจากสังคมหรือบุคคลที่ต่างกัน ตลอดจนลักษณะบุคลิกภาพส่วนตัวของบุคคล และการรับรู้จากสื่อมวลชนต่าง ๆ แล้วแต่มีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติ และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล เป็นอย่างมากทีเดียว

1.4 ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ

นักจิตวิทยาสังคมในปัจจุบันวัดทัศนคติ เพื่อจุดประสงค์ในการตั้งคำถาม และทดสอบคำถามหรือที่เรียกว่า สมมติฐาน การวัดทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ นอกจากจะเป็นประโยชน์แก่นักวิชาการแล้ว ยังเป็นประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติงานด้านสังคมอีกด้วย (งามตา วินิตานนท์. 2535 : 216) และได้มีนักวิชาการ ได้กล่าวถึง ประโยชน์หลายประการของการวัดทัศนคติ ดังเช่น ดวงเดือน พันธมนาวิน (งามตา วินิตานนท์. 2535 : 216 - 219 ; อ้างอิงมาจาก ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2524 ก.) ดังต่อไปนี้

1. วัดทัศนคติเพื่อทำนายพฤติกรรม เนื่องจากทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่า เขามีความรู้ทางด้านที่ดี หรือไม่ดี เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด และเขามีความรู้สึกรับชอบ หรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใด ทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นจึงเป็นเครื่องทำนายว่า บุคคลหนึ่งจะมีการกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางใดด้วย ฉะนั้นการทราบทัศนคติของบุคคล ย่อมช่วยให้สามารถทราบการกระทำของบุคคลได้ แม้จะไม่ถูกเสมอไปก็ตาม การวัดทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมเพื่อให้ทราบว่าประชาชนกลุ่มใดหรือประเภทใดยังมีทัศนคติที่ไม่เหมาะสมต่อพฤติกรรมที่น่าปรารถนาเหล่านั้น เพื่อจะได้หาทางดำเนินการ ให้ความรู้ทางที่ถูกต้องเพิ่มเติม เพื่อก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนทัศนคติต่อพฤติกรรมในทางที่เหมาะสม อันจะมีผลต่อเนื่องถึงการกระทำพฤติกรรมที่เหมาะสมด้วย

2. วัดทัศนคติเพื่อหาทางป้องกัน ในสังคมประชาธิปไตยนั้น การที่บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใด อย่างไรนั้นเป็นสิทธิของเขา แต่การที่คนเราจะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขในสังคมได้นั้นพลเมืองต้องมีทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ หลายประการคล้ายคลึงกัน ซึ่งจะเป็นทางให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกัน และไม่เกิดความแตกแยกกันในสังคม เช่น ผู้เป็นครู ถ้ามีทัศนคติที่ไม่ (คือไม่ชอบ) ต่อการเป็นครูแล้ว อาจทำให้เกิดความเสียหายแก่จิตใจและพฤติกรรมของนักเรียน และอาจมีผลเสียสืบเนื่องถึงสถาบันการศึกษา และประเทศชาติได้ ฉะนั้น เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดปัญหาขึ้นได้ภายหลังจึงควรวัดทัศนคติต่ออาชีพครูของผู้ที่สมัครสอบ และเลือกรับแต่ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพครูเท่านั้น เป็นต้น

3. วัดทัศนคติเพื่อหาทางแก้ไข ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ในสังคมประชาธิปไตยนั้นประชาชนสามารถที่จะมีทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแตกต่างกันไปได้มาก แต่ในบางเรื่องก็จำเป็นต้องมีความคิดเห็นและทัศนคติที่สอดคล้องกัน เพื่อที่ประชาชนจะได้มีการกระทำที่พร้อมเพรียงกัน

การมีทัศนคติที่ไม่สอดคล้องกับนโยบายของชาติ ซึ่งต้องการความร่วมมือจากประชาชน อาจทำให้เกิดความเสียหายได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของนักปฏิบัติงานหรือเจ้าหน้าที่ จะต้องหาทางปรับเปลี่ยนทัศนคติ และหาทางปลูกฝังทัศนคติที่ดีของประชาชนให้ดียิ่งขึ้น

4. วัดทัศนคติเพื่อหาสาเหตุและผล ทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ นั้นเปรียบเสมือนสาเหตุภายนอกตัวบุคคล ซึ่งมีกำลังผลักดันให้เขากระทำไปได้ต่าง ๆ กัน สาเหตุภายนอกหรือทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนี้ อาจได้ผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกด้วยส่วนหนึ่ง และทัศนคติของบุคคล อาจจะเป็นเครื่องกรอง หรือเครื่องหันเหอิทธิพลของสาเหตุภายนอกที่มีต่อการกระทำต่าง ๆ ของบุคคลให้ชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดทัศนคติต่าง ๆ ของบุคคลต่อสาเหตุภายนอกนั้นด้วย

ดังนั้น อาจจะสรุปได้ว่า ถ้าเราทราบทัศนคติ ของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ก็สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ได้ สามารถหาแนวทางป้องกันและแก้ไข ตลอดจนการเข้าใจสาเหตุ และผลของพฤติกรรมของบุคคลได้

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

โกศล ธรรมชาติ (2519 : 41 - 44) ได้ศึกษาทัศนคติแบบประชาธิปไตยของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ม.ศ.6 เขตศึกษา 2 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนอาชีวศึกษา ชั้น ม.ศ.6 ในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล ปีการศึกษา 2518 จำนวน 227 คน เป็นนักเรียนพุทธ 169 คน อิสลาม 58 คน ผลการศึกษาพบว่า ทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรม และด้านปณิธานธรรม ของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และแบบคาดหวังเอาภัยกับเด็ก แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรม และด้านคารวธรรม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านปณิธานธรรม การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบประชาธิปไตยทั้ง 3 ด้าน และการอบรมเลี้ยงดูแบบคาดหวังเอาภัยกับเด็กมีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรม แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านปณิธานธรรม และด้านคารวธรรม นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ กับนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม มีทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้าน

สามัคคีธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านคารวธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่มีทัศนคติแบบประชาธิปไตยด้านบุญธรรมไม่แตกต่างกัน

ในปีต่อมา จิตรา เฝ้าทรัพย์ (2520 : 85 - 88) ได้ศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา โดยชักกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นเพศชายที่ติดยาเสพติด ที่มีอายุระหว่าง 15 - 24 ปี จำนวน 100 คน จากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า กรุงเทพมหานคร โรงพยาบาลตำรวจ กรุงเทพมหานคร และโรงพยาบาลธัญญารักษ์ ปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า บิดามารดาที่มีสภาพเศรษฐกิจ การศึกษา สถานภาพการสมรส และอาชีพต่างกัน จะให้การอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านทัศนคติ เด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีการศึกษาและอายุต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

หลังจากนั้น ชาอุทัย ประสมสิน (2533 : 99) ได้ศึกษาอิทธิพลของสารสื่ออิทธิพลต่อการเปลี่ยนทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าว กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนโรงเรียนศรีมหาโพธิ์ จำนวน 120 คน จาก 6 ระดับชั้นเรียน ทุกระดับชั้นเรียนจะสุ่มนักเรียนออกมา 20 คน เป็นชาย 10 คนและหญิง 10 คน จากนั้นสุ่มออกเป็นกลุ่ม ทุกระดับชั้นเรียนแต่ละกลุ่มมีนักเรียนชาย 5 คนและนักเรียนหญิง 5 คน จากแต่ละระดับชั้นเรียนทั้ง 6 ระดับชั้น กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองจะได้รับสารสื่ออิทธิพล และอีกกลุ่มเป็นกลุ่มควบคุมจะได้รับสารสื่อควบคุม ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าวต่ำกว่าในกลุ่มควบคุม ภายหลังจากได้รับสารสื่อแล้ว 2 สัปดาห์ และในกลุ่มทดลองนั้น นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีคะแนนทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่า นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และสูงกว่านักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ในปีต่อมา สาริณี พงษ์เจริญชัย (2534 : 190) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีทัศนคติทางบวกต่อการสูบบุหรี่ จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน โดยให้กลุ่มทดลองเข้าร่วมโปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม และให้ข้อเสนอแนะ ซึ่งมีเนื้อหาเช่นเดียวกับโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มของกลุ่มควบคุม ผลจากการศึกษาพบว่า ภายหลังจากการทดลอง กลุ่มทดลองมีทัศนคติทางบวกต่อการสูบบุหรี่ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มควบคุมมีทัศนคติทางบวกต่อการสูบบุหรี่ลดลง

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มทดลองมีทัศนคติทางบวกต่อการสูญพันธุ์ลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยข้างต้นอาจจะสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ เช่น การเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบที่ความรักความอบอุ่น แบบปล่อยปละละเลย แบบลงโทษ แบบเข้มงวด และแบบคาดหวังเอาเกินเด็ก ล้วนมีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติของเด็กวัยรุ่นที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากเด็กวัยรุ่นที่มีทัศนคติทางบวกต่อการสูญพันธุ์ ทัศนคติต่อการอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนมีทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ดังเช่นในปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทัศนคติ จะเห็นได้ว่า ทัศนคติเป็นสภาพความพร้อมทางจิตใจ และความรู้สึกนึกคิดของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล หรือแต่ละสังคม อันเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ในทางบวกหรือลบก็ได้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้านความรู้ ด้านความรู้สึก และด้านแนวโน้มที่จะกระทำหรือด้านพฤติกรรม ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบนี้ จะมีความสัมพันธ์กัน หรือสอดคล้องกัน จะเห็นได้ว่าถ้าเราทราบทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ก็พอที่จะสามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ได้ ดังนั้นจึงสามารถหาแนวทางป้องกัน และแก้ไขปัญหาดัง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นในสังคม ตัวอย่างเช่น ทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอาชีวศึกษานับปัจจุบัน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยการทะเลาะวิวาท

2.1 ความหมายของการทะเลาะวิวาท

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องการทะเลาะวิวาทนี้ ได้มีผู้ให้ความหมายการทะเลาะวิวาทไว้หลายคนด้วยกัน ก่อนที่จะทราบความหมายดังกล่าวนี้ ได้มีความหมาย การทะเลาะวิวาท จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2526 : 385 , 747) ได้ให้ความหมายแยกเป็น 2 ส่วนคือ "ทะเลาะ" หมายถึง พู่กันเดียวกันด้วยความโกรธ โต้เถียง เป็นปากเป็นเสียงกัน ส่วน "วิวาท" หมายถึง ทะเลาะ โต้เถียง ซึ่งสอดคล้องกับ พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ (2530 : 251) ได้ให้ความหมายรวมกันคือ "ทะเลาะวิวาท" หมายถึง พู่กันเดียวกันและต่อสู้กัน นอกจากนั้นยังมีผู้ให้

ความหมายของการทะเลาะวิวาทเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

ศิรินันท์ เพชรทองคำ และคนอื่น ๆ (2521 : 62) กล่าวว่า การทะเลาะวิวาท หมายถึง การทะเลาะกันระหว่างนักเรียนในชั้นเดียวกัน ระหว่างนักเรียนที่อยู่คนละชั้นแต่ในโรงเรียนเดียวกัน และที่อยู่ต่างโรงเรียนกัน ตลอดจนถึงการทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่มนักเรียนที่อยู่ต่างโรงเรียนกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ สุภาพันธุ์ รื่นสำราญ (2525 : 17) ได้กล่าวว่า การทะเลาะวิวาท หมายถึง เหตุการณ์ทะเลาะวิวาทกันระหว่างนักเรียนในชั้นเดียวกัน ระหว่างนักเรียนที่อยู่คนละชั้น แต่ในโรงเรียนเดียวกัน และที่อยู่ต่างโรงเรียนกันด้วย ในขณะเดียวกัน กองสารวัตรนักเรียน (2526 : 8) ได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า การทะเลาะวิวาท หมายถึง นักเรียนนักศึกษา ในสถานศึกษาเดียวกัน หรือต่างสถานศึกษาได้ใช้กำลัง อาวุธ หรือวัตถุสิ่งของอื่น ๆ ที่นำมาใช้แทนอาวุธในการปะทะหรือทำร้ายซึ่งกัน และกันมากกว่า 2 คนขึ้นไป

จากความหมายดังกล่าว อาจจะสรุปได้ว่า การทะเลาะวิวาท หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียน นักศึกษาที่นำไปสู่การโต้เถียงด้วยวาจา และได้ใช้กำลังกาย หรือ อาวุธ ตลอดจนวัตถุสิ่งของอื่น ๆ ที่นำมาใช้แทนอาวุธเข้าทำร้ายซึ่งกันและกันจนได้รับความเสียหาย

2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทะเลาะวิวาท

การทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น มักจะมีความรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่สร้างความหนักใจแก่ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก พฤติกรรมการทะเลาะวิวาท ดังกล่าว เป็นพฤติกรรมที่มีปัญหารุนแรงระดับหนึ่ง และเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนั้น เพื่อเป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทมี 3 ทฤษฎีใหญ่ ๆ คือ ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรม ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม และทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทางสังคม ดังต่อไปนี้ (พองพรรณ แววิเศษ. 2534 : 3 - 6)

1. ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรม

พรอยด์ (วิลล สุวรรณณี. 2527 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Freud. 1937 : 5) กล่าวว่า ความก้าวร้าวมาจากสัญชาตญาณการดำรงพันธุ์ (Sexual Instincts) คือ เมื่อไม่

ได้รับการบำบัดทางเพศแล้ว คนเราจะเกิดความก้าวร้าวได้ พรอยด์ เชื่อว่ามนุษย์มีสัญชาตญาณ

2 อย่างคือ

1. สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life Instincts)
2. สัญชาตญาณแห่งการทำลายชีวิต (Death Instincts)

ในเรื่องนี้ พรอยด์ ได้อ้างอิงเรื่อง มาสโซซิสซึม (Masochism) และซาดีซึม (Sadism) ว่า มาสโซซิสซึม เป็นแนวโน้มที่จะเพิ่มความสุขจากการทำลายตัวเอง ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการทำลาย หรือก้าวร้าวต่อตนเอง ถือเป็นสัญชาตญาณแห่งการทำลายชีวิต ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการก้าวร้าวต่อผู้อื่นนั้น ไม่สามารถจะแสดงออกมาได้ง่าย ๆ จึงต้องหันมาทำร้ายตัวเอง พรอยด์ เห็นว่า คนที่มีลักษณะเช่นนี้ มีความรู้สึกผิด (Guilt) ติดอยู่ในจิตไร้สำนึก (Unconscious) เช่น ตอนเด็กได้รับการลงโทษจากพ่อแม่ ผู้ซึ่งมีอำนาจเหนือตน จึงต้องการลงโทษทำร้ายพ่อแม่เป็นการตอบแทนบ้าง แต่ไม่อาจจะแสดงออกมาได้ จึงต้องหันมาทำร้ายตนเอง ส่วนซาดีซึม เป็นแนวโน้มของพวกที่มีสัญชาตญาณในการทำลาย หรือก้าวร้าว ที่ชอบแสดงออกต่อผู้อื่น พรอยด์ จึงเน้นว่า ถ้าคนเราไม่มีทางปลดปล่อย ย่อมเกิดการก้าวร้าวมาก ฉะนั้นอย่าให้เก็บกด ความก้าวร้าวไว้มากนัก ควรหาทางปลดปล่อยความก้าวร้าวออกมานทางที่สังคมยอมรับ และไม่เป็นที่เดือดร้อนต่อผู้อื่น ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534 : 7) กล่าวเพิ่มเติมว่า ทฤษฎีนี้จึงเป็นทฤษฎีเน้นสาเหตุทางอารมณ์ ที่เกิดและสะสมมาตลอดชีวิต กับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลนั่นเอง

2. ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

นักจิตวิทยาที่เชื่อในทฤษฎีนี้มีความเห็นว่า สภาพแวดล้อมทำให้เกิดความคับข้องใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดความก้าวร้าวได้ ทฤษฎีนี้แบ่งออกเป็น 2 แนว ได้แก่

2.1 สมมติฐานความก้าวร้าวที่มาจากความคับข้องใจ มิลเลอร์ และดอลลาร์ด (Miller & Dollard) เชื่อว่ามนุษย์มีความคับข้องใจ คือ ความรู้สึกที่เกิดจากการที่บุคคลถูกขัดขวางไม่ห้บรรลุความสำเร็จ เขาย่อมจะเกิดความก้าวร้าวได้ เมื่อถูกขัดขวางจะเกิดความคับข้องใจ ซึ่งจะถูกระงับไว้ที่ละเล็กละน้อย จนในที่สุดเกิดเป็นความก้าวร้าวได้ และคนที่ถูกก้าวร้าวคือผู้ที่ทำให้เกิดความคับข้องใจ (ผ่องพรรณ แววิเศษ. 2534 : 7)

2.2 ทฤษฎีความก้าวร้าว (Aggression Cues Theory) แนวคิดนี้มาจาก เบอร์โรวิท (เพชรสุดา เพชรวิเส. 2525 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Berkowitz. 1970 : 312)

ซึ่งมีรากฐานที่เชื่อว่า ความก้าวร้าวเกิดจากความคับข้องใจ แต่การแสดงออกจะมากน้อยหรือไม่แสดงออกเลยนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์กระตุ้นที่ทาให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว นั่นคือ ถ้าเกิดความคับข้องใจน้อย แต่มีสถานการณ์กระตุ้นมากก็เกิดความก้าวร้าวได้ หรือ ถ้าเกิดความคับข้องใจมากแต่มีสถานการณ์กระตุ้นน้อยก็ไม่เกิดความก้าวร้าว ฉะนั้น วิธีการแก้ไขก็คือควรหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะกระตุ้นทาให้เกิดความก้าวร้าว

3. ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทางสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม เน้นความสำคัญของการเรียนรู้ โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความก้าวร้าว เป็นสิ่งที่บุคคลเรียนรู้ได้ ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเอง แบบดรูรา และวอลเตอร์ (วิลลิสวอร์ธ. 2527 : 9 - 10 ; อ้างอิงมาจาก Bandura and Walter. 1963 : 40) พบว่า เมื่อบุคคลเห็นตัวอย่างความก้าวร้าว และได้ทาพฤติกรรมนั้นบ้าง ปรากฏว่าได้รับรางวัล บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ทฤษฎีนี้เน้นการเสริมแรง (Reinforcement) กล่าวคือ ถ้าได้เสริมแรงทางบวก บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมนั้นต่อไป แต่ถ้าหากได้แรงเสริมทางลบก็จะเลิกพฤติกรรมนั้น

2.3 สาเหตุที่นักเรียนก่อการทะเลาะวิวาท

พฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นอาชีวศึกษาที่จัดกับสังคมนั้น พฤติกรรมที่เป็นปัญหา และน่าหนักใจ ซึ่งเราจำเป็นต้องให้ความสนใจอย่างมากก็คือ การทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันนั่นเอง ซึ่งเหตุเบื้องต้นของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษา มักมาจากสาเหตุของนักเรียนเพียงไม่กี่คน เกิดความไม่พอใจ หรือมีความขัดแย้งโต้เถียงกันขึ้น แต่ผลที่สุดก็กลายเป็นเรื่องของหมู่คณะไป ซึ่งในเรื่องนี้ คิรินันท์ เพชรทองคำ และคนอื่น ๆ (2521 : 62 - 64) ได้กล่าวถึง การทะเลาะวิวาทของนักเรียนมีสาเหตุมาจาก

1. การแข่งขันและการเขี้ยวกีฬา

1.1 กรรมการตัดสินที่ตัดสินผิดพลาด อาจมีส่วนทาให้เกิดความไม่สงบ เช่น นักกีฬาเล่นรุนแรง เล่นผิดกติกาบ่อยครั้ง แล้วไม่ถูกลงโทษตามความเหมาะสม

1.2 การเขี้ยวกีฬาโดยใช้ถ้อยคำขู่ข่ม

1.3 ฝ่ายชนะเยาะเย้ยฝ่ายแพ้

2. ครอบครัว

2.1 บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่มีเวลาจะเอาใจใส่ดูแลเด็กของตนเองอย่างใกล้ชิดเสมอ

2.2 ผู้ใหญ่บางคนประพฤติตัวไม่ดี ทำให้เด็กเอาอย่าง และขาดความเคารพเชื่อฟัง

2.3 บิดามารดาบางคนรักบุตรในทางที่ผิด

2.4 ไม่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างบ้านและโรงเรียน

3. การศึกษาอบรม

3.1 โรงเรียน

3.1.1 เมื่อนักเรียนไปดูกีฬาไม่มีความรู้หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด

3.1.2 การควบคุมของโรงเรียนไม่รัดกุมเพียงพอ

3.1.3 ครูบางคนไม่ห้ามปรามนักเรียนเมื่อเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกัน

3.1.4 การอบรมเกี่ยวกับความประพฤติและมารยาทมีน้อย

3.1.5 บางโรงเรียนไม่ควบคุมนักเรียนที่เป็นตัวการก่อความไม่สงบเรียบร้อย

3.1.6 ครูบางคนไม่รักอาชีพครู ไม่มีความเป็นครูอย่างแท้จริง

3.1.7 บางโรงเรียนเลี้ยงนักเรียนซึ่งเป็นนักกีฬาที่มีความประพฤติไม่ดี

3.2 นักเรียน

3.2.1 นักเรียนบางคนมีนิสัยเกเร และเป็นตัวการให้เกิดการทะเลาะวิวาท

3.2.2 การทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาจเกิดจากความรักเพื่อน รักโรงเรียน เมื่อเพื่อนถูกรังแก ก็รู้สึกว่าการถูกดูหมิ่น จะต้องหาทางแก้แค้น ประกอบกับเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง จึงเกิดเป็นเรื่องราวแรงจูง

3.2.3 มีมด้อย แล้วมาแสดงบมเด่น เพื่อชดเชยโดยการทะเลาะกับผู้อื่น

3.2.4 มีความสนใจกับลัทธิการเมืองต่าง ๆ และเชื่อแนวความคิดของแต่ละลัทธิ ทำให้มีแนวคิดแบ่งเป็นหลายฝ่าย ก่อให้เกิดการแยกกลุ่ม กลุ่มที่มีแนวความคิดไม่ตรงกันอาจจะทะเลาะวิวาทกันได้

4. อิทธิพลและสิ่งแวดล้อมภายนอก

4.1 บุคคลภายนอก เช่น นักเรียนเก่าชักชวนหรือยุยงให้นักเรียนต่างโรงเรียน

ทะเลาะวิวาทกัน

4.2 การแพร่ข่าวหรือแพร่ภาพ เช่น ภาพยนต์ หรือ โทรทัศน์ ที่แสดงถึงอิทธิพลของกลุ่มวัยรุ่น

นอกจากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีสาเหตุอื่นอีก ดังเช่น โทศล ศุภวงศ์ (สุภาพันท์ รื่นสำราญ. 2525 : 44 - 46 ; อ้างอิงมาจาก โทศล ศุภวงศ์. 2524) ซึ่งมีสาเหตุอื่น ๆ ดังนี้

1. เนื่องจากการเพิ่มของประชากรอย่างรวดเร็ว ทำให้สถานศึกษาเพิ่มขึ้นไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน นักศึกษาที่เพิ่มขึ้น สถานศึกษาต่าง ๆ จึงต้องรับนักเรียนเพิ่มรวมทั้งมีการจัดสอนแบบสองรอบ ทำให้นักเรียนมีเวลาว่าง ลักษณะนี้มีบ่อยครั้ง ทำให้การมีส่วนร่วมแหล่งต่าง ๆ และเกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้น
2. เนื่องจากการจัดงานร่วมกันระหว่างโรงเรียน หรือจัดงานนิทรรศการ งานแสดงดนตรี ซึ่งมีนักเรียนต่างโรงเรียน สามารถเข้าร่วมชม หรือฟังด้วย แล้วเกิดการเข่นกันขึ้นง่าย ๆ จึงเกิดเหตุทะเลาะวิวาทกันขึ้นที่สุด
3. เนื่องจากบางครั้งนักเรียนจากโรงเรียนที่ถูกนักเรียนโรงเรียนอื่นหาเรื่องชวนทะเลาะ หรือถูกทำร้าย คิดว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ครู อาจารย์ ไม่อาจให้ความช่วยเหลือได้ ก็ดำเนินการแก้แค้นเอง
4. เนื่องจากบางกรณีเมื่อนักเรียนประพฤติตนไม่สมควรและถูกพิจารณาให้ออกจากโรงเรียนแล้ว อาจเกิดความรู้สึกแค้นโรงเรียนเก่า เมื่อไปอยู่โรงเรียนใหม่จึงอาจจะไปชักชวนเพื่อนที่โรงเรียนเดิม เพื่อเป็นการกลั่นแกล้ง ก่อความวุ่นวายให้กับ ครูอาจารย์ และเจ้าของโรงเรียน ทำให้ชื่อเสียงโรงเรียนเสื่อมเสีย หรือ อีกกรณีความไม่พอใจอาจจะเกิดกับเพื่อนานโรงเรียนเก่า เมื่อออกไปแล้วจึงชักชวนเพื่อนใหม่ มาทำร้ายเพื่อนโรงเรียนเดิมที่เคยมีเรื่องกัน
5. บางกรณีไม่ได้เป็นนักเรียน หรือนักศึกษาอยู่ในโรงเรียนใดทั้งสิ้น แต่ปลอมตัวเป็นนักเรียนโรงเรียนหนึ่ง แล้วไปก่อวุ่นวายอีกโรงเรียนหนึ่ง ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด และเกิดการยกพวกทะเลาะวิวาททำร้ายกันขึ้น
6. บางครั้งเป็นเรื่องส่วนตัว เมื่อไปเที่ยวมา เคยมีสาเหตุกระทบเคืองกันมาก่อน แล้วต่อมา ได้มาพบกันอีก จึงทำการยกพวกทะเลาะวิวาทเข้าทำร้ายกัน

7. สาเหตุจากเรื่องผู้สาว เช่น นักเรียนชายโรงเรียนหนึ่ง อาจจะก่อความไม่พอใจให้กับนักเรียนชายโรงเรียนเดียวกันกับเพื่อนนักเรียนหญิงที่ตนไปชอบพอก็ได้
8. การเสพเครื่องคองของเมา เช่น สุรา ยาเสพติด จนครองสติไม่อยู่
9. จากการอยากลอง หรือความเชื่อที่มีต่อเครื่องรางของขลัง มีสรรพคุณในการมีอิทธิฤทธิ์พลังแก่ลึงเหนือผู้อื่น ในที่สุด มักจะก่อความเดือดร้อนให้กับเพื่อนฝูงกลุ่มเดียวกันด้วย
10. การที่แต่ละโรงเรียนเคยมีประสบการณ์ทางที่ไม่เป็นมิตรต่อกันมาก่อน จนกลายเป็นทัศนคติที่นักเรียนทุกคนยอมรับ เมื่อเกิดการประจัญหน้ากัน บางครั้งถ้าเกิดการทะเลาะวิวาทกัน โดยไม่จำเป็นต้องมีสาเหตุหรือเรื่องเฉพาะตัวก็ได้

นอกจากนี้ยังมีข้อสรุปจากการบรรยายเรื่อง " บทบาทนักแนะแนวในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการวิวาทหมู่ของเยาวชน " (กรมวิชาการ. 2519 : 80 - 83) ซึ่งกล่าวถึงสาเหตุปัญหาการทะเลาะวิวาทหมู่ของเยาวชน ประเด็นสำคัญมักเกิดจากความขัดแย้ง (Conflicts) ต่าง ๆ และความคับข้องใจซึ่งจำแนกได้ คือ

1. เรื่องส่วนตัว เช่น ผู้สาว ทะเลาะวิวาทชกต่อย เป็นต้น
2. การแข่งขันกีฬา เหตุมักเกิดจากการเชียร์ การเยาะเย้ย การตัดสินผิดพลาด เป็นต้น
3. สถาบันนิยม ปัญหานี้เกี่ยวกับเรื่อง การรักพวกพ้องและรักสถาบัน
4. การเมืองในปัจจุบันเยาวชนกำลังตื่นตัวในเรื่องการเมือง มีความสนใจในลัทธิต่าง ๆ เป็นเหตุให้มีแนวความคิดเห็นหลายฝ่าย ก่อให้เกิดความแตกแยกแล้ว ยังเกิดการรวมกลุ่มกัน หากให้เกิดการปะทะต่อสู้กันขึ้น และในบางกลุ่มอาจถูกหลอกล่อเข้าให้เป็นเครื่องมือทางการเมือง

จากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นอาจจะสรุปได้ว่า สาเหตุนักเรียนทะเลาะวิวาทเกิดจากการแข่งขันกีฬา โดยมีการเชียร์แบบใช้ถ้อยคำขี้ขลาด มีการเยาะเย้ยผู้แพ้ จึงทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้น อีกทั้งการเอาใจใส่ดูแลของทางโรงเรียน และครอบครัว ให้ความสำคัญการอบรมสั่งสอนและให้ความรัก ความอบอุ่น ตลอดจนความผูกพันที่ดีต่อกัน ซึ่งมีผลทำให้นักเรียนเกิดมดอยรักพวกพ้อง และศักดิ์ศรีในทางที่ผิด จึงมักตกเป็นเครื่องมือของคนบางกลุ่มได้ง่าย ประกอบกับเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง จึงเกิดการทะเลาะวิวาทกันได้ง่าย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาท

สำหรับงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาท ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

สุภา มาลาฤต ฌ อยุธยา และคนอื่น ๆ (2520 : 7 - 24) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ซึ่งมาจากโรงเรียนที่มีประวัติในการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันเป็นกลุ่มบ่อยครั้ง แบ่งอายุของกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 ประเภท คือ ต่ำกว่า 16 ปี 17 - 20 ปี และ 20 ปีขึ้นไป การศึกษาได้จัดกระทำกับนักเรียนแผนก ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ ช่างวิทยุโทรทัศน์ ช่างก่อสร้าง ช่างโลหะ บริหารธุรกิจ และช่างภาพ ซึ่งเป็นนักเรียน ชั้นปีที่ 1, 2, 3 ทั้งภาคปกติ และภาคสมทบของโรงเรียนอาชีวศึกษา 7 แห่ง จำนวนทั้งหมด 1,600 คน ผลปรากฏว่า เด็กอายุน้อยที่สุดก้าวร้าวมากที่สุด (P.05) และมีความคับข้องใจสูงในทุกด้าน มีความรู้สึกลึกซึ้งความเป็นหมู่พวกสูงสุด เด็กที่ก้าวร้าวมากที่สุด ไม่ได้เป็นเด็กที่มีวิชาแผนกที่ต้องใช้แรงกาย แต่กลับเป็นพวกที่ใช้สมอง และไม่มีโอกาสจะออกแรงทางกาย เพื่อลดความคับข้องใจ อันเป็นการลดความก้าวร้าวไปในตัวลง ส่วนเด็กอาชีวศึกษาที่เรียนภาคเช้าหรือภาคค่ำ ต่างมีความก้าวร้าวพอ ๆ กัน และยังพบว่าเด็กที่มีค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือนน้อยที่สุด มีความคับข้องใจมากที่สุด เด็กที่อาศัยอยู่ในหอพักมีความคับข้องใจและความก้าวร้าวสูงสุด เด็กที่มาจากภาคเหนือมีความก้าวร้าวสูงสุด และมีความสามัคคีในหมู่พวกสูงกว่าภาคอื่น แต่สำหรับการสมยอมนั้นเด็กภาคใต้มีสูงกว่าภาคอื่น และเด็กที่มีบิดามารดาฐานะดี มักมีความก้าวร้าวและความคับข้องใจสูงกว่าเด็กที่มีบิดามารดาฐานะต่ำกว่า

หลังจากนั้น สุภาพันธุ์ รื่นสำราญ (2525 : 13 - 187) ได้ทำการศึกษาปัญหาเด็กเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุในการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและมาตรการในการป้องกันและแก้ไข กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนเอกชนทั้งสามัญ และอาชีวศึกษาที่เคยมีสถิติก่อเหตุจำนวนครั้งสูงสุด 10 โรงเรียนในรอบปี 2522 ถึงปี 2525 ตามที่กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนรวบรวมไว้ นักเรียนเหล่านี้เป็นผู้ที่มีประวัติที่โรงเรียนด้วย ว่าเคยก่อเหตุทะเลาะวิวาทมาแล้วจำนวน 98 คน จากการศึกษาสรุปได้ว่า

1. สาเหตุนักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทนั้น มีเหตุเบื้องต้นมาจากตัวนักเรียนเองมีนิสัยเกรงรักเพื่อนรักโรงเรียน แก่งแค้นเมื่อเพื่อนถูกรังแก มีความหึกคะนอง เขียวรึกหาชื่อน้อยชั่วอายุ มีผมด้อยแล้วมาลองแสดงบมเด่นเพื่อชดเชยโดยการทะเลาะวิวาท คิดว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ครูอาจารย์

ไม่อาจให้ความช่วยเหลือได้ จากความรักความอบอุ่น จากมิตรภาพและรักความเอื้อเฟื้อจากเพื่อนในครอบครัว สาเหตุอื่น ๆ ได้แก่ อิทธิพลของสื่อมวลชน ผู้ใหญ่ไม่เป็นตัวอย่างที่ดี นักเรียนเก๋ซั๊กชวนหรือยุบหย่าให้นักเรียนต่างโรงเรียนทะเลาะวิวาทกัน

2. ส่วนการป้องกันนั้น บิดามารดาต้องคอยเอาใจใส่ให้คำปรึกษาเมื่อเด็กมีปัญหาและวางตัวเป็นตัวอย่างที่ดี ครูอาจารย์ให้ความเอาใจใส่เด็กเป็นมิตร และดูแลนักเรียนให้ทั่วถึง จัดเก็บอุปกรณ์การศึกษาที่สามารถดัดแปลงเป็นอาวุธได้อย่างปลอดภัย กระทรวงศึกษาธิการต้องทบทวนการเรียนการสอน และอุปกรณ์การเรียนให้ถูกต้อง จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจ จัดสายตรวจออกตรวจตราอย่างทั่วถึง และการป้องกันด้านอื่น ๆ คือ การจัดการด้านสังคม เช่น การจัดตั้งศูนย์เยาวชน สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ การจัดหางานพิเศษให้นักเรียนทำเพื่อเพิ่มทุนรายได้ของนักเรียน นอกจากนี้มีการจัดให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่นักเรียน จัดให้มีการอยู่พักแรมร่วมกัน มีการบรรยายความรู้ทางกฎหมายเพื่อให้ทราบถึงผลเสียหายจากการก่อเหตุทะเลาะวิวาท

3. ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการแก้ไขนักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทนั้นเกิดจาก บางโรงเรียนไม่สนใจแก้ปัญหา จากความร่วมมือจากผู้ปกครอง จากความจริงใจในการแก้ไขปัญหาร่วมกัน กฎหมายขาดประสิทธิภาพและผู้บังคับบัญชามองว่าความร่วมมือค่อนข้างหนาแน่น บิดามีอาชีพรับราชการ มารดาเป็นเจ้าของธุรกิจส่วนตัว บิดามารดาอยู่ร่วมกัน นักเรียนส่วนใหญ่เคยถูกตำหนิหรือลงโทษในเรื่อง มั่วสุม ก่อความเดือดร้อนรำคาญ และก่อการทะเลาะวิวาทมาแล้วไม่เกิน 10 ครั้ง การพบหาอาวุธ (มีด ปืน อื่น ๆ) ติดตัวไว้เพื่อป้องกันตัวเองเพราะรู้ว่ามีคนคอยดักทำร้าย ส่วนครู-อาจารย์ สารวัตรนักเรียนนักศึกษา และตำรวจสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน มีความเห็นตรงกันว่า ต้องการแสดงบารมีในหมู่เด็กนักเรียนนักศึกษา

ส่วนอุปนิสัยของกลุ่มนักเรียนที่ชอบก่อการทะเลาะวิวาทตัวนักเรียนมีความเห็นว่า ชอบพูดเข้าหาหย่บุคคลทั่ว ๆ ไป เพื่อระบายความรู้สึกสับสน สิ้นหวังสำหรับครู-อาจารย์ สารวัตรนักเรียนนักศึกษา และตำรวจสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน มีความเห็นตรงกันว่า ต้องรักสถานศึกษามากกว่าเกียรติยศและชื่อเสียงของตนเอง สำหรับครู-อาจารย์ ตำรวจสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนมีความเห็นตรงกันว่า เป็นการแสดงว่าตนรักเพื่อนฝูงอย่างแรงกล้า ส่วนสารวัตรนักเรียนนักศึกษามีความเห็นว่า ต้องการให้สังคมยกย่องไม่ฆ่าคนขลาด เมื่อได้รับคำทำทนาย และความคิดเห็นเกี่ยวกับการก่อเหตุทะเลาะวิวาทในการแข่งขันกีฬา ระหว่างสถาบันนั้นตัวนักเรียนเอง ครู-อาจารย์ และตำรวจ

สวัสดีภาพเด็กและเยาวชน มีความคิดเห็นตรงกันว่า ก็หาแต่คนไม่แพ้ สำหรับสารวัตรนักเรียน นักศึกษา และตำรวจสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน มีความเห็นตรงกันว่า กองเชียร์ของสถาบันหนึ่ง ก่อกวนนักกีฬาของอีกสถาบันหนึ่งจึงทำให้เกิดการไม่พอใจ และนำไปสู่การทะเลาะวิวาทขึ้น และความรู้สึกด้านจิตใจของนักเรียนที่ชอบก่อเหตุทะเลาะวิวาทต่างมีความเห็นตรงกันว่า มีจิตใจ สนุกสนานตลอดเวลา และตอบรับไปก่อนทั้ง ๆ ที่มีความรู้สึกขัดแย้งในใจ

ต่อมา กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา (2526 : 116 - 119) ได้ทำการวิจัยศึกษา สาเหตุนักเรียนก่อการทะเลาะวิวาทในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของ ปัญหาการก่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษา และเปรียบเทียบความคิดเห็นจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง 4 กลุ่ม คือ นักเรียนนักศึกษาผู้เคยก่อการทะเลาะวิวาทมาแล้ว ครู-อาจารย์ ฝ่ายปกครองนักเรียน สารวัตรนักเรียนนักศึกษา และตำรวจสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เรียนรอบเช้า อายุไม่เกิน 16 ปี สูง 160 - 170 เซนติเมตร น้ำหนัก 51 - 60 กิโลกรัม เพศชาย ภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร อาศัยอยู่กับบิดามารดา ลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นหมู่บ้านซึ่งมีชุมชน

นอกจากนี้ เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว (2534 : 1 - 12) ได้ทำศึกษาวิจัยนักศึกษาวិทยาลัย ช่างกลปทุมวัน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา และสาเหตุของการทะเลาะวิวาท ระหว่างวิทยาลัยช่างกลปทุมวัน กับวิทยาเขตอุเทนถวาย และเพื่อจัดทำข้อเสนอแนะให้แก่ผู้บริหาร วิทยาลัยต่อไป ผู้ที่ถูกลักษณะคือ อาจารย์ฝ่ายกิจการนักเรียน นักเรียนเก่าบางท่าน ผู้บริหาร บางท่าน ตำรวจท้องที่ (ระดับจ่า นายดาบ) สารวัตรนักเรียน กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ นักเรียนที่มีประวัติทะเลาะวิวาท และนักเรียนที่ไม่มีประวัติการทะเลาะวิวาท ผลจากการวิจัยสรุปได้ว่า มูลเหตุดั้งเดิมมีสาเหตุมาจากการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในปี พ.ศ. 2511-2512 ที่สนามกีฬาแห่งชาติ การทะเลาะวิวาทกันในครั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่รุนแรงมาก ถึงแม้ความเสียหาย ทางด้านชีวิตและทรัพย์สินไม่มากนัก แต่แรงของการรับรู้ของประชาชน ถือได้ว่าเป็นเรื่องใหญ่ จึงเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดการแบ่งพวกนักเรียนอาชีวศึกษาออกเป็น 2 พวก ทันที คือ ช่างก่อสร้าง และช่างกล ซึ่งทั้ง 2 พวกนี้จะเดินด้วยกันไม่ได้เหมือนกับยิวกับอาหรับ ถึงแม้ภายหลังจะได้ เรียนร่วมกันในวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพก็ยังมีความรู้สึกไม่ลงรอยกันอยู่ ระยะเวลาต่อมา ก็ได้การ ทะเลาะวิวาทกันตามสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งต่างฝ่ายก็กล่าวหากันว่า เป็นผู้แพ้นะในแต่ละครั้ง และ

มูลเหตุปัจจุบัน เนื่องจากทั้ง 2 สถาบันอยู่ใกล้กัน ซึ่งมีนักศึกษาอยู่กันวัยรุ่นซึ่งมีความรู้สึกที่เป็นคู่แข่งกันอยู่แล้ว ที่เรียกตัวเองว่าช่างกล และช่างก่อสร้าง ถึงแม้จะสังกัดอยู่ในการอาชีวศึกษาเดียวกัน แต่ที่อยู่คนละกอง ความรู้สึกว่าไม่ถูกกันจึงมีอยู่แล้วเป็นทุนเดิม แต่เหตุการณ์บางอย่างครั้งไม่เพียงแต่มาจากมูลเหตุดั้งเดิมแต่เป็นเพราะสถานการณ์การพาไป เช่น หลังจากเลิกเรียนมีการนั่งดื่มสุรารอบบริเวณที่ใกล้กับป้ายรถเมล์ซึ่งมีผู้คนสัญจรไปมาก็อาจจะทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทบาดหมางกันได้ การแก้ไขปัญหาที่ทางผู้บริหารก็ได้มีการประสานงานจัดตั้ง หรือจัดระบบอาจารย์ผู้ปกครองพาไปใกล้ชิดกับนักศึกษามากขึ้น ค่าเนิมนการแก้ไขและเปลี่ยนทัศนคติของนักศึกษาให้หันมานิยมการแข่งขันเรื่องการเรียนเป็นสำคัญ และแนวทางป้องกันนั้นทางผู้บริหารทั้ง 2 สถาบันได้ร่วมมือกันแก้ปัญหาโดยมารับนักศึกษาที่มีประวัติเรื่องความประพฤติไม่เหมาะสม และระมัดระวังการยุหย่าจากบุคคลที่สามอีกทั้งพาให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติ และดำเนินการอย่างฉับพลันเด็ดขาดเมื่อเกิดปัญหาการทะเลาะวิวาทขึ้น

ในปีเดียวกัน ผ่องพรรณ แว่ววิเศษ (2534 : 30 - 186) ได้ทำการศึกษาวิจัยลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างครั้งนี้มีอายุระหว่าง 13 - 23 ปี เป็นนักเรียนชายในระดับ ปวช. ใน 3 สาขาวิชาคือ ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า และช่างก่อสร้าง รวมทั้งสิ้น 250 คน ผลการวิจัยที่สำคัญ 6 ประการ คือ

1. พบว่า นักศึกษาชายที่ไม่เคยร่วมในการทะเลาะวิวาทเลยมีปริมาณ 192 คน (76.80 เปอร์เซ็นต์) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทมากคือ นักศึกษาที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูง และนักศึกษาที่มีลักษณะ 2 ประการต่อไปนี้ ในคน ๆ เดียวกัน คือ นักศึกษาที่มีอายุมากซึ่งมักอยู่ปีที่ 3 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และโดยเฉพาะนักศึกษาในสาขาวิชาช่างก่อสร้าง
2. พบว่า นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทน้อย หรือไม่ทะเลาะเลยมีทัศนคติที่ดีต่อการทะเลาะวิวาท น้อยกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทมาก และทัศนคติที่ดีต่อการทะเลาะวิวาทนี้ เป็นตัวทำนายที่สำคัญที่สุดของพฤติกรรมทะเลาะวิวาททั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยทุกกลุ่ม ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาวิชาช่างยนต์
3. พบว่า ทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทมีความสัมพันธ์กับลักษณะการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม โดยพบว่า นักศึกษาที่มีลักษณะการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมมากเท่าไร มีทัศนคติที่ดีต่อการทะเลาะวิวาทน้อยลงเท่านั้น

4. พบว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทน้อย นอกจากจะมีทัศนคติที่ดีต่อการทะเลาะวิวาทน้อยแล้ว ยังรับรู้บรรยากาศแบบประชาธิปไตย ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา มากกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทมาก ส่วนการรับรู้บรรยากาศแบบประชาธิปไตยระหว่างอาจารย์และนักศึกษาก็เกี่ยวข้องกับลักษณะการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม โดยพบว่า นักศึกษาที่รับรู้บรรยากาศแบบประชาธิปไตยระหว่างอาจารย์และนักศึกษามากเท่าไร มีลักษณะการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมมากขึ้นเท่านั้น

5. พบว่า ลักษณะการมุ่งอนาคตของนักศึกษาชายมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท การรับรู้บรรยากาศแบบประชาธิปไตยระหว่างอาจารย์และนักศึกษา ลักษณะการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม สุขภาพจิต และการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นสูง มากกว่านักศึกษาที่มีการมุ่งอนาคตต่ำ ทั้งในนักศึกษารวมทั้งหมด และกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม

6. พบว่า จิตลักษณะทั้ง 4 ด้านร่วมกันทำนายพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทของนักศึกษาชายได้มากกว่าลักษณะทางสังคม 2 ด้านร่วมกัน แต่เมื่อนำเอาตัวทำนาย 2 ชุดมาใช้ร่วมกัน สามารถทำนายความแปรปรวนของพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทได้เพิ่มขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นั้นปรากฏในนักศึกษา 3 ประเภท คือ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นักศึกษาช่างก่อสร้าง และนักศึกษาที่มีอายุน้อย ซึ่งแสดงว่าในนักศึกษาชาย 3 ประเภทนี้ จิตลักษณะและลักษณะทางสังคมในสถานศึกษามีความสำคัญต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทมาก

จากการวิจัยดังกล่าว เมื่อพิจารณางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาท จะเห็นว่าส่วนมาก จะเป็นการวิจัยแบบสำรวจ และรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการทดลองโดยการำใช้แบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ซึ่งจะวัดออกมาในรูปของความคิดเห็น ความรู้สึกและแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมการทะเลาะวิวาท

สำหรับงานวิจัยต่างประเทศที่มีผู้ทำการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

ชาร์เจนท์ (Berkowitz. 1962 : 79 ; อ้างอิงมาจาก Sargent. 1948) ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรทางสังคมที่มีผลต่อความก้าวร้าวของกลุ่ม ตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่น สรุปได้ว่า การที่เด็กวัยรุ่นเติบโตมาจากแหล่งเสื่อมทราม มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการต่อสู้ทั้งกับคู่อริที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันและนอกกลุ่ม เป็นการแสดงความก้าวร้าวที่ไม่ใช่ถูกกระตุ้นด้วยความโกรธ แต่

เป็นการแสดงออกเพื่อไปสู่จุดหมายที่เป็นค่านิยมของกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มย่อยยอมรับเท่านั้น ในกรณี
เช่นนี้ อิทธิพลของสังคมจึงเป็นสิ่งที่เสริมกำลังของความก้าวร้าวของแต่ละบุคคลในกลุ่มสังคมนั้น ๆ
ทำให้การแสดงความก้าวร้าวของบุคคลในแต่ละสังคมแตกต่างกันออกไป

หลังจากนั้น สก็อต และคนอื่น ๆ (Scott and others. 1976 : 53 - 63)

ได้ศึกษาผลของการใช้การเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กชายอายุ 4 ขวบ ใน
โรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการปรับพฤติกรรมเพื่อให้เขามีความสัมพันธ์กับเพื่อนเพิ่มขึ้น
โดยครูจะใช้แรงเสริมทางสังคม โดยการให้คำชมเชยและการให้ความสนใจเมื่อเขาแสดง
พฤติกรรมที่เหมาะสม และขณะเดียวกันครูไม่ให้การเสริมแรงเมื่อเขาแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว
ผลการทดลองพบว่า ความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจาก 41 ครั้ง เหลือเพียง 10 ครั้ง

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทดังกล่าว จะเห็นว่า
การทะเลาะวิวาทพบพวักตักกันของนักเรียนนักศึกษาในปัจจุบัน จนกระทั่งมีการสูญเสียชีวิตและ
ทรัพย์สิน ตลอดจนอนาคตที่สดใสของเยาวชนไทย ซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่เป็นผู้บรรลุนิติภาวะ ยังขาด
ความยับยั้งชั่งใจ ซึ่งจากการวิจัยพบว่า เด็กอายุน้อยที่สุดก้าวร้าวมากที่สุด มีความคับข้องใจ
สูงในทุกด้าน ซึ่งสาเหตุของความก้าวร้าวนั้นก็มิใช่หลายสาเหตุด้วยกัน เช่น ขาดความรัก
ความอบอุ่นจากครอบครัว ขาดความเอาใจใส่ดูแลอย่างทั่วถึงจากครูอาจารย์ และในการแก้ไข
ปัญหาดังกล่าวยังไม่มียานวิจัยแบบทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจริง ๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะ
ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่กำลังเป็นความหวังของ
ประเทศชาติ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

3.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

มีนักจิตวิทยาและนักให้คำปรึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษา
แบบกลุ่มไว้หลายประการด้วยกัน เช่น

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า
เป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่บกพร่องหรือมีปัญหาต่าง ๆ ของตนเอง และแก้ไขปัญหานั้น

ก่อนที่จะกลายเป็นปัญหาที่รุนแรง นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยผู้ที่มีปัญหาสามารถเรียนรู้ที่จะนำเอาความคิดหรือประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันด้วย

ส่วน เซอร์เซอร์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1968 : 448 - 449)

สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง การให้คำปรึกษาที่บุคคลมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในด้านใดด้านหนึ่ง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย บทบาทของผู้ให้คำปรึกษาเปลี่ยนจาก ผู้เป็นศูนย์กลางมาเป็นกลุ่มเป็นศูนย์กลาง สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง ถ้าที่จะเผชิญปัญหา ได้รับความคิดในการแก้ปัญหา หรือปรับปรุงตนเอง ทั้งยังได้รับฟังความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้อื่นทั้งได้ตระหนักว่า คนอื่นก็มีปัญหา ไม่ใช่ตนเองมีปัญหาเพียงคนเดียว วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ จะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความภาคภูมิใจ ว่าตนสามารถให้ข้อคิดเห็นอันจะเป็นประโยชน์แก่กลุ่ม

และผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาหรือความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษากันหรือร่วมกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา ร่วมให้คำปรึกษา

นอกจากนี้ คมเพชร จิตรสุภกุล (2521 : 90) ได้สรุป ความหมายของ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ต่างจากการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือ สมาชิกทุกคนมีปัญหามาช่วยกันแก้ไขในกลุ่ม ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น มุ่งให้ผู้มีปัญหาได้แก้ไขด้วยตนเอง และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะช่วยเหลือเฉพาะสมาชิกที่บกพร่องเท่านั้น

จากการศึกษาความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อาจจะสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาหรือความต้องการคล้าย ๆ กัน เข้าร่วมกลุ่มปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาที่มีความรู้ความสามารถตลอดจนประสบการณ์ในการให้คำปรึกษา เข้าร่วมกลุ่มเพื่อให้ความช่วยเหลืออยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกทั้งความคิดเห็น และความรู้สึกของตนเอง ถ้าที่จะเผชิญปัญหา พยายามแก้ไขปัญห หรือปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น อีกทั้งสามารถที่จะนำความรู้และประสบการณ์ ที่ได้จากกลุ่มมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

3.2 ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

วราภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์ (2522 : 7) ได้กล่าวถึง ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ประกอบด้วย

1. การเปิดเผยตนเอง (Self - Disclosure) จุดประสงค์ที่สำคัญก็เพื่อจะสร้างสายใยแห่งการเชื่อมโยงระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การเปิดเผยตนเองควรจะได้รับการพัฒนาให้ถึงจุดที่ว่าสมาชิกจะแบ่งปันถึงสภาพอารมณ์ และความคิดที่จะเกิดขึ้นขณะนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ยังเหล่านั้นต้องไปร้องกับสมาชิกอื่นในกลุ่ม จุดรวมที่สำคัญที่สุด คือ ที่นี้และเดี๋ยวนี้อดีตจะมาเกี่ยวข้องก็เพียงแต่โอกาสที่มาสัมพันธ์กับพฤติกรรม ความรู้สึกและความคิดในปัจจุบันเท่านั้น
2. ความซื่อสัตย์ (Honesty) สมาชิกแต่ละคน จะต้องมีความซื่อสัตย์ต่อการกระทำของเขา ความคิด ความรู้สึก และการกระทำที่มีผลต่อพฤติกรรมของเขา เขาจะพิจารณาถึงสิ่งที่เหมาะสมในชีวิตที่เขาพึงประสงค์ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะให้โอกาสแก่สมาชิกทุกคนในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของเขา
3. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองและกลุ่ม
4. การเลือก (Choice) สมาชิกควรจะมีลักษณะการเลือกส่วนตัวและพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ
5. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับ ของสมาชิกและการประเมินพฤติกรรมของตนเอง จะช่วยให้เกิดความเข้าใจพฤติกรรมตนเองและผู้อื่น
6. การตัดสินใจ (Decision) การตัดสินใจส่วนตัวก่อให้เกิดสู่ทางในการตัดสินใจของกลุ่ม การตัดสินใจเป็นกลุ่มต้องอาศัยความร่วมมือของสมาชิกทุกคน

3.3 หลักการสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

โคเยอร์ และ เวรียน (Dyer and Vriend. 1975 : 142) ได้สรุปหลักการสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ดังนี้

1. สมาชิกแต่ละคนมีความสำคัญมากกว่าส่วนรวม จะพูดถึงสมาชิกแต่ละคนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้เขารู้จักตนเอง และปรับปรุงตนเอง
2. เป็นการให้คำปรึกษาแก่สมาชิกทุก ๆ คนให้มีโอกาสเป็นตัวของตัวเอง มากที่สุด

เป็นการพัฒนาไปเพื่อการแก้ไข

3. ประสิทธิภาพของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มขึ้นอยู่กับคนที่สมาชิกรับบทบาทหน้าที่ของตนเอง และผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือกลุ่ม
4. ไม่กล่าวถึงบุคคลนอกกลุ่ม เพราะเป็นการยากที่จะช่วยเหลือเขา และไม่พูดถึงอดีตที่แก้ไขไม่ได้ ควรจะเน้นปัจจุบัน
5. รักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม
6. การพบปัญหาของตัวเอง รับผิดชอบต่อตัวเอง โดยใช้ความคิด และความรู้สึกต่อตัวเองตลอดเวลา
7. ในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้งที่พบกัน ควรมุ่งช่วยเหลือสมาชิกคนหนึ่งหรือสองคนเป็นพิเศษ

3.4 หลักพื้นฐานในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

หลักพื้นฐานการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น เคมม์ (วิญญู พูลศรี 2523 : 10 - 11 ; อ้างอิงมาจาก Kemp. 1970) ได้กล่าวสรุปไว้ ดังนี้

1. บุคคลทุกคนมีสิทธิในความรู้สึกของตนเอง รู้สึกอย่างที่คุณเองรู้สึก ผู้ให้คำปรึกษา จะสนับสนุนให้สมาชิก แสดงความรู้สึก ของตนเองออกมา และให้แต่ละคนเคารพในอารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่นด้วย
2. แต่ละคนต้องตัดสินใจว่า จะพัฒนาอะไรที่เกี่ยวกับตนเอง
3. บุคคลมุ่งที่จะแก้ปัญหาให้ตนเอง ไม่มุ่งแก้ปัญหาให้คนอื่น
4. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสถานการณ์ เป็นจุดที่สำคัญยิ่งกว่าตัวสถานการณ์
5. การเปิดเผยช่วยให้คำการปรึกษามีประสิทธิภาพ ถ้าไม่มีการป้องกันตนเอง ก็พร้อมที่จะรับรู้ พร้อมทั้งจะเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ในบรรยากาศที่มีความไวเนื้อเชื่อใจ มีความหวังดี มีความเข้าใจ และมีการยอมรับ การเปิดเผยตนเองมากเกินไป แสดงให้เห็นถึงการช่วยตนเองไม่ได้
6. บุคคลจะเข้าใจตนเองได้ดีขึ้น มีความรับผิดชอบต่อตนเอง สามารถควบคุมตัวเองได้มากขึ้น

7. จะต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง ตนจะเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบ ต่อตนเองมากขึ้น ถ้าบรรยากาศภายในบ้าน ในโรงเรียนไม่ถูกคุกคาม ชูเชิญ หรือลงโทษมากเกินไป ซึ่งจะทําให้ทั้งพาคนอื่นน้อยลง

8. การลงมือกระทำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งจะมีได้ในบรรยากาศของการยอมรับ ความเข้าใจ อาจจะใช้บทบาทสมมุติ

9. ในการเผชิญปัญหา แก้ปัญหา มีวิธีเลือกหลายวิธี ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้สมาชิก เห็นหนทางจากการเลือกต่าง ๆ

10. สมาชิกแต่ละคนจะต้องมีความสำัญญา (Commitment) กับตนเองในการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ การให้การเสริมแรงถือเป็นสิ่งจำเป็น

11. สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้มาปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ ประสพการณ์ในกลุ่มจึงเป็นสิ่งสำคัญ

3.5 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

เคลแมน (Kelman. 1963 : 399 - 432) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ดังนี้

1. ทําให้สมาชิกแต่ละคนสามารถจัดความรู้สึกที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวออกไปได้
2. ส่งเสริมการยกย่องนับถือตนเอง และมีการยอมรับตนเองมากยิ่งขึ้น
3. ช่วยให้ผู้คลรู้จักปรับตัวและพัฒนาตนเอง
4. ช่วยให้ผู้สมาชิกแต่ละคนเรียนรู้ที่จะเป็นตัวของตัวเองและกล้าแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองได้

5. ทําให้ความรับผิดชอบในตนเอง และแก้ปัญหาของตนเอง
6. ฝึกทักษะในการสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่น
7. ช่วยให้ผู้คลเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม
8. สามารถนำทักษะ และความรู้ ความเข้าใจ ที่ได้จากกลุ่ม ไปปรับปรุงตนเองในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ยังได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

1. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนรู้จักและเข้าใจตนเอง
2. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน พัฒนาการยอมรับตนเอง และความรู้สึกว่าตนเองมีค่า
3. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน ควรพัฒนาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยทำงานตามขั้นพัฒนาการของตนเป็นไปอย่างเหมาะสม
4. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน พัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง และสามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาที่ประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. เพื่อให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน พัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ และความรู้สึกของบุคคลอื่น ตระหนักในบทบาทและความรับผิดชอบของตนเอง ในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และเรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกภายในกลุ่ม
6. เพื่อเสริมสร้างสัมพันธภาพ ระหว่างมวลสมาชิกให้มีความรักใคร่ปรองดอง
7. เพื่อให้บริการให้คำปรึกษา แก่นักเรียนในโรงเรียนได้ทั่วถึงกัน

3.6 หลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

คมเพชร จัตรสุกุล (2521 : 97) กล่าวถึงหลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะต้องรับรู้ และยอมรับว่ามีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา และพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตนเอง จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหลังจากรับคำปรึกษาไปแล้ว
2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบต่อตนเอง และเพื่อการแก้ไขปัญหากลุ่ม
3. การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิกยอมรับตนเองจะเป็นผลให้แต่ละบุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย
4. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้เป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม
5. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างมีเหตุผลในขณะที่อยู่ในกลุ่ม เขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเอง มีการยอมรับ

ความคิดเห็นของบุคคลอื่น ที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น

6. ความเครียด (Tension) การมีความเครียดและความไม่พึงพอใจ ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม จึงเป็นแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไป จะทำให้บุคคลไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างสำเร็จ

7. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norm) สมาชิกย่อมต้องการจะได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการที่จะให้บุคคลอื่นมองข้ามไปในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาด้วย

3.7 ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบเป็นกลุ่ม

ทองเรียน อมรัชกุล (2520 : 113 - 120) กล่าวถึงการแบ่งขั้นตอน ของกระบวนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involvement Stage) ในขั้นนี้สมาชิกที่เข้ากลุ่ม ยังไม่กล้าเปิดเผย เพราะยังไม่ไว้วางใจในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจง วัตถุประสงค์และสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นในกลุ่มและต้องใช้เวลาแก่สมาชิกพอสมควรอย่ารีบเร่ง
2. ขั้นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของกลุ่ม (The Transition) เป็นขั้นต่อจากขั้นแรก กลุ่มเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการขึ้นบ้าง สมาชิกเริ่มรู้สึกไว้วางใจกันแต่ก็ยังคงมีความวิตกกังวลและตึงเครียดอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาต้องพยายามชี้แจงให้สมาชิกกล้าอภิปราย ปัญหาของตนเองอย่างเปิดเผย
3. ขั้นดำเนินการ (The Working Stage) ขั้นนี้สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มจะดีขึ้นมาก เปิดเผยตัวเอง อภิปรายปัญหาตามความจริง ร่วมแก้ไขปัญหของสมาชิกทุกคน ได้สำรวจตัวเอง เข้าใจปัญหาและพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (The Ending Stage) เมื่อสมาชิกเข้าใจปัญหาอย่างกระจ่างแจ้ง รู้วิธีแก้และวิธีนำเบญญัติด้วยความพอใจ ไม่มีข้อข้องใจตกค้าง ก็ยุติการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

3.8 ขนาดของกลุ่ม

มาห์เลอร์ (Mahler. 1969 : 45 - 46) เห็นว่าสมาชิกของกลุ่มไม่ควรเกิน 10 คน กลุ่มที่มีสมาชิกมากเกินไป จะไม่สนใจกันมากเท่าที่ควร โอกาสที่สมาชิกจะหลบเลี่ยงจากกลุ่มมีมาก และผู้ให้คำปรึกษาจะลำบากในการชักจูงให้สมาชิกแต่ละคนสนใจกลุ่ม แต่ถ้ามีสมาชิกขนาดเล็ก สมาชิกจะมีโอกาสสื่อความหมายซึ่งกันและกันอย่างเต็มที่

วัชร ทรัพย์มี (2518 : 39) เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บุคคลที่มาเข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดี ดังนั้น จำนวนสมาชิกภายในกลุ่มต้องไม่มากเกินไป คือ ควรประมาณ 6 - 10 คน

ทองเรียน อมรัชกุล (2520) เห็นว่าขนาดกลุ่มของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในโรงเรียน ควรมีสมาชิกจำนวนน้อยเพื่อสะดวกในการปรึกษา สำหรับการปฏิบัติงานโรงเรียน ควรมีสมาชิก 6 - 8 คน แต่อาจขยายสูงขึ้นเป็น 10 - 12 คน แต่จำนวนที่พอดี คือ 8 คน หลักทั่วไปที่ยึดถือในเรื่องขนาดของกลุ่มก็คือ ถ้าเพิ่มจำนวนสมาชิกในกลุ่มมากขึ้น สัมพันธภาพแบบโมตรีสัมพันธ์ก็จะอ่อนลงตาม

3.9 บทบาทผู้นำกลุ่ม

โคเยอร์ และ เวอร์ยัน (Dyer and Vriend. 1975 : 142 - 175) ได้รวบรวมบทบาทหน้าที่ ที่สำคัญของผู้นำกลุ่มให้คำปรึกษาดังนี้คือ

1. ผู้นำควรบ่งชี้เกี่ยวกับความรู้สึก ความคิด การกระทำ และเนื้อหาสาระที่สมาชิกแต่ละคนจะอภิปราย แล้วสะท้อนกลับให้เจ้าตัวเข้าใจ ถ้ายังไม่เข้าใจผู้นำควรทำความเข้าใจให้ เจ้าตัว และสมาชิกคนอื่นในกลุ่มเข้าใจตรงกัน
2. ผู้นำควรสรุปและทบทวนส่วนสำคัญ เพื่อให้เจ้าของปัญหา และสมาชิกคนอื่น ๆ เข้าใจเรื่องราวโดยตลอด และทราบความก้าวหน้าของกลุ่มซึ่งจะเป็นระยะ ๆ และกระทำในตอนสุดท้าย ที่จะยุติการอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนใดคนหนึ่ง
3. ผู้นำตีความหมายพฤติกรรมต่าง ๆ ที่สมาชิกแสดงออกทั้งที่เป็นคำพูด และไม่ใช่ว่าคำพูด แต่ต้องระมัดระวังเพราะถ้าสมาชิกยังมีจิตใจไม่พร้อมที่จะรับฟัง อาจทำให้เขารู้สึกไม่ปลอดภัยได้

4. ผู้นำควรหาข้อมูลแก่กลุ่มที่คิดว่าเป็นประโยชน์ และให้ข้อมูลเมื่อสังเกตว่า กลุ่มรับรู้ข้อเท็จจริงบางอย่างคลาดเคลื่อน

5. ผู้นำควรกระตุ้นให้สมาชิกแสดงความคิดเห็น พูดถึงปัญหาของตนเองให้กำลังใจ

6. ผู้นำควรช่วยให้สมาชิกตั้งเป้าหมายทุกครั้ง เช่น การระบุว่า จะเริ่มปรับปรุงตนเองเมื่อไร ที่ไหน และกระทำอย่างไร

7. ผู้นำควรช่วยให้มีการยุติการอภิปรายกลุ่มอย่างเหมาะสม โดยยุติทั้งเมื่อจบการอภิปรายปัญหาของสมาชิกแต่ละคนจนแน่ใจว่าเขามีเป้าหมาย และควรสรุปผลของการประชุมให้สมาชิกทราบและนัดหมายกันในคราวต่อไป

3.10 บทบาทของสมาชิก

โรสรีช โพธิแก้ว (2523 : 9 - 10) กล่าวถึงบทบาทของสมาชิกในกลุ่มที่จะทำให้เกิดการพัฒนาริชากรกลุ่มมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ไม่พูดเรื่องนอกกลุ่ม สมาชิกควรพูดถึงเฉพาะบุคคลที่อยู่ในกลุ่ม สิ่งที่อยู่ในกลุ่มจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่นำไปพูดนอกกลุ่ม
2. การฟัง สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้สนใจรับฟังสมาชิกอื่นพูด ทั้งเนื้อหาและความรู้สึก ถ้ามีความยากลำบากในการฟังควรจะรีบบอกผู้พูด ไม่ควรจะปล่อยผ่านไป
3. การวิพากษ์วิจารณ์ สมาชิกควรพูดถึงสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ที่นี่ เคียวนี่ อย่างไร
4. การใช้สติปัญญาด้วยเหตุผล สมาชิกย่อมได้รับการกระตุ้นให้แสดงการร่วมความคิดและความรู้สึกซึ่งเป็นส่วนตัว จะผลัดเปลี่ยนกันไปถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของสังคมและสนใจเรื่องราวเป็นรายบุคคลไป
5. การตั้งคำถาม การถามควรถามในลักษณะของคำอธิบายเพิ่มเติม ขอความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ
6. การเจาะระดับความรู้สึก จะเป็นประโยชน์ต่อสมาชิก เพื่อให้เขารู้ว่าเขาคือใคร และรู้สึกอย่างไร อย่างแท้จริง
7. ความรู้สึกและความคิดเห็น สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้เข้าใจว่า สิ่งที่เกิดขึ้นและรู้สึกเป็นสิ่งที่แยกออกจากกัน

3.11 ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

แกซซา และ มีโซวส์ (Gazsa and Measows. 1963 : 306 - 310) ได้รวบรวม ประโยชน์ และคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า

1. สมาชิกในกลุ่มได้พบว่า คนอื่น ๆ ก็มีปัญหา เช่นเดียวกับเขาเหมือนกัน
 2. การยอมรับ การสนับสนุนจากสมาชิกภายในกลุ่ม จะกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มยอมรับที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาของเขา
 3. กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคมจริง ๆ เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาสที่จะแสดง และ ทดลองพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
 4. สมาชิกสามารถแสดงพฤติกรรม และความรู้สึกของตน ตลอดจนเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจสมาชิกอื่นภายในกลุ่ม
 5. สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตน ภายในกลุ่ม
 6. สมาชิกมีโอกาสดูแลเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต
 7. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมักจะทำให้สมาชิกต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือ เป็นรายบุคคล
 8. บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่ม ทำให้สมาชิกรู้สึกเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ทำให้หันไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว
 9. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ ของตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน
 10. การที่นักจิตวิทยาการปรึกษา ได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ช่วย ประหยัดเวลา และเปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาการปรึกษาใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น
- นอกจากนี้ พรณี รุทัย (2521 : 11) ยังได้สรุปคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า
1. สามารถให้คำปรึกษาได้หลายคนในเวลาเดียวกัน
 2. เป็นการประหยัดเวลาของผู้ให้คำปรึกษา
 3. ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
 4. ช่วยให้นักเรียนสามารถสำรวจตนเอง เข้าใจความรู้สึก ความคิดของตัวเอง และ เกิดการยอมรับตัวเองและแก้ปัญหาของตัวเองได้

5. เน้นที่อารมณ์และความรู้สึกของสมาชิก ทำให้สมาชิกสามารถพัฒนาตนเองได้
6. บรรยากาศของกลุ่มจะสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งเป็นประโยชน์ ต่อ กันและกันช่วยให้ทุกคนได้เรียนรู้ตนเองอย่างปลอดภัย
7. ยอมรับและมีความเข้าใจผู้อื่นเป็นอย่างดี

จากการศึกษา ความหมาย หลักการ ตลอดจนประโยชน์และคุณค่า ของการให้คำปรึกษา แบบกลุ่ม สามารถสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นกระบวนการที่สามารถให้คำปรึกษา สมาชิกได้หลายคนในเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นการประหยัดเวลาของผู้ให้คำปรึกษา ทำให้สมาชิกในกลุ่มยอมรับที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาของตนเอง และบรรยากาศภายในกลุ่มจะสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และความรู้สึกส่วนตัว การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่น โดยเฉพาะนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

3.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

สำหรับงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

วรารักษ์ ลิ้มสุวัฒน์ (2522 : 34-36) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชัง ซึ่งได้รับการฝึกการรับรู้ลึกก่อนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2521 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 48 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกการรับรู้ลึกก่อนและให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 2 จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการกิจกรรมอันใดเลย กลุ่มทดลองสมาชิกจะพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลาติดต่อกัน 5 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ไม่มีการฝึก มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

และในด้านทัศนคติที่มีต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้นพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติในทางบวกต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

สำหรับ วิชญ์ พูลศรี (2523 : 60) ได้ศึกษาผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียนนิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักศึกษาของระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับปีที่ 1 วิทยาลัยครูเชียงใหม่จำนวน 8 คน ผลจากการศึกษาปรากฏว่าหลังจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนความวิตกกังวลในการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043 นอกจากนี้ในปีเดียวกัน วีรวัฒน์ พูนทวี (2523 : 42) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนและนิสัยรวมทั้งทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุโมงค์ จังหวัดลำพูน จำนวน 8 คน ผลของการศึกษาพบว่า หลังจากการปรึกษาแบบกลุ่มมาแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .012

ส่วนการวิจัยของ มาลินี อยู่โพธิ์ (2525 : 1-110) ได้ทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนโดยจัดกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอินทาราม ปีการศึกษา 2525 โดยให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 9 ครั้ง ครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ผลปรากฏว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนให้สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในปีเดียวกัน เพชรสุตา เพชรใส (2525 : 128) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน กลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 5 สัปดาห์ รวม 10 ครั้ง ครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนให้น้อยลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับการวิจัยของ สุภาพร จันทรศิริโยธิน (2526 : 127) ซึ่งได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 กลุ่มตัวอย่าง 20 คน เป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน

จัดให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 1/2 - 2 ชั่วโมง รวม 5 สัปดาห์ ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีวิถียานตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ภักทรกานต์ เผ่าบุญเกิด (2530 : 93) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการปรับพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียน และเพื่อเปรียบเทียบการปรับพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียนระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 16 คน เป็นกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มควบคุมได้รับเอกสารเสนอแนะ แต่ละกลุ่มพบกัน สัปดาห์ละ 2 ครั้งติดต่อกัน 6 สัปดาห์ รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 1 - 1/2 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเท่านั้นที่ทำให้พฤติกรรมนักเรียนของนักเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีพฤติกรรมนักเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลงานวิจัยในประเทศดังกล่าวทั้งหมดพอจะสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนมีการปรับปรุงและพัฒนาตนที่ดีขึ้น เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน ทักษะคิดทางการเรียน ความมีวิถียานตนเอง ตลอดจนลดพฤติกรรมก้าวร้าวและหนีเรียนได้

สำหรับงานวิจัยต่างประเทศ ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

โรเจอร์ส (เพชรสุดา เพชรวิส. 2525 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Rogers. 1902 : 30 - 31) เป็นงานวิจัยโดยการออกแบบสอบถามให้สมาชิกที่เคยได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจำนวน 481 คน ตอบแบบสอบถาม พบว่า สมาชิกร้อยละ 57 มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงให้ผลงานทางสร้างสรรค์ และสมาชิกร้อยละ 45 มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มให้ประสบการณ์ที่มีความหมายและมีค่าอย่างยิ่ง

ต่อมา เวอร์นอท (เพชรสุดา เพชรวิส. 2525 : 48 ; อ้างอิงมาจาก Vernot. 1975 : 3402 A) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้โปรแกรมเดียวกับมนุษย์สัมพันธ์

โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายในเกรดเอ จากโรงเรียนแถบชานเมืองจำนวน 52 คน โดยผ่าน การคัดเลือกจากเกณฑ์ต่อไปนี้

1. เป็นนักเรียนที่ถูกทำทัณฑ์บนอย่างน้อย 1 ครั้ง ภายใน 1 ปี ที่ผ่านมา
2. เป็นนักเรียนที่มีอัตราการขาดเรียนมากโดยไม่ทราบสาเหตุ (อย่างน้อย 20 วัน)

จากปีที่ผ่านมา

3. เป็นนักเรียนที่มีประวัติว่าก่อให้เกิดความเสียหายต่อโรงเรียน เช่น การทะเลาะวิวาทอย่างน้อย 2-3 ครั้ง ในปีที่ผ่านมา

นักเรียนเหล่านี้ถูกสุ่มให้อยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งใน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 14 คน กลุ่มควบคุม 17 คน และกลุ่มหลอก 16 คน โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ได้รวบรวมเอา กิจกรรมต่าง ๆ ที่เสริมสร้างทักษะในการสื่อสาร และแก้ปัญหาการลดความขัดแย้งและการตัดสินใจ ผลการทดสอบพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มยังมีความประพฤติไม่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มทดลองนั้นพบว่า มีพัฒนาการด้านความประพฤติมากกว่ากลุ่มควบคุม

เมื่อพิจารณาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะเห็นว่าได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการที่มีพลังและประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถปรับปรุงและแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ของสมาชิกอย่างได้ผล เช่น ปัญหาการหนีเรียน พฤติกรรมก้าวร้าว ความมีระเบียบวินัยตนเอง ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ซึ่งกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้จะทำให้สมาชิกมองเห็นปัญหาของตนเอง เข้าใจปัญหาและพร้อมที่จะแก้ไข โดยมีผู้ให้คำปรึกษาและเพื่อน ๆ สมาชิก ให้ความรักความอบอุ่น คอยชี้แนะ ช่วยเป็นกำลังใจ และให้ความมั่นใจจนเกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมได้

ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าควรจะนำกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาปรับทัศนคติ และพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาที่เกิดปัญหามาซ้ำนานให้ลดน้อยลง ไม่เป็นปัญหาอันขัดต่อกฎระเบียบของสังคมต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการทดลอง
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อของนักเรียนที่เคยทะเลาะวิวาทจากฝ่ายปกครอง จำนวน 43 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อ ของนักเรียนที่เคยทะเลาะวิวาทจากฝ่ายปกครอง จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสัมภาษณ์เพื่อสอบถามความสมัครใจเข้าการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยมีขั้นตอนในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยไปติดต่อฝ่ายปกครองเพื่อขอรายชื่อนักเรียนอาชีวศึกษาชายชั้นปีที่ 2 ที่มีรายชื่อปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อของนักเรียนที่เคยทะเลาะวิวาทกัน จากจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 350 คน ได้นักเรียนจำนวน 43 คน

2. นํารายชื่อนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ที่คัดเลือกเฉพาะคนที่มีการทะเลาะวิวาทในระดับปานกลาง แล้วสุ่มอย่างง่ายมา 16 คน จากนั้นผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เพื่อสอบถามความสมัครใจในการเข้ากลุ่มทดลอง ถ้าหากมีคนใดไม่สมัครใจ ผู้วิจัยก็จะทำการสุ่มอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างครบตามจำนวน 16 คน และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
3. แบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จากงานวิจัย เอกสาร ตำราและบทความที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย

1.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

1.3 นํารัโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการให้คำปรึกษา จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์มงคลรัตน์ กริทอง อาจารย์พรหมพิศ วาณิชยการ และอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ ตรวจสอบในเรื่องความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะ จุดมุ่งหมาย กิจกรรม เนื้อหา และวิธีดำเนินการ

1.4 นํารัโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่แก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพระรามหฤทศรินทร์ จำนวน 8 คน เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องของโปรแกรม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

โปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยทดลอง 12 ครั้ง ละครึ่ง 1 - 1.30 น. เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 15.30 - 17.00 น. ระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2536 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

- 2.1 ผู้วิจัยรวบรวมเนื้อหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทจากงานวิจัย หนังสือวารสาร และบทความต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
 - 2.2 สร้างโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการท้าวิจัย
 - 2.3 นักโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง อาจารย์พรณิศา วาณิชยการ และอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ พิจารณาความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะ วัตถุประสงค์ และเนื้อหา ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มควบคุม
 - 2.4 นักโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพระรามหฤทศรินทร์ จำนวน 8 คน เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องของโปรแกรม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้ในการทดลอง
- โปรแกรมในการให้ข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยทดลอง 12 ครั้ง ละครึ่ง 1 ชั่วโมง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือวันพุธ และวันศุกร์ เวลา 15.30 – 16.30 น. ระหว่างวันที่ 6 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2536 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ก)

3. แบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

- 3.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท
- 3.2 สร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรมที่นำไปสู่การทะเลาะวิวาท โดยปรับปรุงจากแบบวัดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของ ผ่องพรรณ แว่ววิเศษ (2534 : 149 – 152) แบบสอบถามวัดมโนภาพแห่งตนของ วิมล สุวรรณณี (2527 : 81 – 8) แบบสอบถามทัศนะเกี่ยวกับการก่อเหตุทะเลาะวิวาทและทัศนะเกี่ยวกับการป้องกันการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนของ สุภาพันท์ รื่นสำราญ (2525 : 235 – 241) แบบสอบถามการศึกษาสาเหตุนักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทในเขตกรุงเทพมหานคร ของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา (2526 : 127 – 182) โดยแบบสอบถามชุดนี้มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท 8 สถานการณ์ จำนวน 32 ข้อ ในแต่ละสถานการณ์ข้อความทางบวก และทางลบ ซึ่งวัดทั้ง 3 องค์ประกอบ ดังกล่าวในข้อ 3.2

3.4 นำแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาลิตะพันธุ์ และรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนที่จะนำไปใช้

3.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ที่นำชั่งกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยวิธีเทคนิค 25% แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยวิธี t-test และเลือกข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 - 11.76 มาใช้ในการทดลอง

3.6 นำข้อคำถามของแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทที่คัดเลือกแล้วจากข้อ 3.5 มาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8949 จึงนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ตัวอย่างแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ แล้วพิจารณาว่านักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะกระทำต่อข้อความในแต่ละสถานการณ์นั้น ว่าเป็นระดับใด แล้วเขียนเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องท้ายข้อความที่กำหนดให้เพียงช่องเดียว

โปรดตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงให้มากที่สุด คำตอบนี้ไม่มีผิดหรือถูก และจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อนักเรียนแต่อย่างใด และคำตอบที่ได้จะถือเป็นความลับไม่นำไปเปิดเผย

สถานการณ์ที่ 0

ในการแข่งขันตระกร้อรอบชิงชนะเลิศ ระหว่างโรงเรียนของสมชายกับอุดม กองเชียร์ของทั้งสองฝ่ายต่างเชียร์กันด้วยถ้อยคำขี้ขี้ และเยาะเย้ยฝ่ายตรงข้าม จนในที่สุดกรรมการจึงยุติการแข่งขันชั่วคราว

จากสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	สมชายคิดว่าการเชียร์โดยใช้ถ้อยคำขี้ขี้และเยาะเย้ยเป็นหนทางนำไปสู่การทะเลาะวิวาท (ข้อความทางบวก)					
2	สมชายรู้สึกพอใจวิธีการเชียร์ที่ใช้ถ้อยคำขี้ขี้และเยาะเย้ยเพราะทำให้นักกีฬาเกิดความลังเลใจ (ข้อความทางลบ)					
3	สมชายกับกองเชียร์เตรียมอุปกรณ์และอาวุธต่าง ๆ ไว้คอยดักทำร้ายฝ่ายตรงข้ามหลังการแข่งขัน (ข้อความทางลบ)					

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ถ้านักเรียนตอบข้อความแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท โดยทำเครื่องหมาย ถูก (/) ในช่องต่อไปนี้ คือ

<u>สถานการณ์ที่</u>	<u>ข้อความทางบวก</u>	<u>ข้อความทางลบ</u>
1	1	2 , 3
2	1 , 3	2
3	1 , 2 , 5	3 , 4
4	3 , 4	1 , 2
5	4 , 5	1 , 2 , 3
6	2	1 , 3 , 4
7	1 , 3	2

1. ข้อความทางบวก ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ห้า	1	คะแนน
เห็นด้วย	ห้า	2	คะแนน
เฉย ๆ	ห้า	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ห้า	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ห้า	5	คะแนน

2. ข้อความทางลบ ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ห้า	5	คะแนน
เห็นด้วย	ห้า	4	คะแนน
เฉย ๆ	ห้า	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ห้า	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ห้า	1	คะแนน

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองใช้การวิจัยแบบ Randomized control group posttest only design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2533 : 70)

กลุ่ม	ทดลอง	สอบหลัง
R E	X	T ₂
R C	$\sim$ X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

R E	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่ม กำหนดให้เป็นกลุ่มทดลอง
R C	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่ม กำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุม
T ₂	แทน	การสอบหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
X	แทน	การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท
$\sim$ X	แทน	การให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

วิธีการดำเนินการทดลอง

1. ขณะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้งสองกลุ่ม ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 กลุ่มทดลอง ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามโปรแกรมโดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1-1.30 ชั่วโมง ในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 15.30-17.00 น. ระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2536

1.2 กลุ่มควบคุม ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ ใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ในวันพุธ และวันศุกร์ เวลา 15.30-16.30 น. ระหว่างวันที่ 6 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2536

2. ภายหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาททั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบสอบถามชุดเดียวกัน แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

3. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2 ไปวิเคราะห์สมมติฐานทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทโดยใช้วิธีทางสถิติ แบบที (t-test) แบบเทคนิค 25 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ (ส่วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ
$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S_H^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มสูง
S_L^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มต่ำ
n_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
n_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท
โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach)
(ส่วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 170)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท หลังการทดลอง
ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนี ยู
(The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2528 : 149)

คำนวณค่า U โดยใช้สูตร

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

เมื่อ	n_1	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร	กลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร	กลุ่มที่ 2
	$\sum R_1$	แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มที่ 1
	$\sum R_2$	แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาชั้นครัว

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ดังต่อไปนี้

R_E	แทน	ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มทดลอง
R_C	แทน	ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มควบคุม
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนี
(Mann - Whitney U Test)		

ผลการศึกษาชั้นครัว

ในการศึกษาชั้นครัวครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

เปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
1	48	4.5	39	1
2	55	7.5	41	2
3	58	10.5	45	3
4	61	12	48	4.5
5	63	13	52	6
6	70	14	55	7.5
7	75	15	56	9
8	80	16	58	10.5

$$R_E = 92.5$$

$$R_C = 43.5$$

$$U = 7.5$$

จากตาราง Critical Values ของ U ใน The Mann - Whitney U Test ของ โนภา ศรีโพธิ์ (2528 : 149) ในระดับนัยสำคัญที่ .05 ค่า U ที่คำนวณได้จะต้องน้อยกว่า หรือ เท่ากับ 15

ดังนั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 1 ปรากฏว่า U มีค่าน้อยกว่า 15 แสดงว่าคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาททดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาททดลองมากกว่ากลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นในทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
กับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทต่ำกว่า
นักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อ ของนักเรียนที่เคยทะเลาะวิวาทจากฝ่ายปกครอง จำนวน 43 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี

กรุงเทพมหานคร ที่มีชื่อปรากฏอยู่บนบัญชีรายชื่อ ของนักเรียนที่เคาะและวิวาทจากฝ่ายปกครอง จำนวน 16 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้ว สัมภาษณ์เพื่อสอบถามความสมัครใจเข้าการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่าย อีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
3. แบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เวลา หลังเลิกเรียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลุ่มทดลอง ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามโปรแกรมโดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1-1.30 ชั่วโมง ในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 15.30-17.00 น. ระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2536
2. กลุ่มควบคุม ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ตาม โปรแกรมที่กำหนดไว้ ใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ในวันพุธ และวันศุกร์ เวลา 15.30-16.30 น. ระหว่างวันที่ 6 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2536

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตอบแบบสอบถาม ทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาททั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบสอบถามชุดเดียวกัน แล้วเก็บคะแนนไว้เป็น คะแนนหลังการทดลอง (Posttest) แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์วิธีทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และการให้ข้อเสนอแนะ โดยการใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้า สรุปผลได้ดังนี้

นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ มีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร พบว่า

คะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลดลงมากกว่ากลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นในทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การได้รับข้อเสนอแนะสามารถปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนชั้นปีที่ 2 ได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะที่ให้แก่กลุ่มควบคุมเป็นการให้ความรู้เรื่องการปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทที่มีเนื้อหาครอบคลุมถึงความหมาย ความเป็นมา การเกิดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ตลอดจนวิธีการประพฤติปฏิบัติในการปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท เมื่อนักเรียนได้รับความรู้ดังกล่าวแล้ว ทำให้เกิดความคิดความรู้สึกที่ดี ตลอดจนได้แนวทางประพฤติปฏิบัติในทางที่ถูกต้องเหมาะสม ในเรื่องการให้ข้อเสนอแนะ บุญโรติ แก้วแสนสุข (2532 : 52) ได้กล่าวว่า ในการให้ข้อเสนอแนะ ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนอภิปรายซักถาม ช่วยกันสรุป และผู้วิจัยสรุปเพิ่มในส่วนที่ขาดไป จึงช่วยให้นักเรียน

เข้าใจความหมายของข้อสนทนาได้เป็นอย่างดี และสามารถนำบทปฏิบัติด้านชีวิตประจำวัน ซึ่งจากการทดลองการให้ข้อสนทนากับกลุ่มควบคุมนี้ ผู้วิจัยได้แจกเอกสารข้อสนทนาให้นักเรียนอ่าน ฉายวีดิทัศน์ให้นักเรียนดู และการเปิดเทปบันทึกเสียงให้นักเรียนฟัง ซึ่งนำเสนอสลับกันไปมาในแต่ละสัปดาห์ ผู้วิจัยสังเกตว่า นักเรียนมีความสนใจ และตั้งใจสรุปสาระสำคัญของบทสนทนาแต่ละครั้ง มีการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย มีการบันทึกย่อสิ่งที่ได้รับรู้ ตลอดจนถึงฟังการสรุปของผู้วิจัยเป็นอย่างดี บรรยายทักทายในกลุ่มอบอุ่นและเป็นกันเอง

อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยออกมามีลักษณะดังกล่าวจึงมีข้อควรพิจารณา คือ

1. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักเรียนทุกคนมีโอกาสดำเนินการปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ของตนเอง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองตลอดจนปัญหาของสมาชิกภายในกลุ่ม ซึ่งสมาชิกแต่ละคนได้ปรึกษาหารือเพื่อที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกัน ตลอดจนการหาแนวทางที่จะลดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลงได้ ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นการช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนได้รู้จักตัวเอง เข้าใจตัวเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน วชิร ทรัพย์มี (2518 : 39) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมกับวัยรุ่นมาก เพราะ เป็นวิธีการที่ตรงกับความต้องการ และธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ พลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ได้จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้อย่างถาวร นอกจากนี้ คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2522 : 86-87) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะช่วยส่งเสริมให้สมาชิกเกิดความรับผิดชอบตนเองปรับปรุงตนเองและแก้ปัญหาตนเอง ตลอดจนทำให้สมาชิกรู้สึกจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมให้ดีขึ้น

จากผลการวิจัยของกลุ่มทดลองโดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยได้ประเมินผลหลังจากที่ให้สมาชิกทั้งหมดตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทแล้ว ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทั้งหมดเขียนสิ่งที่ได้จากการเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้ และให้วิจารณ์พร้อมทั้งเสนอแนะตัวผู้วิจัย สรุปผลได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ได้มีโอกาสดำเนินการความสนใจที่มีความซับซ้อนเข้าใจให้เพื่อน ๆ ที่เข้ากลุ่มได้ฟัง และเป็นปัญหาที่ตนเองไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร เมื่อเพื่อน ๆ สมาชิกได้รับฟังแล้วก็ปรึกษาหารือกันเสนอแนะให้สมาชิกผู้นั้นได้เข้าใจปัญหาของตนเองเกิดความเชื่อมั่น และรู้จักวิธีปฏิบัติในทางที่เหมาะสม สมาชิกได้รู้และเข้าใจความเป็นมาและสาเหตุของการทะเลาะ

วิวาทยกพวกตีกัน เข้าใจในสิ่งที่เคยปฏิบัติมาว่าเป็นสิ่งที่ไม่สมควรกระทำอย่างยิ่ง ลบเลี้ยวความรู้สึกที่ว่าเกิดมาเป็นลูกพระวิษณุแล้วต้องยกพวกลุย ไม่ควรเห็นแก่อารมณ์ชั่ววูบทำร้ายร่างกายผู้อื่น สมาชิกยังสรุปเพิ่มเติมว่า ปัญหาทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันนั้นสมาชิกในกลุ่มจะช่วยห้ามปรามเพื่อน ๆ ไม่ให้ก่อการทะเลาะวิวาทขึ้น เพราะมีผลเสียทั้งต่อตนเองและสังคม ดังนั้นควรหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกัน สร้างมิตรดีกว่าสร้างศัตรู ไม่ควรหาทางออกด้วยการใช้กำลังเข้าแก้ปัญหา และเมื่อมีปัญหาควรปรึกษาครูบาอาจารย์ หรือแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ดำเนินการ นอกจากนี้สมาชิกบางคนได้เริ่มนำสิ่งที่ได้จากการเข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมาใช้ในชีวิตประจำวันโดยมีเพื่อนสมาชิกและผู้วิจัยให้คำปรึกษา ซึ่งขณะนี้ได้คลี่คลายปัญหาบางอย่างได้แล้ว

สำหรับข้อวิจารณ์พร้อมทั้งข้อเสนอแนะของสมาชิกที่มีต่อผู้วิจัย สรุปผลได้ว่า ผู้วิจัยเปรียบเสมือนคนหนึ่งที่คอยให้คำปรึกษาในเวลาที่มีปัญหา ให้โอกาสสมาชิกทุกคนได้พูดเปิดใจในสิ่งที่ เป็นปัญหาของตัวเอง ช่วยหาสู่ทางในการแก้ปัญหาของแต่ละคนให้กว้างขวางมากขึ้น ให้ข้อคิดและ บทสรุป และยังแนะแนวทางต่างๆเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ อีกด้วย ตลอดจนยังคอยเอาใจใส่สมาชิกเป็น อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยใช้คำพูดที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย และรู้ถึงความรู้สึกและปัญหาของวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี

หลังจากที่กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและได้ตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อ การทะเลาะวิวาทแล้ว ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 63.75 ซึ่งยังต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถาม คือ 81 คะแนน (ตาราง 3 , 4 ในภาคผนวก ข) ซึ่งคะแนน 63.75 นี้ อยู่ในระดับระหว่าง 2-3 ซึ่งเป็นระดับที่ค่อนข้างไปทางเห็นด้วยในข้อความทางบวกและไม่เห็นด้วยในข้อความทางลบ ซึ่ง พอจะสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทต่ำกว่า คะแนนเฉลี่ย แสดงว่ากระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ได้อีกวิธีหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพชรสุตา เพชรใส (2525 : 128) ที่ได้ศึกษา ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะลดพฤติกรรม ก้าวร้าวของนักเรียนให้น้อยลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ภัทรกานต์ เฝ้านุญเกิด (2530 : 128) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับพฤติกรรม หนีเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนเขตจอนอ่าวชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเท่านั้นที่ทำให้พฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียน ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การให้ข้อเสนอแนะ เป็นส่วนหนึ่งของบริการแนะแนว ซึ่งเป็นบริการที่ให้ข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้รู้ในสิ่งที่ควรรู้ เพื่อจะได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อันจะเป็นแนวทางการดำเนินชีวิต และปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ อย่างเหมาะสม ซึ่ง สมร ทองดี (2530 : 133) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในโอกาสและสภาพที่แท้จริงของชีวิต และปัญหาต่าง ๆ ที่พบ เพื่อจะได้ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนเพื่อสร้างทัศนคติและลักษณะนิสัยในอันที่จะช่วยตนเอง ตัดสินใจอย่างรอบคอบและมีเหตุผล นอกจากนี้ คมเพชร จัตรสุภกุล (2521 : 177) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การให้ข้อเสนอแนะเป็นการเสริมสร้างรากฐานการปฏิบัติตนในสังคม และว่าเด็กวัยรุ่นนั้น มีความต้องการอย่างมากในการรับข้อเสนอแนะ เพื่อช่วยในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เพราะเป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคม ฉะนั้น การที่นักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับข้อเสนอแนะ จึงมีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งแสดงว่าการให้ข้อเสนอแนะก็สามารถปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทได้เช่นกัน

อนึ่ง ในการทดลองให้ข้อเสนอแนะกับกลุ่มควบคุมนี้ ผู้วิจัยได้รับรูปร่างแบบแผนการนำเสนอ เพื่อให้นักเรียนอาจศึกษาได้รู้และเข้าใจสาเหตุและความเป็นมา ตลอดจนแนวทางป้องกันในการทะเลาะวิวาท โดยมีทั้งเนื้อหาสาระที่เป็นเอกสารให้นักเรียนอ่าน มีรูปภาพประกอบ มีเทปบันทึกเสียงให้นักเรียนฟัง ตลอดจนฉายวีดิทัศน์ให้นักเรียนดู และให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาสาระที่ได้ในแต่ละครั้ง ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้ จะทำให้นักเรียนกลุ่มควบคุมได้รู้และเข้าใจวิธีการปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทที่เป็นรูปธรรมได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งต่างจากการให้ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยอื่น ๆ เช่น จงกล หงสุพันธ์ (2534 : 64) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการปรับตัวในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า การให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สทำให้นักเรียนมีการปรับตัวดีขึ้นกว่าการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ อาพันธ์ ทันสม (2535 : 76 - 80) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล-อารมณ์ ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองสรวงวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล-อารมณ์ มีทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะนั้นไม่มีวิธีการนำเสนอเพียงการแจกเอกสารให้นักเรียนอ่าน เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมเท่านั้น

ดังนั้น จากการนำเสนอรูปแบบรายการให้ข้อสนเทศในกลุ่มควบคุมในการวิจัยครั้งนี้ ผลจึงปรากฏว่า คะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลดลงมากกว่ากลุ่มทดลองซึ่งเป็นทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงขัดแย้งกับงานวิจัยของ บุญรอด แก้วแสนสุข (2532 : 50 - 52) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการให้ข้อสนเทศทำให้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงแต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และขัดแย้งกับ ผลการวิจัยของ พรพิมล เพ็ญะ (2527 : 53) ที่ได้ศึกษา ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล พบว่า กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่ได้รับข้อสนเทศมีการสื่อสารระหว่างบุคคลไม่แตกต่างกัน

ในการให้ข้อสนเทศกับกลุ่มควบคุมครั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตนักเรียนในกลุ่มพบว่า มีความสนใจและตั้งใจศึกษาข้อสนเทศในแต่ละครั้ง โดยการตั้งใจอ่าน มีการซักถามข้อสงสัย มีการอภิปรายสรุปเนื้อหา และช่วยกันตอบคำถามโดยพร้อมเพรียงกัน โดยมีผู้วิจัยสรุปอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนี้ จากการประเมินผลหลังจากปัจจัยมีเพศและตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทแล้ว ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนเขียนความรู้สึกต่าง ๆ ที่ได้จากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้ โดยกระทำเช่นเดียวกันกับกลุ่มทดลอง สรุปผลได้ว่า นักเรียนได้รู้และเข้าใจสาเหตุความจำเป็นของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา รับรู้ถึงผลของความสูญเสียที่เกิดจากการทะเลาะวิวาท ซึ่งไม่เกิดผลดีแก่ทั้งสองฝ่าย รู้วิธีการแก้ปัญหาโดยการพยายามหลีกเลี่ยงให้มากที่สุด แต่ถ้าเลี่ยงไม่ได้ต้องนำเรื่องไปปรึกษาอาจารย์ให้ทราบไม่ควรแก้ปัญหาคนเดียวโดยการยกพวกเข้าตีกัน ควรมีความอดทนและอดกลั้น และรู้จักการให้อภัยซึ่งกันและกัน ส่วนในการวิจารณ์ผู้วิจัยนั้นพบว่า ผู้วิจัยเป็นคนเฉย ๆ และมีอารมณ์ขัน ตรงต่อเวลา ให้ความดูแลอย่างใกล้ชิดกับทุกคน ตลอดจนทำให้สมาชิกได้รู้จักตัวเองดีขึ้นทั้งทางกาย วาจาและใจ นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรจะจัดนักเรียนที่เลิกเรียนพร้อมกันเข้ากลุ่ม เพราะจะได้ไม่ต้องรอ และในการแก้ปัญหาให้นักเรียนยกพวกตีกันนั้น ไม่มาชนกันที่โรงเรียนเดียวหรือสองโรงเรียนเท่านั้น เพราะมีนักเรียนตีกันอีกหลายโรงเรียน เป็นต้น

สำหรับบรรยากาศทั่ว ๆ ไป ในการวิจัยในครั้งนี้มีความอบอุ่นและเป็นกันเอง นักเรียนที่เล็กก่อน จะรอเพื่อนสมาชิกกลุ่มของตนเอง เมื่อครบตามจำนวนแล้ว สมาชิกก็สั่งน้ำดื่มเข้าไปรับประทานในระหว่างการทำคำปรึกษาและการให้ข้อเสนอแนะ ส่วนกำหนดเวลาของการเข้ากลุ่มการทำคำปรึกษาแบบกลุ่ม ปัญหาในเรื่องวันเวลาที่ตั้งไว้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนั้น กลุ่มทดลองต้องเลื่อนไป 2 ครั้ง เนื่องจาก สมาชิกบางคนต้องฝึกภาคสนามของกรมการรักษาดินแดน แต่ผู้วิจัยก็หาเวลาชดเชยจนครบ 12 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมเป็นไปตามกำหนดเดิม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ครูแนะแนว ควรได้นำวิธีการทำคำปรึกษาแบบกลุ่มไปเป็นแนวทางในการปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษา

1.2 ครูแนะแนว อาจารย์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายุวกาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่สารวัตรนักเรียน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ควรได้นำวิธีการให้ข้อเสนอแนะ ไปเป็นแนวทางในการปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ของนักเรียนนักศึกษา

1.3 ผู้ที่จะนำวิธีการทำคำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะไปใช้ ควรจะได้มีการศึกษาหรือฝึกอบรมเกี่ยวกับเทคนิควิธีการในการทำคำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อจะได้มีทักษะและสามารถนำไปใช้กับนักเรียนนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม

1.4 ผู้ที่จะนำวิธีการทำคำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะไปใช้กับเด็กในโรงเรียนอาชีวศึกษา ควรมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนอาชีวศึกษา มีความปรารถนาที่จะช่วยปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษา ให้ลดน้อยลง และที่สำคัญที่สุด ต้องมีความจริงใจกับเด็กวัยรุ่นอย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการทำคำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะที่มีต่อการพัฒนาด้านอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมการทะเลาะวิวาทในโรงเรียนประเภทต่าง ๆ ทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานกักกัน

2.2 ควรมีการติดตามผลระยะยาว หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง เพื่อติดตามว่าทัศนคติ
ของนักเรียนนักศึกษาที่ได้รับการปรับแก้แล้วยังคงอยู่ หรือมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- ก่อ สวัสดิพานิช. "เฉลิมฉลองกรมอาชีวศึกษา 50 ปี," ข่าวอาชีวศึกษา. ฝ่ายประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการกรม กรมอาชีวศึกษา ; 19 สิงหาคม 2534.
- กาพล พิษเพ็ญ. "การแก้ปัญหาให้นักเรียนติ๊กัน," วารสารแนะแนว. 9(39):37-42; มิถุนายน & - กรกฎาคม 2518.
- เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว. นักศึกษาวิทยาลัยช่างกลบวมวัน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- โรกสล ธรรมชาติ. การศึกษาทัศนคติแบบประชาธิปไตยของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ม.ศ.6 เขตศึกษา 2. ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.
- คมเพชร จัตรสุภกุล. การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- . กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.
- . บริการสนเทศ. กรุงเทพฯ : แสงรุ่งการพิมพ์, 2521.
- งามตา วินิตานนท์. เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- จิตรา เฝ้าทรัพย์. การศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูของบิดา มารดา. ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.
- ชาญชัย ประสมสิน. อิทธิพลของสารสื่อประสาทต่อการเปลี่ยนทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าว. ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.

- ฐิติพร อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2518.
- เครษ สวานานนท์. จิตวิทยาสำหรับครูและผู้ปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2514.
- ทองเรียน อมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2520.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. จิตวิทยาสังคมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2529.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนพาราเมตริก. มหาสารคาม : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2528.
- บังอร ฐพงศ์. การศึกษาสภาพปัญหาที่ส่งผลต่อการปรับตัวของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- บุญเชติ แก้วแสนสุข. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิตร กรุงเทพฯ. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- บุญเทียม เจริญยิ่ง. ข่าวอาชีวศึกษา. ฝ่ายประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการกรม กรมอาชีวศึกษา ; 13 กันยายน 2534.
- บุญเลิศ ศุภคิลก. เอกสารการสอนชุดวิชา มนุษย์กับสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2530.
- ประพันธ์ สุทธาวาส. ความก้าวร้าวกับการอบรมเลี้ยงดู. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติ: การวัดและการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.
- ปราณี รามสูต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนววิทยาลัยครูธนบุรี, 2531. อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :

โครงการส่งเสริมการแต่งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย, 2519.

ผ่องพรรณ แว่ววิเศษ. ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น. >

ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.

อட்சาเนา.

พจนานุกรม ฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ.2530. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2531.

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญ, 2526.

พรเลิศ แสงทวีเลิศ, ดาวร รอกิน และแก้วประกอบ ดวงแข. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, อุดมรัตน์
ชาววิวัฒน์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร เมื่อ
วันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ.2535.

เพชรสุดา เพชราส. การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมความก้าวร้าว >

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อட்சาเนา.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนัก

ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.

พรพิมล เพ็ญะ. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล.

ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
อட்சาเนา.

พรณี ชูทัย. เอกสารประกอบการสอนวิชาการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

ไพศาล หวังพานิช. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อปรับพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียนโรงเรียน

เขตจ่อหันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อட்சาเนา.

มาลินี อยู่โพธิ์. การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมด้าน

สัมพันธ์กับเพื่อน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2525. อட்சาเนา.

- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2533.
- เรณู เจริญศรี. ทัศนคติของนักเรียนอาชีวศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและหญิง. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2525. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ. "มาตราวัดเจตคติที่มีต่ออาชีพครู," พัฒนาวิศผล 10. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร, 2528.
- วรารณ ลัมสุวัฒน์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชัง ซึ่งได้รับการฝึกการรับความรู้สึกก่อนกับกลุ่มที่มาได้รับการฝึก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- วัชร ทรัพย์มี. "การให้คำปรึกษาหาหรือเป็นกลุ่มแก่วัยรุ่น". วารสารแนะแนว. 8(36) : 38 - 43 ; ธันวาคม 2517 - มกราคม 2518.
- วิชาการ, กรม กอง. แนะแนวการศึกษาและอาชีพ,. "บทบาทนักแนะแนวในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการวิวาทหมู่ของเยาวชน," วารสารแนะแนว. 80 - 83 ; ธันวาคม 2517 - มกราคม 2519.
- วิญญู พลุศรี. ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- วิมล สุวรรณณี. การเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนและสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มและนักเรียนอาชีวศึกษาทั่วไป. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.
- วีรวัฒน์ พูลทวี. ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน นิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุโมงค์ จังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- ศิรินันท์ เพชรทองคำ. จิตวิทยาวัยรุ่นและการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.

ส. วาสนา ประवालพดกษ์. "ทัศนคติในแง่ของจิตวิทยา," วารสารการวัดผลการศึกษา.

3(2) : 1 - 6 ; กันยายน - ธันวาคม, 2524.

สดิษฐ์ วงศ์สวรรค์. จิตวิทยาแนะแนว. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2523.

สมร ทองดี. จิตวิทยาการแนะแนว. กรุงเทพฯ : พิษณุการพิมพ์, 2530.

สมศักดิ์ เกียรติคานุสรณ์. ปัญหาสาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนนักศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2533.

สารวัตรนักเรียน, กอง. การศึกษาสาเหตุนักเรียนก่อการทะเลาะวิวาทในเขตกรุงเทพมหานคร. 8
กรุงเทพฯ : ม.ป.ป., 2526.

_____. รายงานการก่อการไม่สงบของนักเรียนนักศึกษา. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2532 -
2533.

สาริณี พงษ์เจริญไทย. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการสุขภาพของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

สุชา จันทรเฒ. จิตวิทยาเด็กเกร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2527. 8

สุณีย์ ชีรดากร. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร,
2525.

สุภา มาลากุล ณ อยู่ธยา และคนอื่น ๆ . พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มของนักเรียนอาชีวศึกษา.
กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2520.

สุภาพร จันทรศิริยธิน. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2426. อัดสำเนา.

สุภาพันธุ์ รื่นสำราญ, ร.ต.อ.หญิง. การศึกษานักเรียนก่อเหตุทะเลาะวิวาทในเขตกรุงเทพมหานคร 8
มมหานคร วิทยานิพนธ์ สศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2525. อัดสำเนา.

สุวัฒน์ ตันตระกูล, พ.ต.อ. เอกสารกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กองกำกับการตำรวจนครบาล. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2533.

โสรัช ทรัพแก้ว. "การปรึกษาเชิงจิตวิทยา," เอกสารประกอบการสอนวิชาการปรึกษาเชิงจิตวิทยา. ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

อาพันธ์ ทันสม. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล-อารมณ์ที่มีต่อทัศนคติ
ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองสรวงวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด.
 ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
 อัดสำเนา.

Berkowitz, L. Aggression : A Social Psychological Analysis. New York :
 McGraw - Hill, 1962.

Dyer, W.W. and J. Vriend. Counseling Techniques at Work. Washington,
 D.C. : A.P. G.A. , 1975.

Gazda, G.M., Duncan and M.E. Measows. "Group Counsling and Group
 Procedures - Reported of Survey," Counselor Education and
Supervision. 6 : 305 - 310 ; 1963.

Kelman, H.C. "The Role of the Group in Induction of Therapeutic Change,"
International Journal of Group Psychotherapy. 13: 399 - 432 ; 1963.

Mahler, G.A. Group Counseling in School. Boston : Houghton Mifflin
 Company, 1969.

Mcdonald, Fedric J. Educational Psychology. San Francisco : Wedsworth
 Publishing, 1959.

Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Holt Rinehart
 and Winston. Inc., 1970.

Scott, Phyllic M. and others. "School Reinforcement Under Natural
 Conditions," Child Development. 38 : 53 - 63 ; July, 1967.

Shaver, Kelly G. Principles of Social Psychology. Cambridge : Winthrop
 Publishers, 1977.

Shertzer, Bruce and Shelley C. Stone. Fundamentals of Counseling.
 New York : Houghton Mifflin Company, 1968.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

ตัวอย่างบทสนทนาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ครั้งที่ 7

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศและ ขั้นเริ่มต้นการ ให้คำปรึกษา	เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทุกคนได้ทราบ กฎระเบียบข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ทั้ง ของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา อย่างชัดเจน	1. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา แนะนำตัว 2. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงความมุ่งหมาย ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตลอด จนอธิบายรายละเอียด วิธีการ และ หน้าที่ผู้รับคำปรึกษา 3. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถาม ข้อสงสัยในการให้คำปรึกษา
	เขาเป็นใคร	1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้ผู้รับคำ ปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่น คุ้นเคยปลอดภัยเป็นกันเองและไว้วาง ใจผู้ให้คำปรึกษา 2. เพื่อสร้างบรรยากาศในกลุ่ม ให้ สมาชิกรู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้น และให้มี สัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เกิดการยอมรับ ซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม	1. แจกกระดาษเปล่าให้สมาชิกทุกคน แล้วให้พับกระดาษให้ได้ 8 ช่อง 1. แจกกระดาษเปล่าให้สมาชิกทุกคน แล้วให้พับกระดาษให้ได้ 8 ช่อง 2. ให้สมาชิกทุกคนไปสัมภาษณ์เรื่องทั่วไป ให้ครบทุกคนแล้วจดบันทึกลงในช่องที่ กำหนดให้ โดยถามคนละ 5 คำถาม 3. เมื่อสัมภาษณ์ครบทุกคนแล้ว ผู้ให้ คำปรึกษากลุ่มจะบอกชื่อสมาชิกทีละคน แล้วให้สมาชิกได้รายงานถึงสมาชิก คนนั้น จากการที่ไปสัมภาษณ์มา

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	ฉันทโอการ	1. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิด ความรู้สึก และเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง 2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับบุคลิกภาพของตนเองตามความเป็นจริง 3. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่ต้องการจะปรับปรุงตนเองในเรื่องต่าง ๆ	4. ดำเนินการต่อไปเรื่อยจนครบทุกคน 5. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปกิจกรรม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะครั้งต่อไป 1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว 2. ผู้ให้คำปรึกษานำป้ายชื่อมาให้สมาชิกที่นำชื่อของสมาชิกคนนั้นแล้วให้แต่ละคนปิดชื่อเอาไว้มาให้สมาชิกคนอื่นเห็น 3. เมื่อสมาชิกแต่ละคนได้ป้ายชื่อสมาชิกอื่นแล้วให้พิจารณาบุคลิกภาพของบุคคลนั้นโดยอย่าให้เขารู้ตัว 4. จากนั้นผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคนบรรยายบุคลิกภาพเจ้าของป้ายชื่อนั้นให้สมาชิกทั้งหมดฟัง 5. เมื่อครบทุกคนแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาอนุญาตให้สมาชิกลุกขึ้นไปขอป้ายชื่อของตนเอง 6. เมื่อได้ป้ายชื่อของตนเองแล้วให้กลับมาในที่เดิม 7. อภิปรายร่วมกัน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	ปิดตาพาเดิน	1. เพื่อให้สมาชิกมีทัศนคติที่ดีต่อความไว้วางใจผู้อื่น 2. เพื่อให้สมาชิกฝึกทักทายกันที่เป็นที่ไว้วางใจผู้อื่น	8. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบาย และสรุปหน้าต่างหัวใจของโรฮารี 9. เปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามข้อสงสัย 10. สรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้ 1. แบ่งสมาชิกออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน โดยใช้ผ้าปิดตา 4 คน ให้เป็นผู้ตาม และอีก 4 คนให้เป็นผู้นำเดินเป็นคู่ ๆ 2. จัดสถานที่ให้ไม่เรียบร้อย จากนั้นผู้ให้คำปรึกษากระซิบบอกผู้นำทางให้พาผู้ตามที่ถูกปิดตาเดินชนและเหยียบสิ่งของที่วางเกะกะ ในครั้งแรกจนครบทุกคู่ 3. จากนั้นให้จูงใหม่ โดยครั้งนี้ให้ผู้นำเป็นผู้คอยบอกให้หลบสิ่งของที่วางเกะกะและขวางทางให้ปลอดภัย เมื่อครบทุกคนแล้ว จูงมานั่งที่แล้วเปิดผ้าปิดตาออก 4. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ร่วมกันอภิปรายในการปิดตาเดินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 5. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปกิจกรรมทั้งหมด และนัดหมายการเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3-11	กระบวนการทำให้ คำปรึกษาแบบ กลุ่ม เรื่อง ทัศนคติต่อการ ทะเลาะวิวาท ของนักเรียน อาชีวศึกษา	1. เพื่อให้สมาชิกเปิดเผยตนเองโดย กล้าแสดงความคิด ความรู้สึก และ การกระทำของตนเองในเรื่องการ ทะเลาะวิวาทอย่างตรงไปตรงมา 2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับซึ่งกันและกัน ยอมรับฟังปัญหาของเพื่อนสมาชิก ด้วย ความเต็มใจ ตลอดจนพร้อมที่จะช่วย เหลือ และร่วมวางแผนในการลด ทัศนคติที่มีต่อการทะเลาะวิวาทของตนเอง และ เพื่อนสมาชิก 3. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจปัญหาของ ตนเอง และปัญหาของเพื่อนสมาชิกอื่น อย่างชัดเจน เกิดความเข้าใจอย่าง ดั่งแก่ 4. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิด ความ รู้สึกที่ถูกต้องเหมาะสมต่อทัศนคติต่อ การทะเลาะวิวาท	ตั้งแต่ ครั้งที่ 3 - 11 ผู้วิจัยมีวิธี ดำเนินการทำให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตามลำดับ ดังต่อไปนี้ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้ คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้ รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกริ้วางใจ มั่นใจ ได้รับการยอมรับ และสามารถ แสดงความรู้สึกออกมาอย่างเสรี ปราศจากความกดดันใด ๆ ผู้ให้ คำปรึกษาจะต้องมีความจริงใจ มีการ ยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไข และมีความ เข้าใจผู้รับคำปรึกษา 2. ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การใช้คำถามปลายเปิด การสะท้อน ความรู้สึก การทวนซ้ำ การเงี่ย การใช้คำถามปลายปิด การตีความ หมาย การทำให้เกิดความกระจ่าง การให้กำลังใจ และการสรุปความ 3. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระสำคัญของ เรื่องที่ผู้รับคำปรึกษา ภายหลังที่ผู้รับ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจจัยนิเทศและ ขั้นตอนการให้คำ ปรึกษา	1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปผลการ เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษา เรื่องทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท 2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปวิธีการ หรือแนวทางที่จะลดทัศนคติต่อการ ทะเลาะวิวาท	คำปรึกษาเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเอง และทราบว่าจะดำเนินการ ต่อไปอย่างไร 1. ผู้ให้คำปรึกษาทบทวนผลของการ ให้คำปรึกษาทั้งหมด 2. ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา สรุปผลของการเข้าร่วมโปรแกรม การให้คำปรึกษา 3. ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา สรุปวิธีการหรือแนวทางลดทัศนคติต่อ การทะเลาะวิวาทที่จะสามารถนำไป ใช้ได้อย่างเหมาะสม และผู้ให้คำ ปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 4. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวขอบคุณ และ ยุติการให้คำปรึกษา

หมายเหตุ

การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 1.30 ชั่วโมง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ครั้งที่ 1 เวลา 1.30 ชั่วโมง โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ปฐมนิเทศ และขั้นเริ่มต้น
การให้คำปรึกษา

หัวข้อ 1. ปฐมนิเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทุกคนได้ทราบ กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ ทั้งของ
ผู้รับคำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษาอย่างชัดเจน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา แนะนำตัว
2. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงความมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตลอดจนอธิบาย
รายละเอียด วิธีการ และหน้าที่ของผู้รับคำปรึกษา
3. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถาม ข้อเสนอแนะในการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 1(ต่อ)

หัวข้อ 2. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา กิจกรรม "เขาเป็นใคร"

เวลา 30 นาที

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่น คุ้นเคยปลอดภัย
เป็นกันเอง และไว้วางใจผู้ให้คำปรึกษา
2. เพื่อสร้างบรรยากาศในกลุ่มให้สมาชิกรู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้น และให้มีสัมพันธภาพ
ที่ดีต่อกัน เกิดการยอมรับ ชิงกันและกันภายในกลุ่ม

อุปกรณ์

กระดาษเปล่าจำนวน 8 แผ่น

วิธีดำเนินการ

1. แจกกระดาษเปล่าให้สมาชิกทุกคน แล้วให้หัดกระดาษให้ได้ 8 ช่อง
2. ให้สมาชิกทุกคนไปสัมภาษณ์สมาชิกเรื่องทั่ว ๆ ไป ให้ครบทุกคน แล้วจดบันทึกลงในช่องที่กำหนดให้โดยถาม คนละ 5 คำถาม
3. เมื่อสัมภาษณ์ครบทุกคนแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาจะบอกชื่อสมาชิกทีละคน แล้วให้สมาชิกได้รายงานถึงสมาชิกคนนั้น จากการที่ไปสัมภาษณ์มา
4. ดำเนินการต่อไปเรื่อยจนครบทุกคน
5. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปกิจกรรม
6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 2 เวลา 1.30 ชั่วโมง คาเนินการ 2 ช่วง ดังนี้

หัวข้อ 1. กิจกรรม "ฉันคือใคร"

เวลา 30 นาที

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิด ความรู้สึก และเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง
2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับบุคลิภาพของตนเองตามความเป็นจริง
3. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่ต้องการจะปรับปรุงตนเองในเรื่องต่าง ๆ

อุปกรณ์

ป้ายชื่อสมาชิกทุกคน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว
2. ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำป้ายชื่อไปให้สมาชิกที่ไม่ใช่ชื่อของสมาชิกคนนั้น แล้วให้แต่ละคน
ปิดชื่อเอาไว้ ไม่ให้สมาชิกคนอื่นเห็น
3. เมื่อสมาชิกแต่ละคนได้ป้ายชื่อสมาชิกอื่นแล้ว ให้พิจารณามุขลึงภาพของบุคคลนั้น
โดยอย่าให้เขารู้ตัว
4. จากนั้นผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกแต่ละคนบรรยายบุคลิภาพเจ้าของป้ายชื่อนั้นให้
สมาชิกทั้งหมดฟัง
5. เมื่อครบทุกคนแล้ว ผู้ให้คำปรึกษา อนุญาตให้สมาชิกลุกขึ้นไปขอป้ายชื่อของตนเอง
6. เมื่อได้ป้ายชื่อของตนเองแล้วให้กลับมานั่งที่เดิม
7. อภิปรายร่วมกัน
8. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบาย และสรุปหน้าต่างหัวข้อของโจฮารี
9. เปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามข้อสงสัย
10. สรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้

เนื้อหา

หน้าต่างหัวใจของโจฮารี (Johari Window)

	ตัวเองรู้	ตัวเองไม่รู้
คนอื่นรู้	1. ตัวเองและคนอื่นรู้ (บริเวณสาธารณะ)	2. คนอื่นรู้แต่ตนเองไม่รู้ (จุดบอด)
คนอื่นไม่รู้	3. ตนเองรู้แต่คนอื่นไม่รู้ (ความลับ)	4. ไม่มีใครรู้ (ลึกลับ)

ช่องที่ 1. หมายถึงข้อมูลเกี่ยวกับตนเองของบุคคลที่ตนเองรู้และในขณะเดียวกันคนอื่น ๆ ก็รู้ด้วย ดังนั้นข้อมูลนี้จึงเป็นที่เปิดเผย เช่น การที่นาย ก. สูบบุหรี่ ตนเองรู้ว่าสูบ ในขณะเดียวกันเพื่อนก็รู้ว่าสูบบุหรี่ บางครั้งบริเวณนี้ช่องที่ 1. จึงถูกเรียกว่า "บริเวณสาธารณะ" เพราะข้อมูลในช่องนี้ใคร ๆ ก็รู้

ช่องที่ 2. ข้อมูลบางอย่างของตนเอง คนอื่นรู้แต่ตนเองไม่รู้ ข้อมูลเช่นนี้ก็หมายถึงข้อมูลที่ตนเองมองไม่เห็น หรือแสดงพฤติกรรมออกไปโดยไม่รู้ว่าจะเหมาะสมหรือไม่ สำหรับบุคคลอื่นที่สามารถมองได้รอบตัว ก็อาจจะได้เปรียบที่มองเห็นพฤติกรรมทุกแง่มุม พฤติกรรมในบริเวณช่องที่ 2 อาจจะเรียกว่า "จุดบอด" ของมนุษย์ ถ้าหากบุคคลอื่นได้รับฟังความคิดของคนอื่นมาก ๆ จุดบอดจะลดน้อยลงไป หมายความว่า เข้าใจตนเองได้มากขึ้น ในทางตรงข้าม จุดบอดอาจจะขยายขึ้นถ้าหากบุคคลไม่ยอมรับฟังคนอื่น ๆ เลย ตัวอย่างพฤติกรรมในช่องที่ 2 คือ บุคคลไม่รู้ตัวว่าการเดินมีข้อบกพร่องอย่างไร ไม่รู้ว่าการพูดในที่สาธารณะของตนเองเป็นอย่างไร เป็นต้น

ช่องที่ 3. ในบริเวณนี้ถือว่าเป็น "ความลับ" บุคคลไม่ประสงค์จะให้คนอื่นรู้เรื่องของตนเองทุกอย่าง ดังนั้นข้อมูลบางอย่างจึงเป็นข้อมูลที่งาจะปิดบัง ไม่ต้องการให้คนอื่นรู้เรื่องเหล่านั้น การเก็บความลับของตนเองนั้น ย่อมจะเพื่อประโยชน์แห่งตน ถ้าหากความลับถูกเปิดเผยไปอาจจะทำ

าให้เป็นผลเสียแก่ตนเอง แต่อย่างไรก็ตามถ้าหากบุคคลเก็บความลับเอาไว้มาก ๆ ก็จะทำให้เขาไม่เป็นสุข เพราะโรคปอดคนที่เปิดเผย จึงจะเป็นคนที่มีความสุข ถึงกระนั้นก็ตามก็มาซึ่งจะรับรองได้แน่นอนว่าเปิดเผยแล้วจะดี ดังนั้นความลับก็ย่อมจะถูกเปิดเผยเอาไว้ได้

ช่องที่ 4. แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เรานั้น ยังมีสิ่งที่ไม่รู้ และในขณะที่เดียวกันคนอื่นก็ยังไม่รู้เช่นเดียวกัน บริเวณนี้จึงอาจจะเรียกได้ว่า "ลึกลับ" แต่อย่างไรก็ตามถ้าจะลดบริเวณช่องที่ 4 ลงแล้ว จะต้องพยายามเข้าใจตนเองให้มาก ๆ และในขณะที่เดียวกันก็พยายามรับฟังคนอื่นมาก ๆ เช่นเดียวกัน ถ้าหากกระทำทั้งสองประการอาจจะทำให้เรียนรู้ตนเองมากขึ้น ความไม่รู้บางอย่างก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ แต่มีได้หมายความว่าจะทำให้ตนรู้ทุกอย่างได้ การที่บุคคลมีบริเวณที่ลึกลับนี้ ก็มิได้สร้างปัญหาน่าหนักใจอะไร เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ทั่วไป (คมเพชร ฉัตรสุณกุล. 2522: 103 - 104)

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 2 (ต่อ)

หัวข้อ 2. กิจกรรม "ปิดตาพาเดิน"

เวลา 30 นาที

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกมีทัศนคติที่ดีต่อความไว้วางใจผู้อื่น
2. เพื่อให้สมาชิกฝึกทบทวนให้เป็นที่ไว้วางใจของผู้อื่น
3. เพื่อให้สมาชิกฝึกการเป็นผู้นำที่ดี

อุปกรณ์

ผ้าปิดตา 4 ผืน

วิธีดำเนินการ

1. แบ่งสมาชิกออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน ระบายผ้าปิดตา 4 คน ำให้เป็นผู้ตาม และอีก 4 คน ำให้เป็นผู้นำ ำให้เดินเป็นคู่ ๆ

2. จัดสถานที่ใหม่เรียบร้อย จากนั้นผู้ให้คำปรึกษากระซิบบอกผู้นำทางให้พาผู้ตามที่ถูกปิดตาเดินชน และเหยียบสิ่งของที่วางเกะกะ ในครั้งแรก จนครบทุกคู่
3. จากนั้นนำผู้ใหม่ โดยครั้งนี้ให้ผู้นำ เป็นผู้คอยบอกให้หลบสิ่งของที่วางเกะกะ และขวางทางให้ปลอดภัย เมื่อครบทุกคู่แล้ว จูงมานั่งที่ แล้วเปิดผ้าปิดตาออก
4. ผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษาร่วมกันอภิปรายในการปิดตาเดินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2
5. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปกิจกรรมทั้งหมด และนัดหมายการเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 3 - 11 เวลา 1 - 1.30 ชั่วโมง

หัวข้อ กระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เรื่อง ทักษะคิดต่อการทะเลาะวิวาทของ
นักเรียนอาชีวศึกษา

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกเปิดเผยตนเอง โดยกล้าแสดงความคิด ความรู้สึก และการกระทำ
ของตนเองในเรื่องการทะเลาะวิวาทอย่างตรงไปตรงมา
2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับซึ่งกันและกัน ยอมรับฟังปัญหาของเพื่อนสมาชิก ด้วยความ
เต็มใจ ตลอดจนพร้อมที่จะช่วยเหลือ และร่วมวางแผนในการลดทักษะคิดที่มีต่อการทะเลาะวิวาทของ
ตนเอง และเพื่อนสมาชิก
3. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจปัญหาของตนเอง และปัญหาของเพื่อนสมาชิกกันอย่างชัดเจน
เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้
4. เพื่อให้สมาชิกเกิดความคิด ความรู้สึกที่ถูกต้องเหมาะสมต่อทักษะคิดต่อการทะเลาะวิวาท

วิธีดำเนินการ

ตั้งแต่ ครั้งที่ 3 - 11 ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และ
ผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกไว้วางใจ มั่นใจ ได้รับการยอมรับ และสามารถ
แสดงความรู้สึกออกมาอย่างเสรี ปราศจากความกดดันใด ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีความจริงใจ
มีการยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไข และมีความเข้าใจผู้รับคำปรึกษา
2. ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การใช้คำถาม
ปลายเปิด การสะท้อน ความรู้สึก การทวนซ้ำ การเจียบ การใช้คำถามปลายปิด การตีความหมาย
การทำให้เกิดความกระจ่าง การให้กำลังใจ และการสรุปความ
3. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่ผู้รับคำปรึกษา
ภายหลังที่ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเอง และทราบว่าจะดำเนินการต่อไปอย่างไร

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การเปิดเผยตนเอง การแสดงความจริงใจต่อกัน และความ
ร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 12 เวลา 1 - 1.30 ชั่วโมง

หัวข้อ บัณฑิตนิเทศ และขั้นตอนการให้คำปรึกษา

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปผลการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษา เรื่องทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปวิธีการ หรือแนวทางที่จะลดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาทบทวนผลของการให้คำปรึกษาทั้งหมด

2. ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา สรุปผลของการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษา

3. ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา สรุปวิธีการ หรือแนวทางลดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ที่จะสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

4. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวขอบคุณ และยุติการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การสรุปผลในการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อลดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ตลอดจนแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องและเหมาะสมของสมาชิก

ตัวอย่างบทสนทนา(จากบทบันทึกเสียง)การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ครั้งที่ 7

วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2536 เวลา 15.30 – 16.40 น.

สถานที่ ห้องเขียนแบบ

ผู้ให้คำปรึกษา : สวัสดีครับ ทุก ๆ คน ครั้งนี้ก็จะเป็นครั้งที่ 7 ครั้งนี้ก็จะเป็นอีกครั้งหนึ่ง ที่เรามาพร้อมหน้าพร้อมตากัน อันที่จริงเรามาพร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างนี้ ครุ่น่าจะเลี้ยงข้าวสักมื้อ

สมาชิก : คีครับ (หัวเราะ)

ผู้ให้คำปรึกษา : แต่วันนี้ยังเลี้ยงไม่ได้ละครับ เพราะครูต้องรีบไปสอนพิเศษในตอนเย็น เอาไว้ยกยอดเป็นคราวหน้าก็แล้วกัน เมื่อครั้งที่แล้วเราได้ฟังเรื่องของวินัย ซึ่งได้พูดว่าสิ่งที่อยากจะพัฒนาตนเองให้เพื่อน ๆ ได้ทราบ และเพื่อน ๆ สมาชิกก็ได้ช่วยกันหาแนวทางแก้ไข เพื่อให้วินัยได้รู้จักตัวเอง เข้าใจตัวเองได้ดีขึ้นหลาย ๆ แห่งหลาย ๆ มุม ทั้งด้านการเรียน ครอบครัว ส่วนตัว ตลอดจนปัญหาในเรื่องการทะเลาะวิวาท รู้หลักแนวทางที่จะแก้ปัญหาให้ได้ และวันนี้ก็เช่นเดียวกัน เราจะมีสมาชิกอีกสักคนได้เปิดเผยตนเองให้เพื่อน ๆ ได้รับทราบปัญหาการทะเลาะวิวาทของตนเองที่เกิดขึ้น ตลอดจนปัญหาอื่น ๆ ที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาให้ดีขึ้น และสมาชิกที่จะพูดในครั้งนี้ ก็เช่นเดียวกันนะครับ คือ ำให้แนะนำตัวเกี่ยวกับเรื่องการเรียน และข้อมูลเกี่ยวกับทางบ้านเล็กน้อย เช่น มีพี่น้องกี่คนตนเองเป็นคนพี่หรือ ยังมีพี่น้องเรียนอยู่อีกกี่คน เป็นต้น หลังจากนั้นก็ได้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้นกับตนเองให้เพื่อน ๆ สมาชิกได้รับทราบและเพื่อน ๆ สมาชิกซักถามเมื่อมีข้อสงสัย เพื่อจะได้เข้าใจสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นและจะได้ช่วยกันหาแนวทางในการแก้ปัญหาให้สมาชิกเจ้าของปัญหานั้นได้พิจารณาเลือกแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาตนเองต่อไป และในการพูดคุยครั้งนี้กฎระเบียบที่สำคัญของกลุ่มมีว่าอย่างไร

สมาชิก : รักษาความลับไม่นำไปเปิดเผย ไม่พูดให้คนนอกกลุ่มฟัง

ผู้ให้คำปรึกษา : ถูกต้องครับ และมีอะไรอีก

สมาชิก : ฟังในขณะเพื่อนสมาชิกพูด คือทำให้เกียรติซึ่งกันและกัน หรือยอมรับซึ่งกันและกันครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : ดีมากครับ อย่าลืมเราต้องปฏิบัติตามในสิ่งที่นักเรียนพูดมาทั้งหมดนะครับ ครับ..

วันนี้ครูก็ขออนุญาตบันทึกเทป เพื่อจะได้ข้อมูลอย่างครบถ้วน และเมื่อครูออกข้อความแล้ว ก็จะลบทิ้งเช่นเคยนะครับ นักเรียนมีอะไรสงสัยตรงไหนไหมครับ

สมาชิก : ไม่มีครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : เอาหละ ครั้งนี้ สมาชิกท่านไหนพร้อมที่จะเปิดเผยให้เพื่อนสมาชิกได้ทราบครับ

วันชัย : ผมครับ (สมาชิกปรบมือ)

ผู้ให้คำปรึกษา : ครับวันนี้ วันชัยจะเล่าให้เพื่อนสมาชิกฟังนะครับ

วันชัย : ครับ...ผมพร้อมจะเล่าครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : ครับ...วันนี้วันชัยอยากจะให้ครูและเพื่อน ๆ สมาชิกช่วยอะไรได้บ้าง

วันชัย : ครับ...ผมชื่อ..วันชัย สีทอง ชั้นปวช.2 มีพี่น้อง 2 คน จบ ม.3 จากโรงเรียนสอนศิลปวิทยา ปัญหาคืออยากให้ช่วยแก้ไขคือ ใจร้อนไปหน่อย คืออยากจะทำอะไรเป็น ๆ กว่านี้

ผู้ให้คำปรึกษา : เรื่องที่อยากจะทำช่วยแก้ไขคือ เรื่องใจร้อน วันชัยลองเล่าให้ครูและเพื่อน ๆ ฟังเพิ่มเติมหน่อยครับ

วันชัย : คือ แบบว่า..มันยังงี้คือหละ...คือ..มันมีหลายอย่างครับอาจารย์ ก็อย่างเช่น..โรงโหล่งาย..อย่างนั้นครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : โรงโหล่งาย

วันชัย : ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : เช่นเหตุการณ์อย่างไร

วันชัย : ก็ต่อยกับเพื่อนมั่งอย่างนี้ครับอาจารย์ ก็เวลาเราอารมณ์ไม่ดีเพื่อนก็มาเล่นอะไรอย่างนี้ เราก็ต่อยเพื่อน

ผู้ให้คำปรึกษา : เพื่อนมาเล่น หมายถึงเพื่อนมาหย่าเราใช่ไหมครับ

วันชัย : ครับ ธรรมดาที่เล่นกันประจำ ผมอารมณ์ไม่ดีอย่างงี้ก็ต่อยกัน ผมก็อยากจะแก้จุดนี้ครับอาจารย์

- ผู้หาคำปรึกษา : เหตุการณ์อย่างโรบิ้น ลองเล่าให้เพื่อนฟังสิครับ เพื่อนจะได้รู้เหตุการณ์เป็น
อย่างไรถึงได้ช่วยเพื่อน
- โรบิ้น : อารมณ์ไม่ดีสาเหตุมาจากไหนบ้าง
- วันชัย : สาเหตุหรือครับ...มาจากอากาศร้อน บางทีก็ง่วงนอน บางทีก็หิวข้าว..ก็หงุดหงิด
- ผู้หาคำปรึกษา : วันชัย หิวข้าว อารมณ์เสียก็เลยพาลเพื่อน
- วันชัย : แบบเราก็เฉย ๆ แต่เพื่อนมาเล่นแรงในช่วงที่เราอารมณ์ไม่ดี แบบ...มันเครียด
แล้วตอนนี้ มันใกล้จะบ้าแล้ว
- ผู้หาคำปรึกษา : ช่วงที่เพื่อนมาหย่านี่ วันชัยรู้สึกอย่างไร
- วันชัย : รุนแรงเต็มที่ และจนครับ ก็เลยค่อย
- ผู้หาคำปรึกษา : เมื่อค่อยเพื่อนแล้ว เพื่อนว่าอย่างไรครับ
- วันชัย : เมื่อสงบแล้ว ก็เอาคืนมาได้เพราะมันค่อยไปแล้ว เขาก็มาขอเพื่อนผมแล้ว แบบมัน
เป็นอารมณ์ชั่ววูบ ครับอาจารย์.. (เงิบ)..อารมณ์ชั่ววูบ..พอมาคิด..เออ..
เพื่อนเจ็บเราก็เจ็บ แต่มันก็เอาคืนมาได้แล้วครับ อาจารย์
- ผู้หาคำปรึกษา : ค่อยเพื่อนไปแล้ว ก็เอาคืนมาได้แล้ว วันชัยคงเสียใจภายหลังนะครับ
- วันชัย : ครับ
- ผู้หาคำปรึกษา : หลังจากค่อยไปแล้วคงจะเสียใจ ..(เงิบ)..แล้วเพื่อนตอบโต้ไหมครับ
- วันชัย : ก็..ตอบโต้ แล้วก็มีความห้าม เราก็หัวเหียว (หมายถึงการลงโทษด้วยการตีคตม)
- ผู้หาคำปรึกษา : เหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นบ่อยไหม กับวันชัย
- วันชัย : ตั้งแต่มาเรียนที่นี่ ก็...2 ครั้งแล้ว
- ผู้หาคำปรึกษา : 2 ปี 2 ครั้ง ปีหน้าปี 3 ก็คงจะมีอีกครึ่งหนึ่ง (สมาชิกหัวเราะ)
- วันชัย : ก็..ผมไม่ยอมไปยุ่งกับใครแล้ว อยู่เฉย ๆ ธรรมชาติหนึ่งจะเล่นกันมั่ง แต่พอปีนี้
พยายามไม่เล่นกับใคร เงิบ ๆ คิดว่า เพราะตอนนี้ก็บอกเพื่อน ๆ แล้ว ตอนนี้
อารมณ์ไม่ดี
- นิวัติ : แล้วเรื่องทางบ้านมีส่วนทำให้เกิดอารมณ์อย่างนี้ในห้องเรียนหรือเปล่า
- วันชัย : สมัยก่อนผมอยู่วัด บางทีตอนเช้าอย่างงี้ ก็มารองเรียนไม่ทันก็โดนอาจารย์ตี
อย่างงี้ และบางวันก็ไม่มีเงินมารองเรียน มีเฉพาะค่ารถ ก็มาเจอเพื่อน
บาทสองบาท..ก็มีส่วน สมัยก่อนอยู่วัด และตอนนี้เพิ่งกลับมาอยู่บ้าน (เงิบ)

ผู้ให้คำปรึกษา : ทำไมไม่ถึงอยู่วัด

วันชัย : ก็...ทะเลาะกับพ่อไม่กินเส้นกัน ก็เลยไปอยู่กับเพื่อน ไปอยู่กับหลวงพี่

ผู้ให้คำปรึกษา : อยู่วัดแถวไหนครับ

วันชัย : อ้อ...อยู่วัดหนองบัว

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วอยู่ที่วัดเป็นไงบ้าง ต่อยกับเด็กวัดหรือเปล่า

วันชัย : ก็บ่อยครั้งครับ...มีมั้งครับอาจารย์...อยู่วัดต้องเอาตัวรอด

ผู้ให้คำปรึกษา : เอาตัวรอด หมายความว่าอย่างไร

วันชัย : ก็มีหลายประเภท โดยมากเด็กมีปัญหานั้นมาอยู่วัด บางทีเมาก็ทะเลาะกันมั่ง ต่อยกันมั่ง

ผู้ให้คำปรึกษา : อยู่ในวัดยังมาได้หรือ

วันชัย : บ่อย

ผู้ให้คำปรึกษา : ใครเป็นคนพาไป

วันชัย : อ้อ...เด็กวัดด้วยกัน

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วอยู่ที่วัดหลวงพี่ไม่ได้อบรมคุณธรรม จริยธรรมให้เราเลยหรือ

วันชัย : ไปได้ใช่มั้ยครับ คือ...ผมไม่ได้อยู่กับพระแก่ ๆ ผมอยู่กับพระหนุ่มที่เพิ่งบวชาใหม่ ๆ ท่านก็ปล่อยอะไรอย่างจี้ครับ เด็กดี ๆ ก็อยู่กับเจ้าอาวาส พระแก่ ๆ อย่างจี้ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : และช่วงที่อยู่ที่นี่ ใครส่งเสียเงินทองให้เราเรียน

วันชัย : อ้อ...พ่อครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : พ่อยังส่งอยู่ปะครับ

วันชัย : เขาออกค่าเทอมให้อย่างเดียว

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วเงินที่มาโรงเรียน

วันชัย : ก็...ขอหลวงพี่ มีงานฉายหนังก็ไป แบบที่วัดมีเครื่องฉายหนัง ไปฉายที่หนึ่งคืนหนึ่ง ก็ได้ 70 - 100 บาท ผมก็ช่วยยกของอะไรอย่างจี้ครับ แล้วตีแมกั๊กแม่ ผมกินเหล้าอะไรกันด้วย แล้ววงนอนด้วยเข้า ๆ เพราะต้องฉายหนังทั้งคืน

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วเรียนหนังสือเป็นไงบ้าง ในช่วงนั้น

วันชัย : ก็ไปได้ 2.7 กว่า

ผู้หาคำปรึกษา : แล้วเงินที่มาโรงเรียนพอใช้ไหม

วันชัย : ก็แล้วแต่ ผมก็เรื่อยเปื่อย

ผู้หาคำปรึกษา : เรื่อยเปื่อยอย่างไร

วันชัย : ก็เขาให้อาทิตย์ละ 100 บาท

ผู้หาคำปรึกษา : อาทิตย์ละ 100 บาท และค่ารถเท่าไรแล้ว

วันชัย : พ่อเขาทำบัตรโดยสารมาให้

ผู้หาคำปรึกษา : อาหารตกวันละเท่าไร

วันชัย : วันละ 20 บาท ก็พอครับ

ผู้หาคำปรึกษา : ครับ ครูขอย้อนกลับสู่ปัญหาของวันชัยที่บอกว่า ตนเองเป็นคนมีอารมณ์ร้อน ชอบชกต่อยกับเพื่อนอยู่เรื่อย เหตุผลก็คืออารมณ์ไม่ค่อยดี และเพื่อนก็เข้ามาแหย่ในช่วงอารมณ์ไม่ดีเสียด้วย และวิธีการแก้ไขของวันชัย จะทำอย่างไร

วันชัย : พยายามเลี่ยง

ผู้หาคำปรึกษา : เลี่ยงอย่างไร

วันชัย : ก็...เรารู้พวกที่เล่น เราก็ควรแยกมาห่าง ๆ และถ้าเพื่อนมาเล่น เราก็บอกว่าอารมณ์ไม่ดี อย่างนี้ครับ (เงิบ)

ผู้หาคำปรึกษา : ขณะนี้ วันชัยรู้สึกอย่างไร

วันชัย : ก็...สบายดีครับ ได้ระบาย

ผู้หาคำปรึกษา : เพื่อนสนิทมีอะไรอยากซักถามวันชัยไหมครับ

วิทวัส : มีวิธีการอย่างไรที่จะแก้ปัญหาการใช้เงินให้น้อยลง

วันชัย : มีก็คงเรื่องนู่นนี่ ไปอ่านหนังสือห้องสมุด

ผู้หาคำปรึกษา : วันชัยบอกว่า วิธีการที่จะลดปัญหาการใช้เงินคือ งดเรื่องการสูบบุหรี่และไปอ่านหนังสือในห้องสมุด และมีอะไรอีกไหม

วันชัย : ก็นอนครับ

ผู้หาคำปรึกษา : แล้วครูย้อนมาถึงปัญหาการทะเลาะวิวาทชกต่อยกับเพื่อนที่โรงเรียน อาจารย์จับได้ไหมครับ

วันชัย : จับได้ครับ ใคร ๆ ก็เห็น อาจารย์ก็เห็น

- วิเชียร : อาจารย์เป็นคนแยกเอง
- ผู้ให้คำปรึกษา : ส่วนมากเราเป็นคนต่อแยกก่อน
- วันชัย : ครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา : และสิ่งที่เราทำไป วันชัยคิดว่าทำถูกต้องไหม
- วันชัย : ก็มาคิดตอนหลังครับ ว่าต่อไปแล้วมันก็ไม่ถูก
- ผู้ให้คำปรึกษา : รู้สึกอย่างไร กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- วันชัย : ก็เสียเพื่อนไป เมื่อก่อนเคยเป็นเพื่อน ตอนนั้นก็เสียเพื่อนไป มองหน้ากันไม่ค่อยติดเท่าไร ก็ต่อไปแล้วไม่รู้จะทำอย่างไร
- ผู้ให้คำปรึกษา : เคยเข้าไปขอโทษไหม อยากจะสร้างสัมพันธ์กับเพื่อนอีกหรือเปล่า
- วันชัย : มันไม่กล้าครับอาจารย์บอกตรง ๆ ผมต่อแยกเข้าตา ไม่กล้าเข้าไปขอโทษ
- ผู้ให้คำปรึกษา : ระหว่างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน กับเข้าหน้าเพื่อนไม่คิด วันชัยจะเลือกอะไร
- วันชัย : มันมีหลายกรณี ผมว่าผมไม่สนใจหรอกอยู่แล้ว ผมขอตัวใครตัวมันไปเลย ก็มีอะไรคุยกันเข้าหาไหม ก็ผมขอสันโดษอย่างนี้ครับ สมาย ๆ คิดว่า
- ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัย หมายถึงว่า ชอบอยู่คนเดียว
- วันชัย : เอาใจจริงไม่เป็น
- ผู้ให้คำปรึกษา : แล้ววันชัยอยากจะมีเพื่อนสักคนไหมที่เข้าใจเรา
- วันชัย : มันอยู่กันไม่ได้มานานครับอาจารย์
- ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วอยากจะมีไหมละ
- วันชัย : (เงิบ) : .ไม่แหละครับอยู่คนเดียวดีกว่า แต่ก่อนผมก็เคยมีเพื่อนครับอาจารย์บอกตรง ๆ ก็ช่วยอะไรช่วยด้วยกัน แต่เขาไม่มีกับเราเลย
- ผู้ให้คำปรึกษา : หมายถึงว่า เวลาเขามีอะไรเราช่วยเหลือเขา แต่พอเวลาเรามีเรื่องแล้วเขาไม่ช่วยเรา
- วันชัย : ถูกต้องครับ เคยมาแล้ว ผมเช็ดแล้ว
- ผู้ให้คำปรึกษา : มีเหตุการณ์ไหนครับที่ทักให้เรา ท้อแท้ทอดถอนใจการคบเพื่อน
- วันชัย : ก็ตั้งแต่ผมจบ ม.3 ใหม ๆ ก็มีอยู่ครั้งหนึ่งก็มีเรื่องอยู่ในซอย ผมขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างอยู่ เราก็คบกันธรรมดา อยู่กินด้วยกัน พอมีเรื่องอย่างเงี้ยเขาหนีรูด แต่

เราหนีไม่รอด โคนจับติดอยู่บ้านเมตตาไปแล้ว เขาก็ไม่มาช่วยเราเลย ก็....
แค่นี้แหละเพื่อน

ผู้ให้คำปรึกษา : เหตุการณ์เป็นอย่างไร

วันชัย : อ้อ...ก็เรื่องของผู้ใหญ่ครับ แต่ผมอยู่เหตุการณ์ด้วย

ผู้ให้คำปรึกษา : เหตุการณ์เป็นอย่างไร

วันชัย : ก็มีการยิงกันด้วย ก็มีการแข่งรถที่หน้าซอย พวกผู้ใหญ่เขามีเรื่องกันอยู่แล้ว เขาเอาปัญหาของพวกเราพัวพัน หว่านผมเป็นต้นเหตุของการทะเลาะวิวาท ก็แค่นี้ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : เขาถึงวันชัยเข้าไปร่วมด้วยอย่างไร

วันชัย : ก็เหมือนกับว่า ผมกับฝ่ายนั้นกับที่มีเรื่องกัน ก็มีอายุเท่า ๆ กัน แต่มีผู้ใหญ่หนุนอยู่ ก็มีเรื่องกัน ก็เอาเรื่องมาลงที่ผมหาว่าผมเป็นต้นเหตุ

ผู้ให้คำปรึกษา : เมื่อที่ วันชัยบอกว่ามีเหตุการณ์ถึงขั้นยิงกัน หนองเล่งเล่าให้ฟังเพิ่มเติมครับ

วันชัย : ก็ไม่มีอะไร ก็จบลง ผมก็ติดบ้านเมตตา

ผู้ให้คำปรึกษา : ยิงกัน ใครเป็นคนยิง

วันชัย : แต่ผมก็ไม่รู้ละ ผมไม่รู้เรื่องเลยวันนั้น หลังจากที่ผมไปหาสี่บ้าน พอลงมาผมไม่รู้เลยนะครับว่า เขาจะยิงกัน แต่เขาก็เรียกผมลงมา ผมก็คิดว่าไม่มีอะไร พอสักพักผมก็งัดปืนเข้า แต่ทางผู้ใหญ่เขาก็เตรียมพร้อมอยู่แล้ว พอเขาเจรจากันและก็ยิงกันเลย ผมไม่รู้เรื่อง ผมก็ 6 เข็ม

ผู้ให้คำปรึกษา : 6 เข็ม หมายถึง

วันชัย : โคนเขาดี

ผู้ให้คำปรึกษา : พอยิงกันแล้วทำไมเราไปติดบ้านเมตตา

วันชัย : ก็ผมอยู่เหตุการณ์ คนอื่นเขาหนีได้ เขาก็พุงปึกผม แต่พอตำรวจมาเขาก็แยกย้าย ผมก็โดนจับ พวกผมโดนจับ 3 คนพวกนั้นโดนจับ 3 คน

ผู้ให้คำปรึกษา : ยิงกันถึงขั้นเสียชีวิตไหม

วันชัย : แค่นาคเจ็บ ฝ่ายเขานาคเจ็บ แต่ฝ่ายผมไม่โดน

ผู้ให้คำปรึกษา : แต่ฝ่ายเรา มีเรานาคเจ็บอยู่คนเดียว

วันชัย : ครับ...ผมถึงไม่อยากคบเพื่อน เคียวเขาก็เดือดร้อนเพราะเราอีก มันเหมือนกับมันติดใจผมอยู่ครับอาจารย์ ถึงไม่อยากจะคบใคร กลัวเราเป็นต้นเหตุอย่างนี้

ผู้ให้คำปรึกษา : มันฟังใจลึก ๆ ของวันชัยอยู่

วันชัย : ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัยรู้สึกอย่างไร กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

วันชัย : ก็ท้ออย่างไรก็ได้ ก็มันเกิดขึ้นแล้ว ก็...รู้สึกเสียใจครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัยมีความท้อแท้ เวลาเราทุกข์ร้อนแล้วไม่มีใครมาช่วย

วันชัย : (เงิบ)...ก็แค่นี้ครับเพื่อน อยู่คนเดียวดีกว่า สมายดี

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้ววันชัยคิดว่า หลังจากเหตุการณ์ที่ฟังใจกับเพื่อน ๆ นี้ เราอยากจะแก้ปัญหา
อย่างไรเพื่อให้เราสมายใจ

วันชัย : แก้วไม่ได้...อ้อ...บางทีก็คิดว่า ไม่มีเพื่อนเลยดีกว่า คบก็คบแค่ผิวเผิน ถ้า
คลุกคลีไม่ชอบเท่าไรครับอาจารย์

ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัยบอกว่าจะคบเพื่อนเพียงผิวเผินไม่คลุกคลีอย่างจริง ๆ จัง ๆ (เงิบ)..
เพื่อน ๆ มีอะไรจะถามเพิ่มเติมไหมครับ เห็นด้วยไหมกับความคิดของวันชัยหรือ
ไม่อย่างไร เชิญพูดครับ

วัฒนา : แล้วเราไม่มองเพื่อนในแง่ดีบ้าง

วันชัย : ไม่เชิงครับ คือแบบว่า คบ ๆ ไปได้ แต่ถ้าให้คลุกคลี แบบไม่ชอบโดยนิสัย ไม่
ชอบยุ่งกับใครมากนัก ถ้าให้คุย ๆ ไปได้ ถ้าให้เล่นหัวอะไรอย่างงี้ไม่ค่อยชอบ

ผู้ให้คำปรึกษา : ความรู้สึกลึก ๆ แล้วเรากลัวอะไร

วันชัย : ลึก ๆ หรือครับ...ยังงั้นมันบอกไม่ถูกครับอาจารย์ ..(เงิบ)..แบบว่าบอกไม่
ถูกครับอาจารย์

ผู้ให้คำปรึกษา : มันต้องมีอะไรสักอย่างนะ ลองคิดถึงหัวใจดี

วันชัย : (เงิบ)...นิสัยมันไปกันไม่ได้ครับอาจารย์ กลัวเพื่อนเดือดร้อนด้วย

ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัยบอกว่า ถ้าคบเพื่อน กลัวจะทำให้เพื่อนเสียหรือครับ

วันชัย : ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : แสดงว่าเราไม่ดี

วันชัย : ผมก็ปรับปรุงมาเยอะแล้วนะครับเนี่ย

ผู้ให้คำปรึกษา : นั่นนะสิ..วันชัยบอกว่า ถ้าคบเพื่อนจะพาให้เพื่อนเสีย

วันชัย : กลัวอีกอย่างคือ นิสัยเข้ากันไม่ได้

ผู้ให้คำปรึกษา : นิสัยเข้ากันมาได้

วันชัย : กลัวครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้ววันชัยเคยทดลองแล้วหรือยัง ซึ่งมันอาจไม่เป็นอย่างที่เราคิดก็ได้ วันชัยลองเปิดใจให้เพื่อนหรือยัง เราน่าจะลองคบดูก่อนนะครับ อาจจะดีก็ได้

วันชัย : ผมอยากอยู่สบาย ๆ คนเดียว สันโดษอย่างนี้ครับ ไปไหนไม่ต้องเป็นห่วงเพื่อน

วิรัตน์ : ที่กลัว กลัวเขาเสีย หรือกลัวเขาจะเจ็บตัวเพราะเรา

วันชัย : ฆ่าอย่างนั้นหรือ ออกอยากอยู่สบาย ๆ ไม่ต้องห่วงใคร ทำอะไรก็ทำไป.. (เงิบ)..คบก็คบได้ แต่ไม่อยากคลุกคลีกัน มึงไปบ้านกูไปบ้านมึงอย่างนี้ ไม่ค่อยชอบเท่าไร

ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัยบอกว่า คบกันคบได้ และไม่ยากคลุกคลี

วันชัย : (เงิบ)

ผู้ให้คำปรึกษา : ขอรูถามตรง ๆ นิดหนึ่ง ที่วันชัยกลัวนั้น คือกลัวเขาตูดก้ำไหม

วันชัย : เออ..มีส่วน เออ..ใช่..ใช่..พูดอย่างนี้ถูก..ถูก

ผู้ให้คำปรึกษา : ครับ ครูถึงอยากจะให้วันชัยลองศึกษาตัวเข้าไปลึก ๆ ในความรู้สึกของตนเองว่าเป็นเพราะอะไรที่เป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาท ไม่ต้องอาย ซึ่งเรามีเพื่อน ๆ ที่คอยฟังและช่วยกันแก้ไขอยู่ อย่างน้อยก็มีเพื่อนสมาชิกอีก 7 คน และครูอีกคน ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจอยู่ วันชัยลองพูดให้เพื่อนฟังหน่อยซิที่ว่ากลัวเพื่อนตูด กลัวเขาตูดก้ำอย่างไร

วันชัย : อ้อ...จุดนั้นแหละ..ถ้าตูดผมก็ค่อย (สมาชิกหัวเราะ)

ผู้ให้คำปรึกษา : ฆ่าอย่างนั้น หมายความว่ากลัวเพื่อนเขาจะตูดก้ำอย่างไร เช่น ตูดที่เราจนเป็นต้น

วันชัย : อ้อ..จริง ๆ แล้วผมกลัวว่า เวลาตูดผมแล้ว ผมอารมณ์มันร้อนไปหน่อยครับ ก็กลัวครับ..เดียวก็ยาวกันอีก เดียวหัวเขียวกันอีก

ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัยคิดว่า ตนเองมีมด้อยกว่าไหมครับ

วันชัย : ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วคิดว่า ตนเองมีมด้อยตรงไหน ลองเล่าให้เพื่อนฟังซิ เพื่อน ๆ อาจจะมองว่ามันน่าขบขันของวันชัยก็ได้ และเพื่อน ๆ อาจจะช่วยกันแก้ปัญหานี้

วันชัย : ผมมันคนใจร้อน แบบว่า...เมื่อพูดไม่ถูกใจมันก็ร้อน ๆ ..แบบพูดไม่เข้าหู ครับ
อาจารย์

ผู้ให้คำปรึกษา : พูดอย่างไรที่ว่าพูดไม่เข้าหู เช่นคำพูดอย่างไรที่ทำให้เรารู้สึกว่า เราร้อนนะ
เราไม่ชอบนะ

วันชัย : (เงิบ)..ก็มีคำทำนอง..เช่น เฮ้ย..มึงไม่เท่าไรหรอก

ผู้ให้คำปรึกษา : พูดทำท่ายเรา

วันชัย : และพวกที่คำแม่ เช่น (คำไม่สุภาพที่ชั่วคำ) มันยังงั้นไม่รู้..แต่บางคนเขาไม่ถือ
แต่เราไม่ชอบ

ผู้ให้คำปรึกษา : พอพูดคำทนายไม่สุภาพ จึงทำให้เรามีอารมณ์ร้อน

วันชัย : มีส่วนมากครับ..(เงิบ)..คือมันพูดจาไม่ได้ มันแบบแล้ว

ผู้ให้คำปรึกษา : ครับ เมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ วันชัยคิดว่า เราจะแก้ปัญหาได้อย่างไร

วันชัย : (เงิบ)..ก็เสียงดังก็จะเสียง อยู่เฉย ๆ

ผู้ให้คำปรึกษา : วันชัยบอกว่า การแก้ปัญหาโดยการเสียงดังก็จะเสียง และอยู่เฉย ๆ ..(เงิบ)
เพื่อน ๆ มีอะไรจะเสริมไหมครับ

วิรัตน์ : ก็อย่างที่วันชัยเขาบอกครับอาจารย์ ถ้าเราอารมณ์ไม่ดีเราก็มองเพื่อนว่าอารมณ์
ไม่ดี ถ้าเพื่อนบางคนถ้าไม่รู้ในสิ่งมาแน่ๆ ก็ช่วยไม่ได้

ผู้ให้คำปรึกษา : แล้วมีอะไรอีกไหม

ศรธรรม : ต้องใจเย็น ๆ

วันทนา : เวลาเพื่อนมาคำ ก็บอกเขาก่อนได้ไหมว่า เราไม่ชอบคำทนายอย่างนี้ เราไม่
ชอบใครมาคำแม่อย่างนี้

วันชัย : ผมจะพยายามครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : ก็เป็นสิ่งที่ดีนะครับ ที่เพื่อน ๆ หาแนวทางให้วันชัยได้พิจารณาแล้วนำไปใช้

ศรธรรม : ก็เราบอกแล้วว่าเราไม่ชอบ

วิทวัส : ก็พยายามเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ เขาว่าอย่างไรก็เรื่องของเขา

ผู้ให้คำปรึกษา : (เงิบ)..มีอะไรอีกไหม

วิเชียร : ก็ไปบวชครับ (สมาชิกหัวเราะ)

ผู้ให้คำปรึกษา : ครับ ก็มาแล้ว เอ...วันชัยก็เคยอยู่วัดนี้

วันชัย : มาทุกวันครับ (หัวเราะ)

โรคชัย : น่าจะบวชศึกษาพระธรรม

ผู้ให้คำปรึกษา : ครับ เพื่อน ๆ ก็ได้แนะนำหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นทำให้เจียน ๆ บอกเพื่อน ๆ ที่เข้ามาแหย่ว่าเราไม่ชอบ พยายามเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ เขาจะพูดอะไรก็ช่างเขา เราเจียน ๆ ไว้ดีกว่า เป็นต้น และครูก็อยากจะเพิ่มเติมสักนิดว่า นอกจากที่เพื่อน ๆ ได้แนะนำแล้ว ครูอยากจะบอกว่า วิธีที่จะรักษาสุขภาพจิตอย่างหนึ่งเมื่อเราต้องเผชิญปัญหานั้น มักมีทั้งต่อสู้และถอยหนี ให้เราเลือกเอา เช่น เรากำลังจะอ่านหนังสือสอบเราต้องการความสงบ บังเอิญมีเพื่อน ๆ หรือคนอื่นมาหยอกล้อ พูดกันเสียงดังทำให้เราขาดสมาธิ เราก็อาจจะถอยหนี คือไปนั่งหลบอยู่ใต้ต้นไม้หามุมที่สงบ ๆ ก็จะทำให้เรามีสมาธิมากขึ้น และเราก็จะมีสุขภาพจิตที่ดี แต่ถ้าเราต่อสู้ เช่น ไล่เพื่อน ๆ หรือคนอื่นให้ไปเล่นที่อื่นจะเป็นอย่างไร ก็อาจจะเป็นแนวทางนำไปสู่การทะเลาะวิวาทได้ เป็นต้น เพราะฉะนั้น ให้เราลองเลือกพิจารณาดูนะครับ...แล้ววันชัย ลองสรุปซิครับว่า ปัญหาเรื่องการทะเลาะวิวาทของเรา เราควรจะแก้ไขหรือป้องกันอย่างไร

วันชัย : เรื่องที่ทักให้ผมสบายใจคือ เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ พูดอะไรก็ช่างมัน พยายามหลีกเลี่ยง และพยายามบอกเพื่อนว่าสิ่งที่เราไม่ชอบ ก็บอกเพื่อนไป ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : สิ่งทีกลับมากลางใจทุกคนนี้ เพื่อน ๆ จะคอยเป็นกำลังใจให้วันชัยในการแก้ไขจุดนี้ และครูก็หวังว่า วันชัยจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างแน่นอน และทุกคนก็จะเป็นกำลังใจให้กับวันชัยต่อไป ...วันชัยมีอะไรเพิ่มเติมไหม

วันชัย : (เงยบ)...ก็มีแค่นี้ครับ

ผู้ให้คำปรึกษา : ครับ เพื่อน ๆ ก็จะคอยเป็นกำลังใจให้กับวันชัยแก้ปัญหาคือต่อไป อย่างนั้นถ้าไม่มีอะไรแล้ว ครูก็ขอยุติการให้คำปรึกษาครั้งที่ 7 ไว้เพียงแค่นี้ แล้วครั้งต่อไปเราก็จะมาพบกันเช่นเดิม ขอขอบคุณทุก ๆ คน ..สวัสดีครับ

สมาชิก : สวัสดีครับ

หมายเหตุ รายชื่อสมาชิกทุกคน โรงเรียน และวัด เป็นนามสมมติ

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมบท	1. เพื่อให้สมาชิกทุกคนทราบวัตถุประสงค์และเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะ 2. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะมารับข้อเสนอแนะไม่เกิดความเบื่อหน่าย 3. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่น กันเคย ปลอดภัยเป็นกันเองและไว้วางใจกัน	1. ผู้วิจัยและสมาชิกแนะนำตัว 2. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายและเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท 3. เปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามข้อสงสัย 4. ผู้วิจัยและสมาชิกร่วมกันสรุปเรื่องที่น่าสนใจเพื่อความเข้าใจตรงกัน 5. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะครั้งต่อไป
2	เขาเป็นใคร	1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกคุ้นเคยกันมากขึ้น และให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันเกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม 2. เพื่อให้สมาชิกรู้จักการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น และต้องการเข้ากลุ่มมาครั้งต่อไป	1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว 2. แจกกระดาษเปล่าให้สมาชิกทุกคน แล้วให้พิมพ์กระดาษให้ได้ 8 ช่อง 3. ให้สมาชิกทุกคนไปสัมภาษณ์สมาชิกเรื่องทั่ว ๆ ไปให้ครบทุกคน แล้วจดบันทึกลงงานช่องที่กำหนดให้ โดยถามคนละ 5 คำถาม 4. เมื่อสัมภาษณ์ครบทุกคนแล้ว ผู้วิจัยจะอ่านชื่อสมาชิกทีละคน แล้วให้สมาชิกได้รายงานเกี่ยวกับสมาชิกที่แต่ละคนไป

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	อันคือใคร	1. เพื่อให้เกิดความคิด ความรู้สึก และเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง 2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับบุคลิกภาพของตนเองตามความเป็นจริง 3. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่ต้องการจะปรับปรุงตนเองในเรื่องต่าง ๆ	สัมภาษณ์มา 5. ดำเนินการต่อไปเรื่อยจนครบทุกคน 6. ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้ 1. ผู้วิจัยนำป้ายชื่อมาให้สมาชิกที่ไม่รู้จักชื่อของสมาชิกคนนั้น แล้วให้แต่ละคนขีดชื่อเอาไว้มาให้สมาชิกคนอื่นเห็น 2. เมื่อสมาชิกแต่ละคนได้ป้ายชื่อสมาชิกอื่นแล้ว ให้พิจารณากุณลักษณ์ของบุคคลนั้น โดยไม่ให้เขารู้ตัว 3. จากนั้นผู้วิจัย ให้สมาชิกแต่ละคนบรรยายบุคลิกภาพเจ้าของป้ายชื่อนั้น ให้สมาชิกทั้งหมดฟัง 4. เมื่อครบทุกคนแล้ว ผู้วิจัยอนุญาตให้สมาชิกลุกขึ้นไปขอป้ายชื่อของตนเอง แล้วกลับมานั่งที่ 5. อภิปรายร่วมกัน 6. ผู้วิจัยอธิบาย และสรุปหน้าต่าง หัวใจของโรฮารี 7. เปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามข้อสงสัย 8. สรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้ 9. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อสังเกตครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3	ความหมายและความ เป็นมาของ การทะเลาะ วิวาท	เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้ทราบความหมาย และความเป็นมาของการทะเลาะวิวาท	1. ทบทวนและสนทนากิจกรรมในครั้งที่แล้ว 2. ผู้วิจัยแจกข้อสนทนาได้แก่ เอกสาร ความหมายและความเป็นมาของวิวาท 3. ให้สมาชิกศึกษาข้อสนทนาข้อ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย 4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จาก การศึกษาข้อสนทนา 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ในการให้ข้อสนทนาครั้งต่อไป
4	สาเหตุที่เด็ก และวัยรุ่น กระทำความผิด	เพื่อให้สมาชิกมีความรู้ และเข้าใจ เกี่ยวกับสาเหตุของการทะเลาะวิวาท	1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากัน ครั้งที่แล้ว 2. ผู้วิจัยแจกข้อสนทนาได้แก่ เอกสาร สาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิด 3. ให้สมาชิกศึกษาข้อสนทนาข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย 4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จาก การศึกษาข้อสนทนา 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ในการให้ข้อสนทนาครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
5	การเกิด ทัศนคติต่อ การทะเลาะ วิวาท	เพื่อให้สมาชิกทราบการเกิดทัศนคติต่อ การทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีว ศึกษา	1. ทบทวนติดตามผลการให้ข้อเสนอเทศ ในครั้งที่แล้ว 2. ผู้วิจัยแจกข้อเสนอเทศ 1 ได้แก่ เอกสาร การเกิดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท 3. 1 ให้สมาชิกศึกษาข้อเสนอเทศในข้อ 2 และซักถามเมื่อมีข้อสงสัย 4. 1 ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จาก การศึกษาข้อเสนอเทศ 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ในการให้ข้อเสนอเทศครั้งต่อไป
6	วิดิทัศน์เรื่อง บั้งเอ๋ย	1. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจสาเหตุของ พฤติกรรมก้าวร้าวที่มีผลต่อการทะเลาะ วิวาท 2. เพื่อให้สมาชิกสามารถแก้ปัญหา พฤติกรรมก้าวร้าวที่มีผลต่อการทะเลาะ วิวาทได้	1. ทบทวนติดตามผลการให้ข้อเสนอเทศ ในครั้งที่แล้ว 2. แจกกระดานเปล่าให้ทุกคน ผู้วิจัย บอกให้สมาชิกตั้งใจศึกษาจากบทวิดิทัศน์ 3. เปิดวิดิทัศน์ เรื่องบั้งเอ๋ย ใช้เวลา 25 นาที 4. 1 ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จาก การศึกษานิทรรศน์ เรื่องบั้งเอ๋ย 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ในการให้ข้อเสนอเทศครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7	วิดิทัศน์เรื่อง น้ำผึ้งหยด เดียว	1. เพื่อให้สมาชิกรู้จักการให้อภัยซึ่งกัน และกัน 2. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจสาเหตุของการ ทะเลาะวิวาท 3. เพื่อให้สมาชิกรู้จักการแก้ปัญหาการ ทะเลาะวิวาท	1. ทบทวนติดตามผลการให้ข้อเสนอเทศ ในครั้งที่แล้ว 2. เปิดวิดิทัศน์เรื่องน้ำผึ้งหยดเดีย ยใช้เวลา 25 นาที 3. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จาก การศึกษาจากบทวิดิทัศน์เรื่องน้ำผึ้ง หยดเดียว 4. ผู้วิจัยถามความรู้สึกสมาชิกว่าได้ อะไรจากเรื่องนี้บ้าง 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมจากที่สมาชิกสรุป 6. ผู้วิจัย กล่าวสรุป ถึงสาเหตุการ ทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา ที่เริ่มจากน้ำผึ้งหยดเดียวเช่นเดียวกัน 7. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ใน การให้ข้อเสนอเทศครั้งต่อไป
8	ตัวอย่าง ความสูญเสีย ในการ ทะเลาะ วิวาท	1. เพื่อให้สมาชิกตระหนักถึงผลเสียของ การทะเลาะวิวาท 2. เพื่อให้สมาชิกทราบเหตุการณ์การ ทะเลาะวิวาทที่ผ่านมา 3. เพื่อให้สมาชิกตระหนักในความรับผิดชอบ ร่วมกันที่จะลดปัญหาการทะเลาะ วิวาท	1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากัน ครั้งที่แล้ว 2. ผู้วิจัยแจกข้อเสนอเทศ ได้แก่ เอกสาร ตัวอย่างความสูญเสียในการทะเลาะ วิวาท และภาพประกอบ 2 เหตุการณ์ 3. ให้สมาชิกศึกษาข้อเสนอเทศในข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			4. 1. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญของคำพิพากษาที่ได้จากการศึกษาข้อสนทนาศึกษา 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อสนทนาศึกษาครั้งต่อไป
9	จะป้องกันนักเรียนก่อนเหตุไม่สงบได้อย่างไร	1. เพื่อให้สมาชิกรู้และเข้าใจสาเหตุของการทะเลาะวิวาท 2. เพื่อให้สมาชิกรู้จักวิธีการหลีกเลี่ยงป้องกัน และแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาทก่อนที่จะเกิดปัญหาขึ้น	1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว 2. ผู้วิจัยเปิดบทวิทยุเรื่อง จะป้องกันนักเรียนก่อนเหตุไม่สงบได้อย่างไร ใช้เวลา 10 นาที 3. 1. ให้สมาชิกฟังบทวิทยุข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย 4. 1. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญของคำพิพากษาที่ได้จากการฟังบทวิทยุข้อ 3 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อสนทนาศึกษาครั้งต่อไป
10	การแก้ปัญหา นักเรียนยกพวกตีกัน รอคย นักจิตวิทยา	1. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจพัฒนาการของวัยรุ่น 2. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจกฎระเบียบของสังคม	1. ทบทวนติดตามผลในการให้ข้อสนทนาศึกษาครั้งที่แล้ว 2. เปิดวิดีโอเรื่องนักเรียนยกพวกตีกัน ใช้เวลา 15 นาที

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		3. เพื่อให้สมาชิกรู้แนวทางป้องกันการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกัน	3.1 ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาทวิทัศน์ 4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะครั้งต่อไป
11	สุภษิตสังคมไทยที่แท้จริง	เพื่อให้สมาชิกได้รู้และเข้าใจสิ่งที่สังคมไทยต้องการ และเป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติ	1. ทบทวนติดตามผล เรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว 2. ผู้วิจัยแจกข้อเสนอแนะ ได้แก่ เอกสารสุภษิตสังคมไทยที่แท้จริง 3.1 ให้สมาชิกศึกษาข้อเสนอแนะข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย 4.1 ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาข้อเสนอแนะ 5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้พบกันครั้งต่อไป
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้สมาชิกสรุปผลการเข้าร่วมโครงการการให้ข้อเสนอแนะ เรื่องทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ของนักเรียนอาชีวศึกษา 2. เพื่อให้สมาชิกสรุปวิธีการ หรือ	1. ผู้วิจัยทบทวนผลของการให้ข้อเสนอแนะ และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัยทั้งหมด 2. ผู้วิจัยให้สมาชิกสรุปผลของการเข้าร่วมโครงการการให้ข้อเสนอแนะทั้งหมด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		แนวทางที่จะลดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท	3. ผู้วิจัยให้สมาชิกสรุปวิธีการ หรือแนวทางลดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทที่สามารถ นำไปใช้ได้เหมาะสม 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณ และยุติการเข้าร่วมโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

หมายเหตุ

การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

ครั้งที่ 1 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ ประเมินผล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้ทราบวัตถุประสงค์และเนื้อหาการให้ข้อเสนอแนะ
2. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะมารับข้อเสนอแนะไม่เกิดความเบื่อหน่าย
3. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกเกิดความรู้สึกอบอุ่น หุ่นเคย ปลดปล่อยเป็นกันเอง

และไว้วางใจกัน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยและสมาชิกแนะนำตัว
2. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายและเนื้อหาในการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ทักษะคิดต่อการ

ทะเลาะวิวาท

3. เปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามข้อสงสัย
4. ผู้วิจัยและสมาชิกร่วมกันสรุปเรื่องที่สนทนาเพื่อความเข้าใจตรงกัน
5. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ ซักถามข้อสงสัย และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 2 ใช้เวลา 1 ชั่วโมง โดยดำเนินการ 2 ช่วง ดังนี้

หัวข้อ 1. กิจกรรม "เขาเป็นใคร"

เวลา 30 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกคุ้นเคยกันมากขึ้น และให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน
เกิดการยอมรับซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม
2. เพื่อให้สมาชิกรู้จักการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น และต้องการเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป

อุปกรณ์

กระดาษเปล่าจำนวน 8 แผ่น

วิธีการดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันในครั้งที่แล้ว
2. แจกกระดาษเปล่าให้สมาชิกทุกคน แล้วให้พิมพ์กระดาษให้ได้ 8 ช่อง
3. ให้สมาชิกทุกคนไปสัมภาษณ์สมาชิกที่ครบทุกคน แล้วจดบันทึกลงในช่องที่กำหนดให้
โดยถามคนละ 5 คำถาม
4. เมื่อสัมภาษณ์ครบทุกคนแล้ว ผู้วิจัยจะอ่านชื่อสมาชิกทีละคน แล้วให้สมาชิกได้รายงาน
เกี่ยวกับสมาชิกที่แต่ละคนไปสัมภาษณ์มา
5. ดำเนินการต่อไปเรื่อยจนครบทุกคน
6. ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ ชักถามและความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 2 (ต่อ)หัวข้อ 2. กิจกรรม "ฉันคือใคร"เวลา 30 นาทีวัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดความคิด ความรู้สึก และเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง
2. เพื่อให้สมาชิกยอมรับบุคลิกภาพของตนเองตามความเป็นจริง
3. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกที่ต้องการจะปรับปรุงตนเองในเรื่องต่าง ๆ

อุปกรณ์

ป้ายชื่อสมาชิกทุกคน ชื่อเล่นเพศหน้าต่างหัวใจของโจฮารี

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยนำป้ายชื่อไปให้สมาชิกที่ไม่ใช่ชื่อของสมาชิกคนนั้น แล้วให้แต่ละคนบิคชื่อเอาไว้
นำมาให้สมาชิกคนอื่นเห็น
2. เมื่อสมาชิกแต่ละคนได้ป้ายชื่อสมาชิกอื่นแล้ว ให้พิจารณามุขลิภาพของบุคคลนั้น โดย
นำมาให้เขารู้ตัว
3. จากนั้นผู้วิจัย ให้สมาชิกแต่ละคนบรรยายบุคลิกภาพเจ้าของป้ายชื่อนั้น ให้สมาชิก
ทั้งหมดฟัง
4. เมื่อครบทุกคนแล้ว ผู้วิจัยอนุญาตให้สมาชิกลุกขึ้นไปขอป้ายชื่อของตนเองแล้วกลับมานั่งที่
5. อภิปรายร่วมกัน
6. ผู้วิจัยอธิบาย และสรุปหน้าต่างหัวใจของโจฮารี
7. เปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามข้อสงสัย
8. สรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้
9. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ชื่อเล่นครั้งต่อไป

เนื้อหา

หน้าต่างหัวใจของโจฮารี (Johari Window)

	ตัวเองรู้	ตัวเองไม่รู้
คนอื่นรู้	1. ตัวเองและคนอื่นรู้ (บริเวณสาธารณะ)	2. คนอื่นรู้แต่ตนเองไม่รู้ (จุดบอด)
คนอื่นไม่รู้	3. ตนเองรู้แต่คนอื่นไม่รู้ (ความลับ)	4. ไม่มีใครรู้ (ลึกลับ)

ช่องที่ 1. หมายถึงข้อมูลเกี่ยวกับตนเองของบุคคลที่ตนเองรู้และในขณะที่เดียวกันคนอื่น ๆ ก็รู้ด้วย ดังนั้นข้อมูลนี้จึงเป็นที่เปิดเผย เช่น การที่นาย ก. สูบบุหรี่ ตนเองรู้ว่าสูบ ในขณะที่เดียวกันเพื่อนก็รู้ว่าสูบด้วย บางครั้งบริเวณนี้ช่องที่ 1. จึงถูกเรียกว่า "บริเวณสาธารณะ" เพราะข้อมูลในช่องนี้ใคร ๆ ก็รู้

ช่องที่ 2. ข้อมูลบางอย่างของตนเอง คนอื่นรู้แต่ตนเองไม่รู้ ข้อมูลเช่นนี้ก็หมายถึงข้อมูลที่ตนเองมองไม่เห็น หรือแสดงพฤติกรรมออกไปโดยไม่รู้ว่าจะเหมาะสมหรือไม่ สำหรับบุคคลอื่นที่สามารถมองได้รอบตัว ก็อาจจะได้เปรียบที่มองเห็นพฤติกรรมทุกแง่มุม พฤติกรรมในบริเวณช่องที่ 2 อาจจะเรียกได้ว่า "จุดบอด" ของมนุษย์ ถ้าหากบุคคลยินดียอมรับฟังความคิดของคนอื่นมาก ๆ จุดบอดจะลดน้อยลงไป หมายความว่า เข้าใจตนเองได้มากขึ้น ในทางตรงข้าม จุดบอดอาจจะขยายขึ้นถ้าหากบุคคลไม่ยอมรับฟังคนอื่น ๆ เลย ตัวอย่างพฤติกรรมในช่องที่ 2 คือ บุคคลไม่รู้ว่าการเดินมีข้อบกพร่องอย่างไร ไม่รู้ว่าการพูดในที่สาธารณะของตนเองเป็นอย่างไร เป็นต้น

ช่องที่ 3. ในบริเวณนี้ถือว่าเป็น "ความลับ" บุคคลไม่ประสงค์จะให้คนอื่นรู้เรื่องของตนเองทุกอย่าง ดังนั้นข้อมูลบางอย่างจึงเป็นข้อมูลที่งาใจจะปิดบัง ไม่ต้องการให้คนอื่นรู้เรื่องเหล่านั้น การเก็บความลับของตนเองนั้น ย่อมจะเพื่อประโยชน์แห่งตน ถ้าหากความลับถูกเปิดเผยไปอาจจะทำ

าให้เป็นผลเสียแก่ตนเอง แต่อย่างไรก็ตามถ้าหากบุคคลเก็บความลับเอาไว้มาก ๆ ก็จะทำให้เขา
ไม่เป็นสุข เพราะโดยปกติคนที่เปิดเผย จึงจะเป็นคนที่มีความสุข ถึงกระนั้นก็ตามก็ไม่ว่าจะรับรอง
ได้แน่นอนว่าเปิดเผยแล้วจะดี ดังนั้นความลับก็ย่อมจะถูกปิดบังเอาไว้ได้

ช่องที่ 4. แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เรานั้น ยังมีสิ่งที่ตนเองไม่รู้ และในขณะที่เดียวกันคนอื่น
ก็รับรู้เช่นเดียวกัน บริเวณนี้จึงอาจจะเรียกได้ว่า "ลึกลับ" แต่อย่างไรก็ตามถ้าจะลดบริเวณช่องที่ 4
ลงแล้ว จะต้องพยายามเข้าใจตนเองให้มาก ๆ และในขณะที่เดียวกันก็พยายามรับฟังคนอื่นมาก ๆ
เช่นเดียวกัน ถ้าหากกระทำทั้งสองประการอาจจะทำให้เรียนรู้ตนเองมากขึ้น ความไม่รู้ในบาง
อย่าง ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้ตนรู้ทุกอย่างได้ การที่บุคคลมีบริเวณ
ที่ลึกลับนี้ ก็มิได้สร้างปัญหาน่าหนักใจอะไร เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ทั่วไป
(คมเพชร จัตรสุกุล. 2522: 103 - 104)

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 3 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ ความหมายและความเป็นมาของการทะเลาะวิวาท

วัตถุประสงค์

เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้ทราบความหมายและความเป็นมาของการทะเลาะวิวาท

อุปกรณ์

ข้อสนทนาเกี่ยวกับความหมายและความเป็นมาของการทะเลาะวิวาท

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนและสนทนากิจกรรมในครั้งที่แล้ว
2. ผู้วิจัยแจกข้อสนทนาได้แก่ เอกสาร ความหมายและความเป็นมาของการ

ทะเลาะวิวาท

3. ให้สมาชิกศึกษาข้อสนทนาข้อ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาข้อสนทนา
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อสนทนาครั้งต่อไป

เนื้อหา เรื่อง ความหมายและความเป็นมาของการทะเลาะวิวาท

ปัญหาของเด็กนักเรียนอาชีวศึกษาถือว่าเป็นปัญหาของสังคมเป็นอย่างมาก เราได้พบเห็นกันอยู่ทั่วไป ก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติ ซึ่งได้แก่ การแสดงความเป็นนักเลงหัวมี ยกพวกเข้าทะเลาะวิวาทกับนักเรียนต่างสถาบัน เป็นผลทำให้ได้รับบาดเจ็บ และบางครั้งถึงกับสูญเสียชีวิต ดังที่เป็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ สร้างความเศร้าเสียใจให้กับญาติพี่น้อง ครูอาจารย์ ตลอดจนเพื่อนฝูงที่รักใคร่กัน

ก่อนที่จะช่วยกันขจัดปัญหาสังคมเหล่านี้ให้หมดไป นักเรียนควรเข้าใจความหมายและความเป็นมาของการทะเลาะวิวาท ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องการทะเลาะวิวาทนี้ ได้มีผู้ให้ความหมายการทะเลาะวิวาทอยู่หลายคนด้วยกัน พอสรุปได้ดังนี้ การทะเลาะวิวาท หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนนักศึกษา

ที่นำไปสู่การโต้เถียงด้วยวาจา และได้ใช้กำลังกาย หรืออาวุธ ตลอดจนวัตถุสิ่งของอื่น ๆ ที่นำมาใช้แทนอาวุธเข้าทำร้ายซึ่งกันและกันจนได้รับความเสียหาย

จากความหมายดังกล่าว นักเรียนคงจะทราบดีว่า ในการทะเลาะวิวาทกันแต่ละครั้งนั้น สาเหตุเกิดจากการใช้ถ้อยคำขี้วูย ทะรอกนคำซึ่งกันและกัน ตลอดจนการใช้วัตถุสิ่งของอื่น ๆ เช่น ก้อนหิน ขวดลิโพ ขวดกระเบื้องแดง ขว้างปาใส่ซึ่งกันและกัน ดังนั้นจึงมีผลทำให้ต่างฝ่ายต่างก็ยกพวกเข้าทำร้ายซึ่งกันและกัน

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ถ้าทุกฝ่ายไม่หาแนวทางการแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้น เหตุการณ์ก็จะทวีความรุนแรงมากขึ้น จากจุดเพียงเล็กน้อยกลายเป็นปัญหาใหญ่โตระหว่างสถาบันต่อสถาบัน ด้วยเหตุนี้ จึงกลายเป็นที่มาของของปัญหาในการทะเลาะวิวาท ของนักเรียนอาชีวศึกษานปัจจุบัน

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ ชักถาม และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 4 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ สาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิด

วัตถุประสงค์

เพื่อให้สมาชิกมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของการทะเลาะวิวาท

อุปกรณ์

ข้อสนทนาเกี่ยวกับ สาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิด

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว
2. ผู้วิจัยแจกข้อสนทนา 1 แผ่น เอกสารสาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิด
3. ให้สมาชิกศึกษาข้อสนทนาข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาข้อสนทนา
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อสนทนาครั้งต่อไป

เนื้อหา สาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิด

สาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิดนั้น ได้มีนักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์ ได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุที่เด็กและวัยรุ่นกระทำความผิดตลอดมา ปรากฏว่าจำนวนเด็กและวัยรุ่นที่กระทำความผิดมีแนวโน้มสูงขึ้นกว่าเดิม มีการกระทำความผิดรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้น อาจกล่าวถึงสาเหตุของการกระทำความผิดได้ดังนี้

1. สาเหตุจากตัวผู้กระทำความผิดเอง

1.1 พันธุกรรม หรือสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดจากพ่อแม่ เช่นพันธุกรรม ซึ่งอาจทำให้เด็กมีจิตใจวิตกกังวลได้เช่นกัน

1.2 ความพิการหรือโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งอาจเป็นมาแต่กำเนิด หรือประสบเคราะห์กรรมจันภายหลัง เช่น โรคระบบประสาทพิการ ไข้มาเลเรียขึ้นสมอง หรือใช้ยาเสพติด เป็นต้น อาการของโรคเหล่านี้ย่อมทำลายสุขภาพและจิตใจของเด็กได้ บางรายทำให้เกิดโรคประสาท

และเกิดบมด้อยขึ้น หากให้น้อยเนื้อต่ำใจ มักมองโลกแง่ร้าย เห็นผู้อื่นเป็นศัตรู ถ้าอิงมาถูกนคร ล้อเลียนก็ยิ่งเหมือนเอาน้ำฉ่ำมาราดไฟ จึงได้กระทบจิตใจทางอาญาขึ้นเป็นจำนวนมาก

1.3 ภาวะแห่งจิตใจ เด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่นาสภาพเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย และจิตใจ หรือที่เรียกว่าเป็นวัยคะนอง มักมีอารมณ์รุนแรง จุนเจียว รกรงาย จึงมักแสดง พฤติกรรมในลักษณะที่เป็นภัยต่อผู้อื่นได้

1.4 สติปัญญาและการศึกษา จากการค้นพบและสอดคล้องกับนักจิตวิทยาหลายท่าน ที่กล่าวว่า เด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับความประพฤตินั้น ครอบเจ็ลยแล้วมักจะมีสติปัญญานานกลางค่อนข้าง ต่ำ และต่ำมาก สำหรับหัวหน้าแก๊งมักจะมีสติปัญญาสูง สามารถปกครองเด็กอื่น ๆ ซึ่งเป็นสมาชิก ได้ กล่าวคือ มีอำนาจบังคับให้เด็กคนอื่นทำตามคำสั่งได้ และกรณีที่เกิดขึ้นมีเรื่องเดือดร้อนขึ้น พวก ลูกน้องที่มีสติปัญญากว่าและมีความสามารถน้อยกว่า มักจะถูกตำรวจจับ ส่วนหัวหน้าผู้มีความ เจลยฉลาดมากกว่าจะสามารถเอาตัวรอดไปได้เสมอ

1.5 สัญชาตญาณ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวเองโดยไม่มีใครสั่งสอนหรืออบรมให้ เช่น สัญชาตญาณในทางก้าวร้าวชอบรุกรานผู้อื่น อยู่ที่ไหนก็เบ็ดต้องทะเลาะวิวาททกต่อท้ายผู้อื่นอยู่ เสมอ

2. สาเหตุทางครอบครัว ครอบครัวเป็นหน่วยที่สำคัญที่สุดของสังคมบ้าน และครอบครัวนั้น เป็นสถาบันสังคมที่มีความสำคัญอันดับแรกในการที่จะสร้างลักษณะนิสัย และบุคลิกภาพของเด็กถ้าภายในบ้าน หรือครอบครัวมีความสุข ทุกคนมีความสามัคคีกลมเกลียวกันเป็นอย่างดี บิดามารดามีความห่วงใยในตัวลูก เอาใจใส่อุปการะเลี้ยงดูและพยายามอบรมบ่มนิสัยในทางที่ดีงาม หากตัวเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่บุตร ย่อมทำให้บุตรเกิดความรักพ่อแม่ มีความอบอุ่น และมีความสุข รวมทั้งรับแต่สิ่งที่ดีงาม เข้ามาในชีวิต หากให้เป็นคนที่มีมองโลกแง่ดี มีบุคลิกที่ดี แดนทางตรงข้าม ครอบครัวที่ขาดความรักความสามัคคีในครอบครัว มีการทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ เด็กก็ย่อมรับนิสัยก้าวร้าว พุดจา พยาบาย ขอบทะเลาะวิวาท หรือเด็กที่พ่อแม่ชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุรา เด็กก็อาจติดนิสัยเหล่านี้ ด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ ครอบครัวที่พ่อแม่แตกแยก ภาพร้างพ่อแม่ พ่อแม่เข้มงวดกดขี่มากเกินไป หรืออ่อนโยนตามใจลูกมากเกินไป ครอบครัวที่มีลูกมากเกินไปพ่อแม่ดูแลไม่ทั่วถึง ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนแต่มีผลต่อปัญหาความประพฤติของเด็กด้วยกันเช่นกัน

3. สาเหตุทางเศรษฐกิจ

3.1 ภาวะทางเศรษฐกิจของชุมชน บุคคลที่อยู่ในชุมชนหรือสังคมที่มีภาวะ เศรษฐกิจ รุ่งเรือง การกินอยู่และดำรงชีวิตของกลุ่มนั้น ก็ย่อมอยู่ตามมาตรฐานการครองชีพ ประชาชนอยู่ดีกินดี มีความผาสุก จิตใจเบิกบาน ในทางตรงกันข้าม ประชาชนของสังคม หรือประเทศนั้นอยู่ภาวะ เศรษฐกิจเสื่อมโทรม เกิดวิกฤติการณ์อันอาจเกิดขึ้นเนื่องจากสาเหตุด้านนี้การ ย่อมมีผลต่อประชาชน ในสังคมนั้น ๆ ทว่าที่มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ โดยไม่มีอนาคตและท้อแท้หลงผิด เช่น จับกลุ่มมั่วสุม เสพสุรา เล่นการพนัน ในที่สุดก็เกิดการทะเลาะวิวาทกันมากขึ้น กลายเป็นอาชญากรของสังคมต่อไป

3.2 ภาวะเศรษฐกิจของผู้กระทำผิด ความยากจนย่อมเป็นสาเหตุหนึ่งที่บีบบังคับ ให้คนเราจำเป็นต้องกระทำผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ทั้งนี้เพราะมนุษย์จำเป็นต้องดิ้นรนเพื่อความ อยู่รอดของชีวิต ในบางกรณีมีตัวคนเดียวยังมีครอบครัวและบุตรเล็ก ๆ ที่ต้องเลี้ยงดู เมื่อถูกบีบ บังคับในด้านนี้หนักเข้า ก็อาจกลายเป็นเร่ร่อนประสพ เห็นผิดเป็นชอบ จึงก่ออาชญากรรมขึ้น เมื่อ อดอยากเด็กจึงช่วยตัวเองโดยไปลักขโมยเขากิน และในที่สุดก็คิดเป็นนิสัยชั่ว กระทำผิดเกี่ยวกับการ ประทุษร้ายต่อทรัพย์สินอยู่เรื่อย ๆ โดยที่เห็นว่าไม่ต้องทำงานหนัก ในที่สุดก็กลายเป็นอาชญากรของ สังคม

4. สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม คนเราเกิดมาต้องพบกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว หลายประการ ซึ่งนับว่ามีอิทธิพลทำให้ชีวิตของบุคคลนั้น ๆ เริ่มเอียงไปทางใดทางหนึ่ง เช่น เด็ก ย่อมเลียนแบบและได้นิสัยจากบิดามารดา หรือครูบาอาจารย์บ้างไม่มากก็น้อย ธรรมชาติ ภูมิประเทศ สถานที่ ดินฟ้าอากาศ ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมก็อาจทำให้บุคคลแตกต่างกันออกไปทั้ง ทางกิริยาวาจา มารยาทและนิสัยใจคอได้ สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมยังอาจแบ่งออกเป็น

4.1 การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร รวมทั้งการอพยพจากชนบทเข้ามาใน เมืองหลวง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ประกอบเป็นสาเหตุของอาชญากรรม ได้แก่ปัญหาความยากจน ค่าครองชีพสูง แหล่งเสื่อมโทรม การว่างงาน ฯลฯ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาสังคมและศีลธรรม

4.2 การศึกษา ครูอาจารย์มีส่วนรับผิดชอบในการปั้นชีวิตจิตใจ และอนาคตของเด็ก และเยาวชนของชาติ ต้องเป็นแบบอย่างที่ดี ไม่ปล่อยย้ให้เด็กไปมั่วสุมกระทำผิดเป็นการจัดต่อ กฎหมาย อีกทั้งสถานศึกษาไม่เพียงพอ หรือขาดแคลนครูอาจารย์ ทำให้เด็กไม่มีที่เรียน กลายเป็น เด็กที่มีปัญหาต่อสังคมได้เช่นกัน

4.3 เด็กและเยาวชนทั้งหลังและห่างไกลต่อศาสนา สถาบันทางศาสนาได้มีบทบาทสำคัญในการช่วยอบรมจิตใจของผู้ใหญ่และเด็กให้เป็นคนดีอยู่อย่างศีลธรรม เคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง ไม่เบียดเบียนหรือทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น แต่ปัจจุบันบุคคลยังมีความเข้าใจงานแก่นแท้ของหลักธรรมผิดไป ทำให้เด็กและเยาวชนพลอยเสื่อมศรัทธาต่อศาสนาไปด้วย และขาดที่ยึดเหนี่ยวทางใจ อันเป็นเหตุให้ง่ายต่อการกระทำผิดมากขึ้น

4.4 สภาพถิ่นที่อยู่ การแออัดคนเร่ร่อนที่อยู่อาศัยและปัญหาอย่างอื่นตามมา ก็คือการจราจรติดขัด คนว่างงาน ขาดระเบียบวินัย จึงก่อให้เกิดความสับสนปรกฏกลายเป็นแหล่งเสื่อมทราม ขาดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เยาวชนส่วนใหญ่มิอาจใช้เวลาว่างในทางที่ดีกลายเป็นปัญหาด้านความประพฤติในที่สุด

4.5 สถานเริงรมย์เป็นแหล่งอบายมุขต่าง ๆ เช่น บ่อนการพนัน ซ่องโสเภณี สถานที่อาบอบนวด โรงน้ำชา ในที่ลับ คอหู้ซั๊ปป รุมเตีล โรงเบววัล่ง นับว่ามีส่วนที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสียคนเป็นจำนวนไม่น้อย

4.6 ผู้ใหญ่กระทำตัวอย่างไม่ดีให้เด็กเห็น เช่น เกียจคร้าน ไม่ทำงาน วาจาหยาบค้าย มีความประพฤติเสื่อมเสีย คัมสุราอาละวาด คบเพื่อนนักเลงอันธพาล เป็นต้น เมื่อเด็กพบเห็นก็อาจจำมาเป็นตัวอย่างได้เช่นกัน

4.7 การจัดเลี้ยงในทางวัฒนธรรม คือการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้ในทางผิด ซึ่งเยาวชนคิดว่าเป็นสิ่งโก้เก๋ เช่น เรื่องการแต่งกาย การไว้ผมยาว การมีมารยาทไม่เหมาะสม การกระทำผิดขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงาม ผิดศีลธรรม เป็นต้น

4.8 การคบเพื่อน ถ้าหากพ่อแม่ไม่อบรมสั่งสอนบุตรให้คบเพื่อนที่ดีแล้ว เด็กอาจจะคบเพื่อนที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม เช่น ขวนขวายหนีโรงเรียน เที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์ คัมสุราอาละวาด ตลอดจนการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันด้วย

4.9 การเสพยาเสพติดให้โทษ เช่น มึน เฮโรอีน ยากระตุ้นประสาท เมื่อใช้ยานี้จนติดแล้ว ย่อมจะก่อให้เกิดอันตรายแก่เด็กและเยาวชนได้

4.10 หนังสือพิมพ์และหนังสืออ่านเล่นทั่วไป ถ้าเด็กและเยาวชนรู้จักเลือกอ่านหนังสือที่ดีและมีประโยชน์ ก็จะเป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสม แต่ถ้าเลือกอ่านหนังสือที่ไม่เหมาะสม เช่น หนังสือเกี่ยวกับอาชญากรที่ได้บรรยายถึงวิธีการหรือแผนของอาชญากร อันเป็นแนวทางให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง ก็จะมีผลเสียแก่เด็กและเยาวชนได้

4.11 ภาพยนต์ วิทย์ ทรทัศน์ สื่อมวลชนเหล่านี้ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนทั้งสิ้น ถ้าเด็กรู้จักพิจารณาเลือกดูสิ่งที่ดีงาม ก็จะมีผลดีสำหรับตนเอง แต่ถ้าหากเลือกดูหนังประเภทโหดร้ายทารุณ ลอยหมกกันอย่างคึกคัก ก็จะมีผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนได้เหมือนกัน (สุชา จันทน์เอม. 2527 : 17 - 28)

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ ชักถามและความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 5 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ การเกิดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

วัตถุประสงค์

เพื่อให้สมาชิกทราบการเกิดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา

อุปกรณ์

ข้อสนทนาเรื่องการเกิดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลการให้ข้อสนทนาครั้งที่แล้ว
2. ผู้วิจัยแจกข้อสนทนา 1 ได้แก่ เอกสารการเกิดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท
3. ให้สมาชิกศึกษาข้อสนทนาข้อ 2 และซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาข้อสนทนา
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

เนื้อหา

ทัศนคติมีมาตั้งแต่เกิดแต่กำเนิด แต่เกิดเนื่องมาจากประสบการณ์ หรือการเรียนรู้ที่เราได้รับมา อาจจะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ อาจเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวบุคคลนั้นก็ได้ การเกิดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น อาจสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. เกิดจากการอบรมเลี้ยงดู ถ้านักเรียนมาจากครอบครัวที่แตกแยก หรือขาดความรักความอบอุ่น จากบิดา มารดา ก็อาจจะกลายเป็นบุคคลที่มองโลกในแง่ร้าย มองทุกคนเป็นศัตรู จึงมักก่อการทะเลาะวิวาทเสมอ

2. การศึกษาเล่าเรียนก็มีผลในการใช้วิจารณญาณการยับยั้งชั่งใจ ในการทะเลาะวิวาทได้

3. ประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น นักเรียนบางคนถูกเพื่อนแกล้งทำร้าย นักเรียนสถาบันอื่น แล้วเพื่อน ๆ ก็ชมเชยว่าเป็นคนเก่งกล้า จนถึง นักเรียนคนนั้นจึงมักจะมีความพฤติกรรมชอบก่อการทะเลาะวิวาทเสมอ

4. วัฒนธรรมภายในสังคม เช่น ความเชื่อในทางศาสนา การให้คุณค่าต่อสิ่งต่าง ๆ แนวความคิดหรือ หลักในการดำรงชีวิตของสังคมนั้น ๆ

5. รับการถ่ายทอดมาจากบุคคลอื่น หรือจากสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ เช่น รุ่นพี่ถูกฝังรุ่นน้องให้เป็นคู่ริกับฝ่ายตรงข้าม จึงมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันสืบต่อกันมา

6. การรับรู้จากสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ที่เสนอข่าวในทางยั่วยุ หรือชี้ช่องทางการกระทำความคิด

7. ลักษณะส่วนตัวหรือบุคลิกภาพ เช่น ถ้าเป็นคนที่คล้อยตามคนอื่นโดยง่ายไม่เป็นตัวของตัวเอง สิ่งแวดล้อมก็มีอิทธิพลต่อทัศนคติของตนเองได้มาก แต่ถ้าเป็นตัวของตัวเองมาก สิ่งแวดล้อมก็มีอิทธิพลต่อทัศนคติของตนเองได้น้อย คือ ทัศนคติของตนเองมักโน้มเอียงไปตามความคิดเห็นดั้งเดิมของตนเอง หรือถ้าเป็นคนมองโลกในแง่ดี ชอบผูกไมตรีกับคนทั่วไปอยู่แล้ว ก็มักจะมีทัศนคติในทางที่ดีกับเพื่อน ในทางตรงกันข้าม ถ้าเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย ชอบทะเลาะวิวาทชกต่อยกับคนอื่น ก็มักจะมีทัศนคติในทางที่ไม่ดีกับเพื่อน เช่นกัน (ปราณี รามสูต. 2531 : 165 - 166)

ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า ทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษานั้น เกิดจากการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว การศึกษาเล่าเรียน ประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ของบุคคลนั้น ๆ วัฒนธรรมภายในสังคม การรับการถ่ายทอดจากบุคคลอื่น การรับรู้จากสื่อมวลชน และลักษณะส่วนตัวของบุคคล ซึ่งทั้งหมดดังกล่าวนี้ ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติ ของนักเรียนอาชีวศึกษามากทีเดียว

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจในเนื้อหา ชักถามและความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 6

เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ

วิถีทัศน์เรื่อง บังเอิญ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาท
2. เพื่อให้สมาชิกสามารถแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทได้
3. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

อุปกรณ์

วิถีทัศน์ ซึ่งประกอบด้วย ทรทัศน์ เครื่องฉายวิดีโอ และม้วนเทปเรื่องบังเอิญ กระดาษ
เปล่าจำนวน 8 แผ่น

วิธีการดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลการให้ข้อสังเกตครั้งที่แล้ว
2. แจกกระดาษเปล่าให้ทุกคน ผู้วิจัยบอกให้สมาชิกตั้งใจศึกษาจากบทวิถีทัศน์เรื่องบังเอิญ
3. เปิดวิถีทัศน์ เรื่องบังเอิญ 1 ชั่วโมง 25 นาที
4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาบทวิถีทัศน์ เรื่องบังเอิญ
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อสังเกตครั้งต่อไป

เนื้อหา

จากบทวิถีทัศน์เรื่องบังเอิญ

บังเอิญเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บิดามารดามีอาชีพค้าขายอยู่ย่านตลาดสด มีน้องสาว
1 คน บังเอิญเป็นลูกชายคนที่ 2 บิดามารดามักรักบังเอิญ เนื่องจากต้องการได้ลูกสาวแต่กลับได้
ลูกชาย และเป็นช่วงที่ครอบครัวค้าขายขาดทุน บิดามารดาจึงคิดว่าบังเอิญเกิดมาแล้วทำให้ลำบาก
จึงมีผลทำให้บิดามารดามักรักเขา และรักลูกสาวมากกว่า ดังนั้นเมื่อมีเรื่องทะเลาะกับน้องสาว
บังเอิญมักจะเป็นฝ่ายผิด และถูกลงโทษทุกครั้ง บังเอิญจึงคิดว่าบิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจน
เพื่อน ๆ ไม่มีใครรักตนเอง ดังนั้นเมื่อมาโรงเรียนจึงมีพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่เป็นประจำ เช่น
ตบหัวเพื่อน ำชกขังขังเพื่อน ขนบปากเพื่อนทิ้ง เอาของปาเพื่อน โดยทำในขณะที่ครูกำลังสอน
อยู่หน้าชั้นเรียน บังเอิญไม่มีความเกรงกลัวครูเลย ถึงแม้จะถูกครูทำโทษอยู่เป็นประจำก็ไม่เจ็ดหลาย

ไม่ทำการบ้านส่ง และมักจะทะเลาะวิวาทชกต่อยกับเพื่อนที่โรงเรียนเป็นประจำ พฤติกรรมก้าวร้าว
 ทั้งหลายเหล่านี้ ได้สร้างความหนักใจให้กับครูอาจารย์เป็นอย่างมาก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ทางคณะ
 ครูอาจารย์ก็ได้มีการประชุมวางแผนเพื่อช่วยกันแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของบั้งเอื้ออย่างต่อเนื่อง
 จนในที่สุด บั้งเอื้อก็ได้ความรัก ความอบอุ่นจากบิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนเพื่อนที่โรงเรียน
 พฤติกรรมก้าวร้าวของบั้งเอื้อก็ลดน้อยลง และมีพฤติกรรมที่เหมาะสมตามลำดับ

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจเนื้อหาจากวิดีโอ และร่วมอภิปรายซักถามข้อสงสัย

ครั้งที่ 7 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ น้ำผึ้งหยดเดียว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกรู้จักการห้อยยั้งกันและกัน
2. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจสาเหตุของการทะเลาะวิวาท
3. เพื่อให้สมาชิกรู้จักการแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาท

อุปกรณ์

วีดิทัศน์เรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียว

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลการทำข้อสอบเทคนิคครั้งที่แล้ว
2. เปิดวีดิทัศน์ เรื่องน้ำผึ้งหยดเดียว ระยะเวลา 25 นาที
3. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาจากบทวีดิทัศน์เรื่องน้ำผึ้งหยดเดียว
4. ผู้วิจัยถามความรู้สึกลูกสมาชิกว่าคืออะไรจากเรื่องนี้บ้าง
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมจากที่สมาชิกสรุป
6. ผู้วิจัย กล่าวสรุป ถึง สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา ที่

เริ่มจากน้ำผึ้งหยดเดียวเช่นเดียวกัน

7. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการทำข้อสอบครั้งต่อไป

เนื้อหา วีดิทัศน์เรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียว

โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งมีนักเรียนชาย (มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม) ชื่อองอาจ ซึ่งบิดาทำกิจการส่งน้ำผึ้งขายต่างประเทศ และมีนักเรียนหญิงคนหนึ่ง ชื่อวิลาวรรณ บิดาทำกิจการส่งขวดแก้วขายต่างประเทศ ทั้งสองเป็นนักเรียนชั้นเดียวกัน วันหนึ่ง องอาจ นำขนมปังและน้ำผึ้งมาเลี้ยงเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน ขณะที่กำลังล้อมวงรับประทานกันอยู่นั้น น้ำผึ้งจากองอาจก็กระเด็นไปถูกเสื้อวิลาวรรณเข้า ซึ่งเป็นเสื้อไหม และทั้งสอง ก็เกิดการโต้เถียงด่าทอกัน วิลาวรรณก็ด่าองอาจว่า "ร้านน้ำผึ้งขังกระป๋อง" และองอาจก็ด่าบิดาวิลาวรรณว่า "แป๊ะขายขวด" จนในที่สุดทั้งสองก็ทะเลาะวิวาทชกต่อยกันขึ้น ซึ่งเพื่อน ๆ ก็ได้ห้ามปรามเอาไว้ จากนั้น วิลาวรรณก็กลับบ้าน

มาฟ้องพ่อ ว่ามีเพื่อนนักเรียนล้อเลียนว่า "แป๊ะขายขวด ขายขวดกระจอก ๆ" บิดาวิลาวรรณจึงมีความโกรธ ดังนั้นวิลาวรรณจึงชวนบิดาขับรถเก๋งราคาหลายล้านบาท มารับ-ส่งที่โรงเรียน เพื่อต้องการอวดคงอาจว่าบิดาตนเองไม่ได้กระจอกอย่างที่คุณคิด และก็มีการทำทนายว่า บิดาอาจจะมีรถอย่างตนเองบ้างหรือไม่ อนาคตจึงกลับมาฟ้องบิดาบ้าง และชวนขับรถมาส่งที่โรงเรียนบ้าง ดังนั้นจึงมีการทำทนายและคำทอกันขึ้น เกิดการทะเลาะวิวาทชกต่อยกัน ระหว่างนักเรียน คู่กรณี และบิดาของทั้งสองฝ่าย เหตุการณ์ดังกล่าว ได้สร้างความวุ่นวายให้กับทางโรงเรียนเป็นอย่างมาก ทางโรงเรียนก็พยายามไกล่เกลี่ย อย่างให้น้ำผึ้งหยดเดียวทำให้เกิดการทะเลาะกันใหญ่โตเลย แต่ทั้งสองฝ่ายต่างก็มียอม พยายามจะใช้อิทธิพลต่าง ๆ เพื่อให้กันนักเรียนแต่ละฝ่าย ให้ออกจากโรงเรียน ภายวัน 24 ชั่วโมง จนในที่สุด ก็เกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้น บิดาขององอาจได้นำพรรคพวกมาจับตัววิลาวรรณถึงหน้าโรงเรียน แต่ทางโรงเรียนรู้ทัน จึงแจ้งตำรวจจับและดำเนินคดี เรื่องก็จึงยุติ

จะเห็นได้ว่า น้ำผึ้งเพียงหยดเดียวเท่านั้น ที่ทำให้นักเรียนและผู้ปกครอง ต้องทะเลาะวิวาทบาดหมางกัน และในที่สุด ก็ได้รับโทษทางอาญา

ครั้งที่ 8 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ ตัวอย่างความสูญเสียในการทะเลาะวิวาท

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกตระหนักถึงผลเสียของการทะเลาะวิวาท
2. เพื่อให้สมาชิกทราบเหตุการณ์การทะเลาะวิวาทที่ผ่านมา
3. เพื่อให้สมาชิกตระหนักในความรับผิดชอบร่วมกันที่จะลดปัญหาการทะเลาะวิวาท

อุปกรณ์

ข้อสนทนาเรื่อง ตัวอย่างความสูญเสียในการทะเลาะวิวาท, ภาพประกอบ 2 เหตุการณ์

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว
2. ผู้วิจัยแจกข้อสนทนา ให้แก่เอกสารตัวอย่างความสูญเสียในการทะเลาะวิวาท และ

ภาพประกอบ 2 เหตุการณ์

3. ให้สมาชิกศึกษาข้อสนทนาข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาข้อสนทนา
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อสนทนาครั้งต่อไป

เนื้อหา ตัวอย่างความสูญเสียในการทะเลาะวิวาท

ปัญหานักเรียนอาชีวศึกษายกพวกตีกันเริ่มมีความรุนแรงและได้รับความสนใจ ตั้งแต่ พ.ศ.2512 เป็นต้นมา การยกพวกตีกันดังกล่าวนี้ เริ่มตั้งแต่การทะเลาะวิวาทชกต่อยกันธรรมดา จนมาในระยะหลังเริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้น มีการดัดแปลงอุปกรณ์การเรียนมาใช้เป็นอาวุธ ตลอดจนมีการใช้อาวุธที่ร้ายแรง เช่น ระเบิดพลาสติก สนับมือ มีดดาบ และปืนขนาดต่าง ๆ การยกพวกตีกันในแต่ละครั้ง ต่างฝ่ายต่างก็ได้รับบาดเจ็บ บางครั้งอาจถึงขั้นสาหัส และถึงขั้นต้องเสียชีวิต ดังตัวอย่างจากการรวบรวมเป็นสถิติของกองสารวัตรนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอเหตุการณ์ที่สำคัญมาเสนอเป็นตัวอย่างพอสังเขปดังต่อไปนี้

1. เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2533 เวลาประมาณ 21.00 น. นายสุรเดช นิยมพงษ์

อายุ 17 ปี นักศึกษาวิทยาเขต อุเทนถวาย ถูกยิงด้วยปืนขนาด .22 ม.ม. เข้าที่หน้าผาก และที่ศีรษะ ถึงแก่ความตาย

2. เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2534 เวลาประมาณ 14.15 น. นายมนตรี หลงศรี อายุ 17 ปี นักศึกษารักรเรียน อาชีวะเฉลิมศาสตร์ ถูกยิงด้วยปืนขนาด .22 ม.ม. เข้าที่บริเวณหน้าอกด้านซ้าย ถึงแก่ความตาย

3. เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2534 เวลาประมาณ 17.15 น. นายสุตัญญ์ กนกพรศิริ อายุ 18 ปี นักศึกษารักรเรียน เทคโนโลยักรรณ ถูกแทงถึงแก่ความตาย

ตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น เป็นผลจากการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันของนักเรียนอาชีวศึกษา จนกระทั่งถึงกับสูญเสียชีวิต และนอกจากนี้ยังมีที่ไ้รับบาดเจ็บสาหัสอย่างน่าเป็นห่วงอีกมากมาย ซึ่งผู้วิจัยยกตัวอย่างอีก 1 ราย ดังเช่น

เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2534 เวลาประมาณ 14.20 น. นายนิพนธ์ ทิมขุนเหล็ก อายุ 18 ปี นักศึกษารักรเรียน เทคนิคนรณณ์ ถูกนักศึกษารักรเรียน เทคโนโลยักรรณณ์ ประชาขึ้น จำนวน 30 - 40 คน ได้ทำร้ายร่างกาย ซกตอย และใช้มีดยาวประมาณ 1 ฟุต ปลายตัดฟันที่นิ้วซ้ายทั้ง 4 นิ้ว ยกเว้นนิ้วหัวแม่มือ แขนซ้ายด้านนอก ศีรษะด้านหลัง และถูกยิงที่รักแร้ด้านขวา กระสุนตุงด้านซ้ายของลำตัว ผู้บาดเจ็บพยายามวิ่งหลบหนี จนกระทั่งหมดสติ ที่หน้าวัดผัดัน ผู้ประสบเหตุนำส่งโรงพยาบาลเปาโล แพทย์ให้การช่วยเหลือจนผู้ป่วยอยู่ในจำนปลอดภัย และนำรักษาต่อที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ในวันที่ 18 กันยายน 2534

จากที่กล่าวมาทั้งหมด เป็นเหตุการณ์เพียงส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งในความเป็นจริง จากสถิติของกองสารวัตรนักเรียน จะพบว่า มีเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันเกือบจะทุกวัน จึงทำให้มีผู้เสียชีวิต บาดเจ็บสาหัส และได้รับโทษทางอาญา อีกเป็นจำนวนมาก

นอกจากนี้ยังได้พบเห็นจากหน้าหนังสือพิมพ์ ถึงการยกพวกตีกันของนักเรียนอาชีวศึกษา ดังเช่น ตัวอย่าง ในรูป (ยกตัวอย่างให้ดู)

จะเห็นได้ว่า อาวุธที่จับได้นั้นมีทั้ง มีดดาบ มีดบังตอ และขวาน รวม 10 เล่ม จับผู้ต้องหาได้ 11 คน ถูกแจ้งข้อหาข้อจร และอีกเหตุการณ์หนึ่ง ยังจับอาวุธปืนได้ 1 กระบอก พร้อมกระสุนปืน 4 นัด มีดปลายแหลม 3 เล่ม จับผู้ต้องหาได้ 59 คน

ทั้งสองตัวอย่างนี้ ทางเจ้าหน้าที่ได้ระงับเหตุก่อนทาศึก ถ้าหากไม่ระงับเหตุไม่ทัน เด็กได้เปิดศึกทะเลาะวิวาทกันขึ้น เชื่อว่าการบาดเจ็บล้มตาย ต้องเพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น นอกจากนี้ ยังมีเหตุการณ์ที่น่าเศร้าสะเทือนใจเป็นอย่างยิ่ง คือ เหตุเกิดเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2532 เวลาประมาณ 17.30 น. ขณะที่ เด็กชายธรรมรงค์ ฤทธิ์พัฏร์ อายุ 14 ปี นักเรียนชั้น ม.2/10 โรงเรียนปทุมคงคา ได้เดินทางกลับบ้านโดยรถประจำทางสาย 25 ได้ถูก นายมาโนช (นามสมมุติ) นักศึกษาวิทยาลัย ช่างกลปทุมวัน ได้ใช้มีดจ้วงแทง จนถึงแก่ความตาย บนรถประจำทาง โดยที่ เด็กชายธรรมรงค์ ฤทธิ์พัฏร์ ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางเป็นการส่วนตัว กับผู้ต้องหาดังกล่าว ชีวิตต้องมาจบลงอย่างน่าเสียดาย และไร้ค่า ทั้งความวิบวาด โชกเศร้า และความโกรธแค้น ไว้ให้แก่พ่อแม่ พี่น้อง และครูบาอาจารย์ ตลอดจนเพื่อนนักเรียนโรงเรียนเดียวกัน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ปัญหาการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกัน นับวันจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น ต้องเสียเลือดเนื้อ เสียชีวิต เสียอนาคตไปโดยไม่ถึงวัยอันสมควร สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้กับครูอาจารย์ เพื่อนร่วมเรียน และที่สำคัญที่สุดคือ พ่อแม่ผู้ปกครอง ที่ต้องสูญเสียลูกรักที่เฝ้าเลี้ยงทะนุถนอมมาจนเติบโต หวังที่จะให้ลูกดูแลยามแก่เฒ่า ต้องมาจบชีวิตลงเพราะความคึกคะนองของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีทัศนคติที่ผิด ๆ พอเสียที กับการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกันของเหล่าลูกพระวิษณุกรรม ให้มันจบลงพร้อมกับชีวิตหลายชีวิตที่ผ่านมา มาร่วมจับมือกันสานสัมพันธ์พัฒนาชาติไทยของเราให้เจริญก้าวหน้าต่อไปจะดีกว่า

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจในการศึกษาข้อเสนองาน การสรุปเนื้อหา ตลอดจนการซักถามข้อสงสัย

นร.ตีกำน มีหลาน ผช.อ.ตร.

หัดแบ่ง :- นายนิค (นามสมมุติ) นร.ที่ถูกจับ (ยืนอ้าเป็นหลาน ผช.อ.ตร.)

ให้มาเรียน . นร.เทคโนโลยี ย่านบางจาก 59 คนถูกจับก่อนก่อคดีคดีโรงเรียนกูรี

นักเลง... นักเรียน...

นักเลง... นักเรียนอาชีวะสองแห่งพร้อมมิกและขวานกักตักกันที่หน้าเรือนทรีดพลาสติกแล้วถูกตำรวจระดมจับตัวได้

● รวบหลานอดีตผบ.ทอ.ชื่อดัง

เมื่อ เวลา 17.30 วันที่ 3 มิ.ย. ร.ศ.อ. อรุณ เปรื่องคำ หัวหน้าสายตรวจ สน.พหลโยธิน รับแจ้งจากศูนย์วิทยุ "ราม" ว่ามีนักเรียนกำลัง ขกพวกตีกันที่บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้า เซนทรัล พลาซ่า ถนนพหลโยธิน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ จึงพร้อมกำลังเจ้าหน้าที่ สายตรวจ และ 191 รุดไปประชิดเหตุกลุ่ม นักเรียนดังกล่าว จึงหลบหนีไปขึ้นรถเบ็ตส์สาย 39 วิ่งระหว่างรังสิต-สนามบินหลวง จึงตามไปจับกุมได้ที่บริเวณปากซอยเสนานิคม ถนนพหลโยธิน ค้นในตัวพบอาวุธมีดต่าง ๆ เช่น มีดดาบ มีดบังตอ รวม 10 เล่ม นำตัวส่ง พ.ต.ท.วีระชัย ทองสุขแก้ว สว.ส. ทำการสอบสวนทราบว่า เป็นนักเรียนช่างกลย่านบางเขินขกพวกมาดัก (ช่างกล) คู่ใจ ได้ผู้ต้องหา 18 คนมีนายวรยุทธ รูปเดมิย์ อายุ 17 ปี หลานพล.อ. ประพันธ์ รูปเดมิย์ อดีต ผบ.ทอ. อยู่ด้วย จึงแจ้งข้อหาร่วมกันซ่อนใจ ดำเนินคดีต่อไป

เดลินิวส์ 4 มิถุนายน 2535

ครั้งที่ 9 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ จะป้องกันนักเรียนก่อเหตุไม่สงบได้อย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกู้และเข้าใจสาเหตุของการทะเลาะวิวาท
2. เพื่อให้สมาชิกู้จักวิธีการหลีกเลี่ยง ป้องกัน และแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาท

ก่อนที่จะเกิดปัญหาขึ้น

อุปกรณ์

ข้อเสนเทศ ได้แก่ บทวิทยุบันทึกเสียง รายการกรมพลศึกษาเพื่อประชาชน

โดย พัชรภรณ์ ทวีกสิกรรม

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่แล้ว
2. ผู้วิจัยเปิดบทวิทยุ เรื่อง จะป้องกันนักเรียนก่อเหตุไม่สงบได้อย่างไร

ใช้เวลา 10 นาที

3. ให้สมาชิกฟังบทวิทยุในข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการฟังบทวิทยุในข้อ 3
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
6. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อเสนเทศครั้งต่อไป

เนื้อหา จากบทวิทยุ เรื่องจะป้องกันนักเรียนก่อเหตุไม่สงบได้อย่างไร

โดย พัชรภรณ์ ทวีกสิกรรม

สวัสดีค่ะ รายการกรมพลศึกษาเพื่อประชาชนขอเสนอเรื่อง การป้องกันแก้ไขปัญหา นักเรียนก่อความไม่สงบ ในปัจจุบันนี้ นักเรียนนักศึกษาได้ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้งขึ้น แต่ครั้งมีการใช้อาวุธและวัตถุระเบิดเข้าประหัดประหารกัน ทว่าก็มีผู้บาดเจ็บและทาลายทรัพย์สินของผู้อื่นให้มีผลกระทบต่อสังคมเป็นอย่างยิ่ง

ในการที่นักเรียนก่อการวิวาทกัน ย่อมมีสาเหตุมาจากสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การแข่งขันและการเชียร์

- กรรมการตัดสินผิดพลาด อาจมีส่วนทำให้เกิดความไม่สงบ เช่น นักกีฬาที่เล่นรุนแรง เล่นผิดกติการบ่อยครั้ง แล้วไม่ถูกลงโทษตามความเหมาะสม

- การเชียร์กีฬาโดยใช้ถ้วยข้าว ฝ้ายชนะเยาะเย้ยฝ่ายแพ้ เป็นต้น

2. ครอบครัว

- สภาพของสังคมปัจจุบัน บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ดูแลเด็กของตนอย่างใกล้ชิด ผู้ใหญ่บางคนประพฤติดูไม่ดี ทำให้เด็กทำตามอย่างและขาดความเคารพเชื่อฟัง

- หรือบิดามารดาบางคนรับบุตรของตนในทางที่ผิด

3. โรงเรียน

- เมื่อนักเรียนไปดูกีฬาไม่มีครูควบคุม หรือครูควบคุมไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด และรัดกุมเพียงพอ ครูบางคนไม่ห้ามปรามนักเรียนเมื่อเกิดเรื่องวิวาทกัน

- การอบรมเกี่ยวกับความประพฤติและจรรยาบรรณมีน้อย

- ครูบางคนไม่รักอาชีพครู และไม่มีความเป็นครูอย่างแท้จริง

- ครูพลศึกษา ไม่อบรมนักเรียนหรือแสดงว่าให้นักเรียนเห็นว่า เป็นผู้มีความจำเป็นที่ควรศึกษาอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังมี

- ตัวนักเรียนเอง อาจมีนิสัยเกเรโดยติดสันดานและเป็นตัวการทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท และการทะเลาะวิวาทของนักเรียนก็อาจจะเกิดจากความรักเพื่อน รักโรงเรียนในทางที่ผิด โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล

- เด็กมีปมด้อยขาดความรัก ความเมตตาจากผู้ใหญ่จากพ่อแม่หรือจากครู

4. อิทธิพลและสิ่งแวดล้อมภายนอก

- บุคคลภายนอก เช่น นักเรียนเก่าชักชวนหรือยุยงให้นักเรียนต่างโรงเรียนวิวาทกัน

- เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอที่จะป้องกัน และปราบปรามเด็กมิให้กระทำความผิด

- การแพร่ข่าวหรือแพร่ภาพ เช่น ภาพยนตร์ หรือโทรทัศน์ ที่แสดงถึงอิทธิพลของกลุ่ม

วัยรุ่น

การป้องกันแก้ไข

ในการป้องกันแก้ไขนั้น ควรจะได้ดำเนินการต่อไปนี้

1. การแข่งขันและการเชียร์

- ควรอบรมนักเรียนให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักเคารพเชื่อฟังกรรมการผู้ตัดสินและจะต้องเลือกผู้ตัดสินที่มีสมรรถภาพที่จะควบคุมการแข่งขันให้เรียบร้อย และมีความได้มาตรฐานที่ยังธรรม
ลงโทษนักกีฬาที่ทำผิดกติการโดยไม่เห็นแก่หน้า

- โรงเรียนที่ส่งกีฬาเข้าแข่งขัน ควรจะต้องจัดครูให้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเชียร์และพยายามอย่าให้มีการใช้ถ้อยคำเยาะเย้ยกัน อบรมมารยาทในการกีฬาให้รู้จักแพ้รู้จักชนะ

- ครูผู้ควบคุมนักเรียนจะต้องถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องควบคุมนักเรียนที่ออกจากสนามแข่งขันให้จั้นรถที่จัดไว้ หรือดูแลให้แยกย้ายกันกลับบ้านด้วยความเรียบร้อย แล้วจึงจะถือว่าหมดหน้าที่ควบคุมดูแล

2. ครอบครัว

- บิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องคอยสอดส่องดูแลความประพฤติของเด็กาให้ความสนิทสนมอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ได้ปรึกษาหารือได้เมื่อมีเรื่องข้องใจ และควรจะได้อบรมกวัดจั้นคุณธรรมมาให้ได้ผลทางปฏิบัติมาใช่เพียงแต่สอน

- เมื่อมีการจัดตั้งสมาคมผู้ปกครองขึ้นแล้ว กระทรวงศึกษาธิการ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการฝึกอบรมครูใหญ่ หรือผู้นำของโรงเรียนนั้น ๆ ให้มีทัศนคติในการดำเนินงานร่วมกับผู้ปกครอง ให้เป็นผู้นำทางที่ดี ทันสมัย และเป็นประชาธิปไตย

- สมาสังคมสงเคราะห์ ควรสนับสนุนส่งเสริมสุขภาพจิต และองค์การอื่นที่มีวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน ควรหาทางกระตุ้นเตือนผู้ปกครองให้ปรับปรุงตนเอง เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก

- รัฐบาลควรส่งเสริมหน่วยราชการ ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันแก้ไขเด็กและเยาวชนที่มีปัญหา ควรเพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ อุปกรณ์ต่าง ๆ และควรจะได้มีบทบาทในการช่วยเหลือเด็ก และผู้ปกครองมากขึ้น รวมทั้งการขยายหน่วยงานเพิ่มขึ้นตามโครงการ เช่น กองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งดำเนินการตาม "โครงการเยาวชนสัมพันธ์" คลินิกสุขภาพจิต กองคุมประพฤติของสถานพินิจ และคุ้มครองเด็ก กลางศาลคดีเด็กและเยาวชน กองสงเคราะห์เด็กและบุคคลวัยรุ่นของกรมประชาสงเคราะห์

ด้านการศึกษาและศาสนา

โรงเรียน

- การไปเชียร์กีฬาต้องมีครูอาจารย์ควบคุมนักเรียนเป็นหมวดหมู่ทั้งไปและกลับเพื่อเป็น
การควบคุมอย่างทั่วถึง
- อบรมให้ครูทุกคนวางตัวให้เหมาะสมและควบคุมนักเรียนอย่างใกล้ชิด
- ควรมีหลักสูตรการสอนศีลธรรมและจรรยาบรรณในโรงเรียนให้มากขึ้น จัดให้มีการ
ประกวดความประพฤติและมารยาท และให้รางวัลต่อนักเรียน เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดี ซึ่งครูเอง
ก็ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กด้วย
- นักเรียนเกเรหรือความประพฤติไม่ดี โรงเรียนควรมีทะเบียนประวัติพร้อมทั้งรูปไว้
และมีเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องติดตามความเคลื่อนไหวโดยใกล้ชิด และแจ้งให้สารวัตรนักเรียน และ
บิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนนั้น ๆ ทราบ เพื่อจะได้ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียน
อีกทางหนึ่งด้วย
- กรมพลศึกษาหรือจังหวัด ควรจะได้พิจารณาตัดสินสิทธิในการแข่งขันกีฬา เพื่อการลงโทษ
โดยการงดส่งนักกีฬาของโรงเรียนนั้น ๆ เข้าแข่งขันตามควรแก่กรณี
- ควรกำหนดชัดเจนแจ้งว่า ครูพลศึกษาไม่ควรมีหน้าที่สอนพลศึกษาอย่างเดียว ควรจะเน้น
ทางด้านจริยศึกษาด้วย
- ควรจะอบรมครูให้ตระหนักว่า นอกเหนือจากการสอนแล้ว ควรจะสอดส่องอบรมในด้าน
ความประพฤติมารยาทอันดีงาม และช่วยแก้ไขปัญหาด้านความประพฤติของนักเรียนด้วย

นักเรียน

- ทางโรงเรียนต้องสอดส่องดูแลนักเรียนที่ชอบเป็นตัวก่อเรื่อง ถ้าจับได้ควรแจ้งผู้ปกครอง
เพื่อร่วมกันแก้ไข หรือลงโทษตามความผิดแล้วแต่กรณี
- จัดให้มีผู้คอยสอดส่องความเคลื่อนไหวในหมู่นักเรียน เพื่อจะได้ทราบถึงเรื่องการ
ทะเลาะวิวาทส่วนตัวระหว่างนักเรียนต่างโรงเรียน และพยายามหาทางจัดตั้งเหตุป้องกันมิให้
นักเรียนยกพวกทะเลาะวิวาทกัน
- ครูอาจารย์ เมื่อทราบว่านักเรียนทะเลาะวิวาทกัน จะต้องหาทางปรับความเข้าใจกัน
ระหว่างนักเรียน หาทางเชื่อมความสัมพันธ์ เช่น กระทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม
- ครูอาจารย์ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายหรือปรึกษาปัญหาส่วนตัว และควรจะได้
ได้มีการประสานงานกันระหว่างครูและผู้ปกครอง

ศาสนา

- ควรจะกำหนดวิชาเกี่ยวกับธรรมะ คำสั่งสอนหรือพุทธศาสนาไว้ในหลักสูตรการศึกษา ตั้งแต่ชั้นมัธยมลงมา ส่วนระดับสูงควรดำเนินการอบรมศึกษาเป็นกิจกรรมในหลักสูตร หรือนอกหลักสูตร ควรกำหนดเป็นวิชาบังคับสำหรับการสอบไล่ หรือไม่เช่นนั้น ก็สุดแต่กระทรวงศึกษาธิการ และสภาการศึกษาแห่งชาติจะพิจารณาเห็นสมควร

- ควรให้นักเรียนทุกสถาบัน ได้มีการประชุมสวดมนต์กันในวันโบสถ์ หรือในห้องประชุมของสถาบันการศึกษานั้น ๆ ทุกวันสุดสัปดาห์ของการศึกษา

- ควรให้นักเรียนได้ฟังพระธรรมเทศนา (แบบปาฐกถา) หรือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิบรรยายเกี่ยวกับศีลธรรม และจริยศึกษา ที่โรงเรียนเพื่อให้นักเรียนรู้จักคุณค่าของความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกัน

สถาบันเอกชนและองค์การของรัฐ

- ในวันที่มีการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ควรให้สารวัตรนักเรียนและเจ้าหน้าที่ตำรวจนครบาลออกตรวจตามจุดต่าง ๆ ซึ่งเป็นจุดที่นักเรียนชอบก่อการทะเลาะวิวาทกันมากที่สุด

- ควบคุมดูแลนักเรียนมิให้ติดต่อกับนักเรียนเก่าที่มีความประพฤติเกเร ถูกไล่ออก หรือลาออกไปแล้ว มิให้ยุ่งเหยิง หรือชักชวนเพื่อนในโรงเรียนได้

ตามที่กล่าวมานี้ เป็นการป้องกันแก้ไขปัญหานักเรียนก่อเหตุไม่สงบโดยส่วนรวม การที่จะแก้ไขและป้องกันมิให้เกิดเหตุร้ายดังกล่าว ลาทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่สารวัตรนักเรียนฝ่ายเดียวย่อมกระทำไม่สำเร็จ หากจะต้องอาศัยความร่วมมือและประสานงานของหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งบิดามารดา และผู้ปกครองของนักเรียนนักศึกษาด้วย การป้องกันจึงจะสัมฤทธิ์ผล และท่านจะได้พบกับรายการกรมพลศึกษาเพื่อประชาชนของเราได้ใหม่ในโอกาสต่อไป

สวัสดิ์ศึะ

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจในเนื้อหาจากบทวิทยุ และการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

ครั้งที่ 10 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ การแก้ปัญหาให้นักเรียนยกพวกตีกันโดยนักจิตวิทยา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจพัฒนาการของวัยรุ่น
2. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจกฎระเบียบของสังคม
3. เพื่อให้สมาชิกรู้แนวทางป้องกันการทะเลาะวิวาทยกพวกตีกัน

อุปกรณ์

วีดิทัศน์เรื่อง นักเรียนยกพวกตีกัน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลในการให้ข้อเสนอแนะครั้งที่แล้ว
2. เปิดวีดิทัศน์ เรื่อง นักเรียนยกพวกตีกัน ระยะเวลา 15 นาที
3. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาทวิทัศน์
4. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
5. นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการให้ข้อเสนอแนะต่อไป

เนื้อหา นักเรียนยกพวกตีกัน

ด้อมเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแห่งหนึ่ง เรียนหนังสือเก่ง และยังได้โควตาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยด้วย ด้อมไม่ชอบมีเรื่องกับฝ่ายตรงข้ามที่เคยเป็นคู่ริกันมาตั้งแต่ครั้งอดีต ทุกครั้งที่เจอเป็นต้องวิวาท เพราะไม่อย่างนั้นต้องถูกทำร้ายร่างกายอย่างแน่นอน ด้อมพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไปไหนมาไหนกับกลุ่มเพื่อน เพราะกลุ่มเพื่อนดังกล่าวจระจก และในที่สุดวันหนึ่งขณะที่ด้อมยืนรอรถเมล์จะกลับบ้านก็ถูกทำร้ายร่างกายจากกลุ่มคู่ริกันได้รับบาดเจ็บ เมื่อมารองเรียนเพื่อน ๆ ก็ถามถึงสาเหตุที่ได้รับบาดเจ็บ ด้อมพยายามไม่บอกให้เพื่อนทราบว่าการทำร้ายตนเป็นใคร และในที่สุดก็ได้บอกเพื่อนไป เมื่อเพื่อน ๆ ได้ทราบจึงโกรธแค้นและได้ยกพวกไปทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคู่ริดังกล่าว ด้อมพยายามห้ามปรามเพื่อน ๆ แต่ไม่เป็นผล จึงเกิดการทะเลาะวิวาทตีกันอย่างรุนแรง เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงจึงจับกุมนักเรียนทั้งสองฝ่าย รวมทั้งด้อมด้วย จากนั้นทางโรงเรียนจึงได้มาประกันตัวและได้เชิญผู้ปกครองมาพบเพื่อรับทราบปัญหาที่เกิดขึ้น ทางโรงเรียนต้องทำตามกฎ

ระเบียบ คือเมื่อนักเรียนคนใดมีเรื่องทะเลาะวิวาทต้องไปปล่อย ดังนั้น ค้อม และเพื่อน ๆ ต้องถูกไปปล่อยทั้งหมด ค้อมจึงหมดสิทธิ์ในหลายสิ่งหลายอย่าง และหมดสิทธิ์เข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยอย่างน่าเสียดาย

การแก้ปัญหาของนักจิตวิทยา

การยกพวกตีกันของวัยรุ่น นักจิตวิทยาเชื่อว่า เป็นช่วงที่วัยรุ่นคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ไปไหนมาไหนจึงมักเห่ไปตามกัน การแก้ปัญหานั้นถ้าวัยรุ่นเข้าใจตนเองว่าเป็นช่วงหรือเป็นวัยที่มีพัฒนาการในช่วงต่าง ๆ เป็นไปตามวัย เช่น ถ้ารู้ว่าเป็นช่วงที่คล้อยตามกลุ่มเพื่อน ก็จะคบเพื่อนที่เรียนเก่ง ๆ คล้อยตามกลุ่มเพื่อนที่เรียนศิลปะ กีฬา ดนตรี หรือกิจกรรมที่ช่วยเหลือสังคมต่าง ๆ เป็นต้น

ส่วนในเรื่องนักเรียนยกพวกตีกันนั้น ก็น่าเห็นใจค้อมที่พลอยโดนลูกหลงไปด้วย ถึงแม้จะไม่ได้คล้อยตามกลุ่มเพื่อนกลุ่มนี้ แต่ก็ต้องโดนไปปล่อย และหมดสิทธิ์เข้าเรียนมหาวิทยาลัย นักจิตวิทยากล่าวในเรื่องนี้ว่า ค้อมเสียใจได้ แต่อย่าใจเสีย กลุ่มมาจกกลุ่มใจได้ แต่อย่ากลัดกลุ้มจนกระทั่งห่อหุ้ม จนกระทั่งกลายเป็นเรื่องของคิดมาก อาฆาตพยาบาท ควรนั่งทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมาว่าเป็นอย่างไร อะไรคือพลาด เมื่อเข้าใจแล้วต้องลุกขึ้นเดินสู้ต่อไป บทบาทที่เรียนใหม่ คนที่สุขภาพจิตดีนั้น หรือคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต จะนำเอาสิ่งผิดพลาดที่เกิดขึ้นมาทบทวนแก้ไข เพื่ออนาคตที่ดีขึ้น ต่างกับคนที่สุขภาพจิตไม่ดี หรือคนที่ประสบความล้มเหลวในชีวิต เมื่อเกิดผิดพลาดแล้วมักจะกลัวผิดไม่กล้าทำอะไรต่อไป โทษคนนั้นคนนี้ตลอดเวลา เช่น โทษครูไม่ดี โรงเรียนไม่ดี ไม่มีความยุติธรรม เป็นต้น ดังนั้นเรื่องที่เล่ามาก็ให้มันผ่านไป ครูหรือโรงเรียนไม่ได้กลั่นแกล้งค้อม แต่การอยู่ในสังคมนั้นต้องมีระเบียบ มีกฎเกณฑ์ ดังนั้นวัยรุ่นต้องคำนึงตลอดเวลาว่า การกำหนดชีวิตที่มีคุณภาพนั้นต้องมีระเบียบวินัย มีหน้าที่ยึดถือกติกา กฎเกณฑ์ของสังคมเอาไว้ จะได้ไม่หลงทาง

(วัลลภ ปิยะมโนธรรม. 17 พ.ค. 2535)

ครั้งที่ 11 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ สุภาษิตสังคมไทยที่แท้จริง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้สมาชิการู้และเข้าใจสิ่งที่สังคมไทยต้อง และเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ

ต่อไป

อุปกรณ์

ข้อสนทนาเกี่ยวกับสุภาษิตสังคมไทยที่แท้จริง

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
2. ผู้วิจัยแจกข้อสนทนาได้แก่ เอกสารสุภาษิตสังคมไทยที่แท้จริง
3. ให้สมาชิกศึกษาข้อสนทนาข้อที่ 2 และให้ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย
4. ให้สมาชิกสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาข้อสนทนา
5. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
6. นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการพบกันครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ ซักถามและความร่วมมือในการทำกิจกรรม

เนื้อหา สุภาษิตสังคมไทยที่แท้จริง

งานโรงเรียนของนักเรียนนั้น นักเรียนคงเคยได้พบได้เห็น หรืออาจจะเคยได้กระทำสิ่งเหล่านี้มาบ้างแล้ว เช่น การทะเลาะวิวาท โต้เถียง หรือชกต่อยกันระหว่างเพื่อนนักเรียนด้วยกัน การดื้อรั้นโต้เถียงครู การขี้ส่ายตา หรือคำพูด ดูหมิ่นทำทนาย ครู หรือเพื่อนนักเรียน การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น การนิทาให้ร้าย หรือเขียนหนังสือไม่ลงชื่อตำรา หรือเพื่อน การไม่สนใจเรียน และรบกวนครู หรือเพื่อนในห้อง เป็นต้น การกระทำเหล่านี้มีผลให้ผู้อื่นคือครู และนักเรียนผู้อื่นได้รับความเสียหาย พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสียหายนี้ เราเรียกว่า พฤติกรรมก้าวร้าว

สาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวก็เพราะว่า ผู้ที่กระทำการก้าวร้าวนั้นเกิดความรู้สึก

จึงต้องการให้ผู้ที่ทำหน้าที่โกรธได้รับความเสียหายเป็นการตอบแทน ในบางครั้งนั้นผู้ที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอาจจะไม่มีความโกรธ แต่ผู้ที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เชื่อว่า การกระทำดังนี้ เช่น การชกต่อยผู้อื่น การแสดงอาการตื้อรังครุ่น การใช้สายดาทำร้ายผู้อื่น หรือการรบกวนครูในขณะที่ครูกำลังสอนนั้น เป็นสิ่งที่เขาได้รับการยกย่องชมเชย หรือการยอมรับจากเพื่อน ๆ

ผลเสียที่เกิดจากการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวคือ ครูและนักเรียนที่ถูกแสดงความก้าวร้าว อาจจะได้รับบาดเจ็บ ข้ำวของเสียหาย เกิดความเสียใจ หรือได้รับความอับอาย และผู้ที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว นั้น ก็อาจจะถูกลงโทษจากครู หรืออาจถูกตอบโต้จากเพื่อนนักเรียนที่ถูกกระทำก่อนก็ได้ นอกจากนี้ ผู้ที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวก็อาจได้รับความตำหนิตติเตียนจากคนอื่น ๆ ในสังคมว่าเป็นคนไม่ดี เพราะสังคมไทยที่แท้จริงนั้นไม่ชอบคนก้าวร้าว แต่ชมชอบและยกย่องคนที่สุภาพนุ่มนวล

สังคมไทยที่แท้จริงนั้นเป็นสังคมที่รักเพื่อนฝูง ชอบให้การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รอบอ้อมอารีกัน สุภาพอ่อนโยน เคารพนับถือเชื่อฟังคำตักเตือนสั่งสอนของผู้ที่อาวุโสกว่า เช่น พ่อแม่ ครู หรือผู้ใหญ่ และไม่ชอบความก้าวร้าว แต่ชอบการประนีประนอม ซึ่งลักษณะเช่นนี้ ได้รับการอบรมสั่งสอนกันต่อ ๆ มา โดยจะเห็นได้จากคำสั่งสอนในรูปของคำสุภาษิตต่าง ๆ เช่น การห้ามไม่ให้แสดงความก้าวร้าวกับเพื่อน มีสุภาษิตว่า "ผู้ประทุษร้ายมิตร เป็นผู้ที่เลวแท้" หมายความว่า คนที่คิดร้าย หรือทำร้ายเพื่อน นับเป็นคนที่เลว ซึ่งนักเรียนจะเคยพบว่า มีการทำร้ายกันระหว่างนักเรียนชาย หรือการด่าว่ากันระหว่างนักเรียนหญิง การทะเลาะวิวาทกับเพื่อนต่างโรงเรียน การแก่งแย่งเพื่อน การกระทำเหล่านี้ถือเป็นพฤติกรรมที่เลว เพื่อนนั้นเป็นคนที่เราสามารถพึ่งพาอาศัยขอความช่วยเหลือได้เมื่อเกิดความเดือดร้อน หรือเป็นเพื่อนเล่นเพื่อให้เกิดความสุขสนุกสนานกับเรา ถ้าหากมีเรื่องราวที่เกิดความไม่เข้าใจกัน ควรพูดกันดี ๆ ด้วยเหตุผล หรือถ้าหากเห็นเพื่อนกำลังจะทะเลาะวิวาทกันเราก็ควรห้ามปราม เพราะหากเพื่อนทะเลาะวิวาทกันแล้ว ความรักที่เคยมีต่อกัน ความสัมพันธ์ที่เคยมีอยู่ ก็จะหมดไปกลายเป็นคนโกรธกัน และถ้าหากใครรังแกเพื่อนที่อ่อนแอกว่าก็จะกลายเป็นคนที่ถูกคนอื่นรังแกเสีย ไม่มีใครอยากคบด้วย

คำสอนที่สอนไม่ให้แก่นักเรียนก้าวร้าวครู คือสุภาษิตที่ว่า "เป็นศิษย์อย่าคิดล้างครู" หมายความว่า คนที่เป็นนักเรียนหรือลูกศิษย์ ไม่ควรคิดร้ายต่อครู เพราะคนไทยนั้นยกย่องนับถือครูว่าเป็นเหมือนพ่อแม่ นักเรียนบางคนชอบแสดงอาการตื้อรัง โด่เยี่ยง ใช้คำพูดที่ไม่ให้ความเคารพเกรงใจครู ใช้คำพูดหรือสายตายั่วยวนทำร้าย นินทาใส่ร้ายครูลับหลัง หรือเขียนจดหมายด่าครู

โดยไม่ลงชื่อเป็นต้น การกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งที่ำไม่ดี จะททำให้ครูเสียใจ เพราะครูทุกคนนั้นหวังที่จะเห็นนักเรียน หรือลูกศิษย์ของตนเป็นคนดี

นอกจากจะเป็นสุภาษิตที่เป็นคำสอนห้ามการแสดงความผิดกรรมก้าวร้าวกับครู หรือเพื่อนแล้ว ยังมีสุภาษิตที่สอนให้รู้จักการประนีประนอม ออกล้น หรือหลีกเลี่ยงที่จะกระทำผิดกรรมก้าวร้าวตอบโต้ผู้อื่นด้วย เช่น "หมากก็ค้อยากัดตอบ" คนไทยเปรียบคนเกเรว่า เป็นเหมือนสุนัข ดังนั้นการเป็นคนไม่ควรวบกัดกับสุนัข สุภาษิตนี้จึงสอนให้เรไม่ต่อสู้กับคนเกเร ถ้ามีคนเกเรมาด่าว่าหาเรื่องรังแกเรา เราก็ควรบอกกับครูให้จัดการให้ ถ้าเราตอบโต้ไปเราก็อาจได้รับบาดเจ็บ หรือหากเราตอบโต้เขาจนเขาได้รับบาดเจ็บ เราก็จะต้องมีความผิด ดังนั้นการหลีกเลี่ยงคนเกเรจึงเป็นสิ่งที่ดี และถ้าหากเมื่อใดที่เราารู้สึกโกรธ หรือไม่พอใจ สุภาษิตที่สอนให้เรารู้จักออกล้นก็คือ "น้ำซุ่นอยู่ข้างใน น้ำใสอยู่ข้างนอก" คือสอนให้เรเก็บความโกรธความไม่พอใจเอาไว้ และให้แสดงออกอย่างปกติธรรมดา เพราะถ้าหากเราแสดงความโกรธออกมาด้วยลักษณะก้าวร้าวแล้ว อาจททำให้อีกฝ่ายหนึ่งโกรธซึ่งจะเป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะวิวาทได้ แต่หากเราสามารถที่จะออกล้นความโกรธไว้ได้แล้ว เราก็สามารถที่จะพูดจกกันด้วยเหตุผลประนีประนอมกัน จะททำให้เรเข้าใจกัน หรือตกลงกันได้ ดังสุภาษิต "บัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น" ซึ่งสอนให้เรใช้ความนุ่มนวลประนีประนอมเมื่อเกิดการเข้าใจผิดระหว่างเรากับเพื่อน หรือระหว่างเพื่อนกับเพื่อนโดยค้อย ๆ พูดจาทความเข้าใจกัน ถ้าเพื่อนเราสองคนกำลังจะทะเลาะวิวาทกัน เราก็ควรห้ามปรามไม่ให้ทะเลาะวิวาทกัน พยายามให้เพื่อนปรับความเข้าใจกันเสีย เพราะเพื่อนทั้งสองฝ่ายอาจได้รับบาดเจ็บ หรือถูกครูลงโทษ และทั้งสองฝ่ายจะโกรธกันด้วย

จากคำสอนของสุภาษิตที่กล่าวมานั้น เป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่าสังคมของคนไทยที่แท้จริงนั้น รักเพื่อนพ้อง เคารพครูบาอาจารย์ และไม่ชอบความก้าวร้าวแต่ชอบความสงบ นุ่มนวลประนีประนอมกัน และสังคมไทยจะยกย่องยอมรับคนที่รู้จักออกล้น ไม่แสดงความโกรธความก้าวร้าว แต่ใช้การประนีประนอมด้วยเหตุผลแทน ดังนั้นนักเรียนจึงไม่ควรแสดงความก้าวร้าวกับครู และเพื่อน ๆ ตลอดจนนักเรียนต่างโรงเรียนด้วย รวมทั้งต้องขัดขวางห้ามปรามไม่ให้เพื่อนแสดงความก้าวร้าวด้วย นักเรียนก็จะเป็นคนที่ได้รับการยอมรับและยกย่องจากคนอื่น ๆ ในสังคมไทย (ชาญชัย ประสมสิน. 2520

ครั้งที่ 12 เวลา 1 ชั่วโมง

หัวข้อ ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกสรุปผลการเข้าร่วมโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ เรื่อง ทักษะติดต่อการ ทะเลาะวิวาท ของนักเรียนอาชีวศึกษา
2. เพื่อให้สมาชิกสรุปวิธีการ หรือแนวทางที่จะลดทักษะติดต่อการทะเลาะวิวาท

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนผลของการให้ข้อเสนอแนะทั้งหมด
2. ผู้วิจัยให้สมาชิกสรุปผลของการเข้าร่วมโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะทั้งหมด
3. ผู้วิจัยให้สมาชิกสรุปวิธีการ หรือแนวทางลดทักษะติดต่อการทะเลาะวิวาท ที่สามารถ นำไปใช้ได้เหมาะสม
4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณ และยุติการเข้าร่วมโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ ชักถาม และการร่วมสรุปผลจากการให้ข้อเสนอแนะ

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

คำอธิบายงานของแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

แสดงระดับคะแนนการตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทและคะแนนเฉลี่ย

แสดงลำดับคะแนนดิบของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมและคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่มหลังการทดลอง

แบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ แล้วพิจารณาว่านักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะกระทำต่อข้อความในแต่ละสถานการณ์นั้น ๆ ในระดับใด แล้วเขียนเครื่องหมายถูก (/) ลงในช่องท้ายข้อความที่กำหนดให้เพียงช่องเดียว

โปรดตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงให้มากที่สุด คำตอบนี้ไม่มีผิดหรือถูก และจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อนักเรียนแต่อย่างใด และคำตอบที่ได้จะถือเป็นความลับไม่นำไปเปิดเผย

ตัวอย่าง สถานการณ์ที่ 0

ในการแข่งขันตระกร้อรอบชิงชนะเลิศ ระหว่างโรงเรียนของสมชายกับอุดม กองเชียร์ของทั้งสองฝ่ายต่างเชียร์กันด้วยด้อยคำขี้ขี้ และเยาะเย้ยฝ่ายตรงข้าม จนในที่สุดกรรมการจึงยุติการแข่งขันชั่วคราว

จากสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	สมชายคิดว่าการเชียร์โดยใช้ด้อยคำขี้ขี้และเยาะเย้ยเป็นหนทางนำไปสู่การทะเลาะวิวาท (ข้อความทางบวก)	...✓...				
2	สมชายรู้สึกพอใจวิธีการเชียร์ที่ใช้ด้อยคำขี้ขี้และเยาะเย้ยเพราะทำให้ทีมก็พามีกำลังใจ (ข้อความทางลบ)					✓.....
3	สมชายกับกองเชียร์เตรียมอุปกรณ์และอาวุธต่าง ๆ ไว้คอยดักทำร้ายฝ่ายตรงข้ามหลังการแข่งขัน (ข้อความทางลบ)				✓.....	

สถานการณ์ที่ 1

ขณะที่สุนทรนั่งรถเมล์กลับบ้านหลังเลิกเรียน สุนทรถูกนักเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษา
แห่งหนึ่ง จำนวน 3 คน ขว้างปาขวดเครื่องดื่ม และก้อนหินขึ้นมาบนรถถูกหัวของสุนทรจนได้รับ
บาดเจ็บ

จากสถานการณ์ที่ 1 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	สุนทรคิดว่าควรไปแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ ตำรวจ.....					
2	สุนทรรู้สึกที่น่าจะหาโอกาสแก้แค้น นักเรียนของโรงเรียนอาชีวศึกษาแห่งนั้น.....					
3	สุนทรชวนเพื่อน ๆ นักเรียนที่นั่งมาด้วย กัน ลงไปไล่ตีฝ่ายที่ขว้างขวดขึ้นมา....					

สถานการณ์ ที่ 2

เย็นวันศุกร์หลังเลิกเรียน เชิงชาย ชวนวันชัย ซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาโรงเรียนเดียวกันไปเป็นเพื่อน เพื่อที่จะไปหาคนรักซึ่งพักอยู่ในซอยย่านบางกอกน้อย ในขณะที่เดินไปในซอยก็ถูกวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งเข้ามาข่มขู่ และตำด้วยถ้อยคำพยายาคายและจะเข้ามาทำร้าย แต่เชิงชายและวันชัยพูดอย่างสุภาพกับกลุ่มวัยรุ่นนั้นว่า เราไม่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทกัน อย่ามีเรื่องกันดีกว่า วัยรุ่นนั้นจึงถอยไป และไม่ได้ทำอันตรายเชิงชายและวันชัยแต่อย่างใด

จากสถานการณ์ที่ 2 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	เชิงชายและวันชัยคิดการสร้างสัมพันธ์ ไมตรีกับกลุ่มวัยรุ่นนั้น จะมีประโยชน์ต่อ ทั้งสองฝ่าย.....					
2	เชิงชายและวันชัยรู้สึกว่ายอมไม่ได้ที่ถูก วัยรุ่นกลุ่มอื่นมาข่มขู่และจะเข้ามาทำร้าย.....					
3	เชิงชายกับวันชัยพยายามพูดกับกลุ่มวัยรุ่น นั้น ด้วยถ้อยคำสุภาพ.....					

สถานการณ์ที่ 3

อนุชากับวิจิตเป็นนักเรียนอาชีวศึกษารองเรียนเดียวกัน และมีบ้านอยู่ซอยเดียวกัน ทั้งสองคนเป็นเพื่อนรักกันมาก และมักจะไปโรงเรียนพร้อมกันกับกลุ่มเพื่อนอีก 4-5 คน วันหนึ่งขณะที่ทั้งหมดยืนรอรถเมล์อยู่ปากซอย มีนักเรียนอาชีวศึกษากลุ่มหนึ่งนั่งรถเมล์ผ่านมาและใช้หนังสือตีงมมาที่กลุ่มของอนุชาจนเจ็บ กลุ่มของอนุชาจึงเข้าไปไล่ต้อนนักเรียนกลุ่มที่อยู่บนรถจนกระทั่งรถเมล์ออกจากป้ายแล้วจึงวิ่งลงมา และขึ้นจนรถเมล์อีกคันตามไปจนกระทั่งเจอคันอีกครั้งหนึ่ง จึงยกพวกเข้าทำร้ายกัน ต่อมาเสียงป็นดังขึ้น 1 นัด ถูกอนุชาล้มคว่ำ วิจิตและเพื่อน ๆ จึงนำส่งโรงพยาบาล แต่อนุชาสิ้นใจระหว่างนำส่งโรงพยาบาล

จากสถานการณ์ที่ 3 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	วิจิตคิดว่า การยกพวกตีกันของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ไม่ควรจะเกิดขึ้นในสังคมอีกต่อไป.....					
2	วิจิตรู้สึกว่าการจับคนร้ายมาดำเนินคดีให้ได้.....					
3	วิจิตและเพื่อน ๆ พยายามจากหน้าคู่อริและหาทางแก้แค้นต่อไป.....					
4	วิจิตคิดว่าเลือดต้องล้างด้วยเลือดจึงจะสาสม.....					
5	วิจิตและเพื่อน ๆ รู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและไม่อยากให้เกิดขึ้นอีกเลย.....					

สถานการณ์ที่ 4

วันหนึ่งหลังเลิกเรียน เก่งและเพื่อน ๆ อีก 5-6 คน ขวนกันไปห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง เพื่อไปเลือกซื้อกางเกงยีนส์ ขณะที่กำลังเลือกสินค้าอยู่นั้นได้ถูกนักเรียนอาชีวศึกษาเจ้าถิ่นกลุ่มหนึ่ง เข้ามาตบหัวและชักปืนขึ้นมาขู่พร้อมกับพูดว่า "พวกมึงรู้รีเบล่าว่าถิ่นใคร ไม่น่าจริงอย่ามาเดินให้เห็นหน้าอีกนะ รีเบล่าไป เดี๋ยวถูกอารมณ์เสีย"

จากสถานการณ์ที่ 4 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	เก่งคิดว่าการที่นักเรียนสถาบันอื่นมาทำร้ายร่างกายและชักปืนขึ้นมาขู่เช่นนี้จะต้องหาทางแก้แค้นให้ได้.....					
2	เก่งรู้สึกสนุกที่จะได้ออกกำลังกายโดยการยกพวกตีกัน ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของลูกผู้ชายที่เรียนอาชีวศึกษา.....					
3	เก่งพูดกับนักเรียนอาชีวศึกษากลุ่มนั้นว่าต้องการจะมาซื้อของไม่ต้องการมาทะเลาะวิวาทกับใคร.....					
4	เก่งรู้สึกว่าการยกพวกตีกันเป็นเรื่องที่น่าอับอายไม่สมควรทำ.....					

สถานการณ์ที่ 5

โชคดีและวินัยเป็นนักเรียนช่างไฟฟ้าของโรงเรียนอาชีวศึกษาแห่งหนึ่ง วันหนึ่งทั้งสองคนขึ้นรถเมล์จะกลับบ้าน นักเรียนอาชีวศึกษากลุ่มหนึ่งที่นั่งรถเมล์ผ่านมาใช้ปืนลูกซองสั้นยิงมาถูกวินัยล้มคว่ำลงและมีผู้โดยสารจำนวนหนึ่งได้รับลูกหลงบาดเจ็บด้วย โชคดีจึงรีบนำวินัยและผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาล แต่วินัยเสียชีวิตในเวลาต่อมา

จากสถานการณ์ที่ 5 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	โชคดีคิดว่าคนที่แกล้งกันแทนเพื่อนคือ เพื่อนตาย.....					
2	โชคดีรวบรวมสมัครพรรคพวกไปแกล้ง แกล้งเพื่อศักดิ์ศรีของสถาบัน.....					
3	โชคดีรู้สึกว่าการยกพวกตีกันแสดงถึง ความร่วมมือร่วมใจของพวกเขา.....					
4	โชคดีคิดว่า ต้องไปแจ้งความให้ตำรวจ จับคนร้ายมาดำเนินคดีให้ถึงที่สุด.....					
5	โชคดีรู้สึกเสียใจมากต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และไม่อยากให้เกิดขึ้นอีกเลย.....					

สถานการณ์ที่ 6

ยิ่งยศเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งที่เรียนจบไปแล้วแต่ยังมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับนักเรียนอาชีวศึกษาวัยรุ่นแห่งหนึ่ง ยิ่งยศจึงไปขอความช่วยเหลือจากสันติซึ่งเป็นรุ่นน้องที่เคยเรียนมาด้วยกันเพื่อไปแก้แค้นนักเรียนอาชีวศึกษาที่ตนไปมีเรื่องด้วย

จากสถานการณ์ที่ 6 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	สันติคิดว่าควรร่วมมือกับรุ่นพี่ มิฉะนั้น จะถูกว่าเป็นคนขลาด.....					
2	สันติรู้สึกว่าการยกพวกตีกันนำไปสู่ปัญหา อาชญากรรม.....					
3	สันติตอบตกลงจะไปช่วยยิ่งยศแก้แค้น..					
4	สันติรวบรวมสมัครพรรคพวกไปแก้แค้น แทนยิ่งยศและ เพื่อศักดิ์ศรีของโรงเรียน					

สถานการณ์ที่ 7

ในการแข่งขันฟุตบอลอาชีพศึกษารอบชิงชนะเลิศ ระหว่างโรงเรียนของอุดมกับโรงเรียน
ของประชา การแข่งขันเมื่อหมดเวลาครึ่งแรกโรงเรียนของประชานำอยู่ 2 : 1 เมื่อเริ่มการแข่งขัน
ในครึ่งเวลาหลัง กองเชียร์ทั้งสองฝ่ายต่างเชียร์กันอย่างเอาใจจริงเอาใจ และเมื่อเหลือเวลาอีก
5 นาทีสุดท้าย กองหลังทางฝ่ายผู้เล่นของโรงเรียนของประชาได้เตะรวบผู้เล่นกองหน้าของ
โรงเรียนของอุดมล้มลงในเขตโทษ แต่กรรมการไม่เป่านกหวีดให้โทษและยังปล่อยให้เกมดำเนิน
ต่อไป ส่วนผู้เล่นที่ถูกเตะยังล้มนอนอยู่ไม่ยอมลุกขึ้น ทางฝ่ายกองเชียร์ของอุดมก็ช่วยกันโห่และช่วยกัน
1 ถึง 10 และเมื่อครบ 10 ผู้เล่นยังไม่ลุกขึ้นก็ช่วยกันหัวเราะเยาะเย้ย ซึ่งได้สร้างความเจ็บแค้น
ให้ทางฝ่ายกองเชียร์ของอุดมเป็นอย่างมาก และเมื่อหมดเวลาการแข่งขันกรรมการก็เป่านกหวีด

จากสถานการณ์ที่ 7 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับข้อความต่อไปนี้

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	อุดมคิดว่าการแข่งขันฟุตบอลครั้งนี้ ควร รู้แพ้รู้ชนะและรู้ภัย.....					
2	อุดมรู้สึกไม่พอใจที่กองเชียร์ฝ่ายตรงข้าม โห่และหัวเราะเยาะผู้เล่นที่ถูกเตะรวบ นอนอยู่ซึ่งเป็นนักกีฬาของโรงเรียนอุดม.....					
3	หลังจบการแข่งขันอุดมรีบกลับบ้านไม่ไป รวมกลุ่มกับกองเชียร์เพื่อหลีกเลี่ยงการ ทะเลาะวิวาทกับกองเชียร์ฝ่ายตรงข้าม.....					

ตาราง 2 ค่าอำนาจจํานนของแบบสอบถามที่สนคิตต่อการทะเลาะวิวาท

สถานการณที่	ข้อที่	ค่าอำนาจจํานน	สถานการณที่	ข้อที่	ค่าอำนาจจํานน
1	1	3.66	5	1	6.67
	2	8.13		2	7.99
	3	11.40		3	7.13
2	1	3.55	6	4	4.93
	2	4.62		5	4.50
	3	2.75		1	3.63
3	1	6.12	7	2	2.28
	2	2.50		3	9.04
	3	10.66		4	9.81
4	4	11.76	1	1	4.55
	5	5.79		2	3.02
	1	6.74		3	3.23
	2	8.68			
	3	1.75			
	4	6.84			

ตาราง 3 แสดงระดับคะแนนการตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท และคะแนนเฉลี่ย

จำนวนข้อแบบสอบถาม	ตอบระดับ (คะแนน)						คะแนนเฉลี่ย
	1	2	3	4	5	รวมคะแนน	
27	27	54	81	108	135	405	81

ตาราง 4 แสดงลำดับคะแนนดิบของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และคะแนนเฉลี่ยแต่ละกลุ่มหลังการทดลอง

กลุ่ม	คะแนนคนที่								รวม คะแนน	คะแนนเฉลี่ย
	1	2	3	4	5	6	7	8		
ทดลอง	48	55	58	61	63	70	75	80	510	63.75
ควบคุม	39	41	45	48	52	55	56	58	394	49.25

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายอุดมรัตน์ ชื่อสกุล เชาววิวัฒน์
 เกิดวันที่ 30 กรกฎาคม พุทธศักราช 2505
 สถานที่เกิด อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 93 หมู่ที่ 11 ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง
 จังหวัดนนทบุรี 11000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2522 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ
 พ.ศ. 2524 มัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนช่างกลพระรามหก กรุงเทพมหานคร
 พ.ศ. 2525 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ช่างยนต์) จากโรงเรียนเทคนิคลี
 พระรามหก กรุงเทพมหานคร
 พ.ศ. 2527 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ช่างจักรกลหนัก) จากวิทยาลัย
 เทคนิคลีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 จังหวัดนครราชสีมา (สถาบันเทคนิคลีราชมงคล)
 พ.ศ. 2533 ครุศาสตรบัณฑิต (จิตวิทยาและการแนะแนว) จากมหาวิทยาลัย
 รัตนโกสินทร์ วิทยาลัยครุฑบุรี กรุงเทพมหานคร (สถาบันราชภัฏ)
 พ.ศ. 2536 การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) จากมหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนชั้นปีที่ 2

โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

อุดมรัตน์ เชาววิวัฒน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

เมษายน 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการทำให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อของนักเรียนที่ทะเลาะวิวาท จากฝ่ายปกครอง จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสัมภาษณ์เพื่อสอบถามความสมัครใจ เข้าการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะ เครื่องมือที่ใช้วัดทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท คือ แบบสอบถามทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติการทดสอบของ แมนวิทนี (The Mann - Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ มีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลดลงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE EFFECT OF GROUP COUNSELING ON ATTITUDE TOWARDS BRAWLING OF
SECOND YEAR STUDENTS OF PRARAMHOK TECHNOLOGY SCHOOL IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

UDOMRAT CHOAWIWAT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

April 1993

The purpose of this experimental research was to study the effect of Group Counseling on attitude towards brawling of second year student of Praramhok Technology school in Bangkok. The subjects were 16 students in the academic year 1992 whose names were listed by student affairs division. They were equally divided into an experimental group and a control group, each group consisted of 8 students. The experimental group participated in the group counseling while the control group was given the information. The research instrument was a five - level rating scale questionnaire on attitude towards brawling. The Mann - Whitney U Test was used in testing the research hypotheses.

The result was founded that the attitude towards brawling scores of the control group were significantly lower than the experimental group at .05 level.